

Cổ Chấp - Vân Thi

Contents

Cổ Chấp - Vân Thi	2
1. Chương 1:tại	2
2. Chương 2:	3
3. Chương 3: Biểa Ly.	5
4. Chương 4: G	6
5. Chương 5: Gặp Lại....nỗi Lòng Của Ai ?	8
6. Chương 6: Đối Đầu.	9
7. Chương 7: Biển Cổ Lớn....thành Viên Mới.	11
8. Chương 8:	13
9. Chương 9: Ng	14
10. Chương 10: Cậu	16
11. Chương 11: Đối Đầu.	17
12. Chương 12: Anh	18
13. Chương 13: Thái.	19
14. Chương 14: Là Tôi Tự Nguyên. Tôi Tự Nguyên.	21
15. Chương 15: Cuộc Sống Quả Nhiên Có Nhiều Thứ Bất Công Đến Thế.	22
16. Chương 16: Em Cứ Chuẩn Bị Tinh Thần Đi.	23
17. Chương 17: Ra Ta	24
18. Chương 18: Đầu	25
19. Chương 19:	27
20. Chương 20: Bí Mật Đến Từ Chiếc Hộp Màu Xanh.	28
21. Chương 21: Đú	29
22. Chương 22: Tin Nhắn Vàng.	30
23. Chương 23: R	31
24. Chương 24: Người Mà Không Ai Có Thể Ngờ Tới.	33
25. Chương 25: Em Sẽ Giấu Anh Vào Nơi Sâu Thẳm....	34
26. Chương 26: Biết Đ	36
27. Chương 27: Ng	37
28. Chương 28 : Anh	39
29. Chương 29 : Trùng Hợp, Chỉ Là Trùng Hợp Mà Thôi.	40
30. Chương 30 : Từ Khi	41
31. Chương 31 : Quê	42
32. Chương 32: Tai Nạn	43
33. Chương 33 : An Nhi, Em Biết Không ? Em Ác Lắm.	45
34. Chương 34: Cậu M	46
35. Chương 35: Kí Ức Tư	47
36. Chương 36 : Tỉnh Lại Sau Cơn Mê Dài.	48
37. Chương 37: Ồ. Thì	51
38. Chương 38 : Tin Bất Ngờ.	52
39. Chương 39: Phải , Anh Bị Điên, Bị Điên Mới Yêu Người Vô Tình Như Em.	53
40. Chương 40 : Duyên Phận Đúng Là Thứ Kỳ Diệu.	54

Cổ Cháp - Vân Thi

Giới thiệu

Một câu chuyện vui có , buồn có

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-chap-van-thi>

1. Chương 1:tại

CHƯƠNG 1

S

Đang chìm vào giấc mơ với căn phòng yêu thích đột nhiên lại bị mẹ đánh thức cô vỡ mộng ngồi dậy với vẻ mặt lơ đãng oán trách :

“Mẹ, mẹ làm hỏng giấc mộng đẹp của con rồi. Mà sao ba mẹ cứ thích gọi con là Súp Lơ...Súp Lơ thế ? Nghe chả hay gì cả? ”

“ Còn oan uổng gì nữa. Con thử dậy soi gương xem cái đầu con bây giờ trông có giống cái súp lơ không. Mà không nó còn xù to hơn cả súp lơ đấy. Mau dậy đi, mẹ đi sang gọi chị con đây.” Bà vừa cười vừa nói :

há phách nghịch ngợm...chứ gì? Câu này cậu nói cả trăm lần rồi không chán à?” Súp Lơ bắt chước dáng điệu mọi khi của Ấn Lan làm cho cô ấy cũng phải bật cười.

“Cậu như vậy thì bao giờ mới có người yêu. Thảo nào lần nào mình bói bái là y chang lá bài của cậu sẽ nói cậu sẽ yêu đơn phương trong thời gian dài.” Ấn Lan lắc đầu trong tiếng thở dài.

“Thôi đi. Mấy cái đó vớ vẩn. Chị đây ý mà dù có thất cổ cũng không bao giờ lao đầu vào cái thứ tình cảm đơn phương ngu ngốc đó đâu. Chị là người thông minh, không phải kẻ ngốc.” Súp Lơ phẩy phẩy tay về không quan tâm.

“Ồ . Cứ nói cho sướng miệng đi. Có hay không sau này biết liền.” Cô không tin thần bói bài Ấn Lan cô đây lại bói sai người bên cạnh.

“Quá khen, quá khen.” Cả hai cùng cười phá lên.

Mặc dù rất muốn đi học về cùng Ấn Lan nhưng biết làm sao được khi nhà hai người lại ở hai hướng ngược lại nhau cho nên An Nhi chỉ còn cách đi xe đạp về cùng chị. Kể ra cũng lạ, trong một gia đình có hai cô con gái trái ngược nhau hoàn toàn cả về sở thích lẫn ăn uống hay tính cách cho nên hai người có vẻ không hợp nhau cho lắm nhưng cũng không hẳn là khác khẩu với nhau. Nói chuyện bình thường thì tạm được nhưng hễ nói đến quan điểm gì là hai người mỗi người một quan điểm lại cãi nhau như thường. Nhưng kì lạ ở chỗ một trong hai người mà đi đâu lâu ngày thì lại sẽ thấy nhớ, thấy thiếu cái gì đó.

Ngọc Nhi chỉ quan tâm

“E hèm....? Trật tự trật tự....Tên Phong...Trần Hải Phong. Cao trên mét tám, cân nặng chưa biết, địa chỉ chưa biết...Chỉ biết sẽ học ở đây cho đến hết năm thôi.....Như vậy...Đã đủ chưa bà con.....” Mai lên tiếng.

“Đủ, rất đủ, thông tin khác sẽ bổ sung sau.”

“Hải Phong.” Tim An Nhi khẽ rung lên một nhịp. Cái tên này với cô đã như in sâu vào trong tiềm thức.

Nhiều khi cô cũng muốn gặp lại anh nhưng tiếc là kể từ khi nhà cô hoàn tất việc xây nhà anh đã chuyển đi cùng bố mẹ đến nay cũng không rõ tung tích.

“Súp Lơ sao im lặng thế, chẳng lẽ trai đẹp đã mất sức hấp dẫn với bà rồi sao?” Ân Lan đẩy vai An nhi vì cô biết cái tên này với cô ấy mà nói rất có ấn tượng.

“Bây nào...Bây nào..Cái đẹp ai chả yêu...Anh ta học lớp nào? Phải đi thưởng thức chứ!” Đúng vậy phải đi, lần này cô nhất định phải đi. Nếu là anh thật thì không biết cô sẽ vui như thế nào.

“12b5. Là lớp chị cậu đấy. Cơ mà đẹp thì có đẹp nhưng tiếng tăm cũng ‘đẹp’ không kém.” Trên mặt lớp trưởng tràn ngập vẻ tiếc nuối khiến tất cả phái nữ ở đây phải thốt lên hai chữ : “Là sao?”

“Tức là đây là một hoa hoa công tử, có rất nhiều cô em ngây thơ đã chết dưới tay anh ta. Hơn nữa tình sử của người ta ý mà có mà viết được thành sách xuất bản . Cho nên vẻ đẹp này chỉ để

“Ai da...Sao em lớn lên lại thành ra cái bộ dạng này. Em nhìn chị em kìa. Mỹ nhân là mỹ nhânVậy mà em thì.... Xem ra chỉ có mái tóc là vẫn y như xưa...”Nói xong anh còn bồi thêm m

2. Chương 2:

CHƯƠNG 2

Cái trên mặt chắc cũng sắp đỏ như gấc rồi vậy mà anh ta chỉ “à” một tiếng rồi nói một câu không đC có cái bằng tên thôi mà mình chưa lo mà cậu lo cái gì.” Sau đó không nhanh không chậm hai người tính bỏ chạy nhưng tiếc là vẫn không được buông tha.

“Đứng lại. Súp lơ anh nói em đứng lại...”Nghe thấy anh gọi mặt cô nhẩn lại nhưng dù sao cũng không thể chạy mà cũng không thể nhận cho nên cô chọn phương án giả ngu không biết gì mà quay lại nhìn anh tươi cười:

“Hả? Anh gọi em có chuyện gì sao? Mà anh không học sao mà lại ở đây.” Súp Lơ nói mà mặt tỉnh bơ y như kiểu cô thật không nhìn thấy chuyện hồi nãy vậy.

“Em thì sao?”

“À. Bằng tên của em bị rơi nên súp Lơ giúp em đi tìm . May mà tìm được nó gần bụi cây chỗ lúc sáng bạn thiết hay gần gũi với bất kì cô gái nào. Xem ra anh tương đối xứng đáng với danh hiệu bạn thanh mai trúc mã với chị Ngọc Nhi .

Trước kia ngày ngày đi học về cùng chị Ngọc Nhi Súp lơ thấy rất tẻ nhạt chỉ mong có thêm người nào đó đi cùng cho vui vẻ nhưng bây giờ đột nhiên mọc ra một Hải Phong đúng như cô từng mong muốn thì cô lại không vui cho nổi. Mặc dù không khí đã vui vẻ hơn nhưng hầu hết chỉ là anh và chị gái cô nói chuyện, trêu ghẹo nhau còn cô thì lại gần như người thừa giữa họ vậy. Cái cảm giác này rất khó diễn tả.

Mỗi lần đi đâu chơi họ cũng rủ cô đi cùng tuy cũng có vui vẻ nhưng trong lòng cô vẫn có khoảng trống khó hiểu. Hai người họ nói chuyện vui vẻ cùng nhau rất thoải mái, nhiều khi cũng có lời cô vào nhưng cô cũng chỉ là gượng ép. Cho nên nhiều khi Súp lơ tự nghĩ thay vì đi hai người thì tại sao cứ nhất thiết phải rủ cô đi cùng cho cô ngồi làm “nền” cho hai người. Cho nên cô kiếm cách từ chối, sau dẫn những cuộc chơi như vậy càng ngày càng thưa thớt.

“Sao . Cảm thấy ngưỡng mộ hai người họ à. Cũng đúng dù sao trước nay cậu cũng quý Hải Phong thế cơ mà...” Ân Lan ngồi xuống bên cạnh Súp Lơ nói vu vơ.

“Ôi dào. Đó chỉ là thứ tình cảm con nít như kiểu hồi bé thích chơi búp bê nhưng lớn lên thì lại thôi không thích nữa thôi. Với lại chị Ngọc Nhi là người mình yêu quý nhất chỉ cần chị ấy vui mình cũng vui mà. Huống chi hai người họ rất đẹp đôi. Đúng không?”

“Đúng. Rất đúng. Cơ mà không tiếc thật à. Có cần chị đây giới thiệu cho vài người không?” Ân Lan vừa nói vừa cười rất chi là vui vẻ.

“À da...Em theo chủ nghĩa độc thân. Giờ vẫn là chưa muốn chuyển sang thể loại ràng buộc nam nữ đó.Nếu muốn chị cứ việc hưởng thụ đi... Em không ý kiến.”

Súp lơ khôi phục lại nụ cười nhăm nhở thường ngày. Hai người quay qua chọc léc nhau rồi cười đùa vui vẻ mà không hề hay biết cách đó không xa có một tên con trai nhìn họ mà cặp lông mày nhăn lại đăm chiêu suy nghĩ rất lâu.

“Cậu thử nói xem rốt cuộc Súp Lơ con bé đối với mình như vậy là sao? Không mặn, không nhạt. Nhưng lại giữ khoảng cách rất xa cứ như kiểu không thích mình vậy. Khác hẳn với hồi bé.” Hải Phong ngồi xuống ghé bên cạnh bàn học của Ngọc Nhi buồn rầu nói.

“Cậu bị sao vậy ? Mình có thấy vậy đâu. Con bé cũng quý cậu mà. Chả qua nó không biểu hiện tình cảm ra ngoài thôi.”

“Hi vọng là thế...”

gì

Khi anh bước đến chỗ cô trên tay lại cộng thêm hộp quà bắt mắt như vậy đã tạo nên sự chú ý cho rất nhiều người trong trường khiến cô thấy khó xử vô cùng. Trong tình cảnh này ai mà không liên tưởng, không nghĩ là anh đang tặng quà, tỏ tình với cô . Mà người này nổi tiếng lạnh lùng trong trường, suốt gần một năm nay chưa từng thấy tặng quà hay gần gũi với bất cứ ai ngoài chị Ngọc Nhi vậy mà bây giờ khi hoàn tất kì thi tốt nghiệp lại làm ra hành động này thử hỏi ai có thể không chú ý. Cho nên Súp Lơ lại càng khó xử, đành phải chuyển đề tài lên hộp quà trên tay anh:

“Anh..Anh tìm em có việc gì. Oa..Đây là quà ai tặng anh à. Đẹp quá. Đừng nói anh gọi em là để khoe với em thôi nha...”

“Súp Lơ...”

“Dạ”

“Em rất có cảm tình với anh đúng không?”

Súp Lơ nhất thời rơi vào trạng thái trầm mặc. Trước nay cô không hề biết nói dối nhưng mà trước câu hỏi như vậy cô biết trả lời như thế nào. Từ trong sâu thẳm nơi nào đó trái tim cô đang thông qua tiếng thỉnh thịch rất nhanh và liên hồi nói với cô là “có”. Hóa ra trong lòng anh cũng có vị trí dành cho cô, nó khiến cô rất vui mừng. Nhưng lí trí của cô lại nghĩ đến chị Ngọc Lan - người mà cô yêu quý nhất khiến cô tiến thoái lưỡng nan. Nhưng rồi cô lựa chọn khiến mình trở nên ích kỉ một lần duy nhất này thôi. Cô ngại ngùng gật đầu e thẹn:

“Dạ đúng.”

“Vầy thì tốt rồi. Em có thể giúp anh chuyện này được không?”

“Dạ được. Anh nói đi.”

Súp Lơ vừa dứt lời anh cũng đưa cho cô hộp quà trên miệng còn giữ nguyên nụ cười tỏa sáng khiến mọi người xung quanh vô cùng ngưỡng mộ cô. Thế nhưng giây phút đó chỉ kịp xuất hiện trong chớp lát rồi lại bị dập tắt ngay lập tức bằng câu nói không nhanh không chậm của anh:

“Em giúp anh đưa nó c

“Thôi được rồi . Để cảm ơn chiều nay tan học anh mời em đi chơi ,đi ăn kem được chứ.”

“Cả chị Ngọc Nhi cùng đi nữa hả anh.?”

Lúc này cô không muốn đối diện với chị nữa , trong lòng lại nảy sinh chút ghen tị với cô ấy. Dù sao cũng đã thành trò cười cho những người xung quanh vậy thì tại sao cô không thể hưởng thụ “lời cảm ơn” đó. Nếu đã đi chơi cô muốn đây là lần đi chơi cuối cùng của hai người coi như là để cô cắt bỏ những đoạn tình cảm không nên có khi từ còn nhỏ của mình với anh.

“Không. Lần này là bí mật . Nếu cô ấy đi cùng thì sao còn gọi là quà cảm ơn em được chứ. Với lại chiều nay cô ấy còn phải tham gia lớp ôn luyện thi đại học nữa.” Hải Phong nháy mắt tinh nghịch.

“Được. Vậy em không khách sáo. Quà nhất định em sẽ trao tận tay chị ấy. Vậy hẹn gặp lại chiều nay nhé.

Buổi chiều hôm đó với cô mà nói vừa vui lại vừa buồn. Giây phút ấy cô như thể được quay lại cái thừa cô mới mười tuổi còn anh chỉ mới là cậu nhóc mười hai tuổi. Cả hai đều rất hồn nhiên vui vẻ nhưng chỉ nghĩ đến nguyên nhân của buổi đi chơi này lòng cô lại nặng trĩu. Nhưng cô không hề hay biết ở nhà còn có một bi kịch chuẩn bị ập đến với cô.

*** ...”

“Anh...anh...”

Ở ngoài chứng kiến hai người đôi co với nhau bỗng nhiên cô thấy thương họ và thương cả chị Ngọc Nhi quá. Không nghĩ nhiều cô chạy thẳng qua lên phòng Ngọc Nhi với hi vọng chị sẽ giúp ba mẹ bình tâm hơn.

Khi tay cô đặt lên nắm cửa phòng Ngọc Nhi thì lại không có dũng khí bước vào vì dù đứng ngoài cửa nhưng cô còn nghe tiếng cãi nhau còn to hơn cả dưới nhà. Và người cãi nhau với chị cô không ai khác lại chính là chị gái cô người luôn dịu dàng, hiền

3. Chương 3: Biëia Ly.

CHƯƠNG 3

An Nhi không biết mình đã trở về phòng như thế nào, chỉ biết khi cô ngả tẩm lưng mệt mỏi xuống giường thì mắt đã cay xè. Cả đêm cô trở mình không biết bao nhiêu lần, rồi lại t

Sáng hôm sau lúc nghe tin Hải Phong sẽ chuyển đi An nhi gần như chết đứng. Khi cô hỏi về lí do thì ba mẹ cô cũng chỉ nói là đã hoàn tất kì thi tốt nghiệp và đang làm thủ tục đi du học bên Mỹ, cho nên vẫn là chuyển về nhà sẽ thuận tiện hơn trong chuyện hoàn tất thủ tục. Sao lại không nói không rằng, đừng một cái là đi Mỹ .

Lúc anh chực.

Ngày nhận được giấy báo đậu đại học hơn nữa còn là thủ khoa của trường đại học A và kèm theo đó là thông báo về khoản học bổng trọn gói miễn toàn bộ chi phí học tập trong bốn năm học tại trường, cả nhà như vỡ òa trong hạnh phúc. Lúc ấy cô mới hiểu cái ý chí “chết không khuất phục” của Ngọc Nhi là từ đâu mà ra. Hóa ra cô ấy đã dự liệu trước về chuyện học bổng cho nên mới tự tin đưa ra điều kiện với ba mẹ cô.

Cuộc sống hai năm trung học còn lại của Súp Lơ có thể nói là bình lặng mà trôi qua. Gần hai năm nay cô đã không được gặp Ngọc Nhi, thậm chí ngoại trừ cuộc gọi chúc mừng năm mới vào dịp tết đến thì nhà cô không hề nhận được cuộc gọi nào từ cô ấy. Xem ra Ngọc Nhi muốn cắt đứt liên lạc như chị ấy từng nói.

Còn về Hải Phong, cô hoàn toàn không quan tâm tới con người ấy, nhớ đến việc anh làm Ngọc Nhi tức giận vào ngày hôm đó rồi lại nói đi là đi, bỏ lại chị cô mà đi qua Mỹ sau đó còn khiến chị cô biệt tích suốt thời gian qua cô lại cảm thấy chán ghét, chán ghét con người mà cô từng dành cho rất nhiều tình cảm .

Cô có thể cảm nhận ba mẹ mỗi lần thấy cô lại sẽ nhớ về cô ấy, nhất là mẹ. Có lẽ bà cũng đã ân hận khi ép chị cô học ngành mà cô ấy không thích để rồi vô tình khiến cô ấy quyết định ra đi và cắt đứt liên lạc một cách dứt khoát như vậy. Cho nên khi cô nghĩ ý muốn học

“Thực ra tao không có thi đại học, tao đang làm thủ tục sang Mỹ du học. Nếu không có gì thay đổi tháng sau tao sẽ đi.” Ân Lan nuốt nước miếng nói một lèo. Biết Súp Lơ sẽ mắng cô nên cô ngay lập tức đưa điện thoại ra xa tai nhất có thể.

“Cáiiiiiiii...cái...cái gì. Cái con ranh kia mày làm hồ sơ bao giờ sao mày không nói tao biết...”

“ Xin lỗi tao không cố ý. Tao chỉ...”

“Mày...đang...ở ...đâu.” Súp Lơ nghiêng răng nhả ra từng chữ một khiến đối phương ngẩn người.

“Tao..Tao đang ở nhà, sao vậy?”

“Được.”

Sau tiếng nói này chỉ còn là tiếng tút tút của điện thoại. Ân Lan cảm thấy rùng mình một cái sau cô có linh cảm có một luồng sát khí đang đến gần. Xem ra lần này Súp Lơ vô cùng tức giận.

Cứ tưởng mọi chuyện chấm dứt ở đây ai ngờ mười lăm phút sau Ân Lan nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên rất gấp gáp ,theo lệnh mẹ cô ra mở cửa. Lúc nhìn thấy Súp Lơ trước cửa, suýt nữa thì cô hét lên. Mặt cô ấy đỏ bừng đỏ bừng sát khí, trên người còn mặc bộ đồ ngủ, chân còn đi dép lê trong nhà. Ánh mắt ấy như muốn thiêu sống đối phương vậy. Nó khiến sống lưng cô lạnh toát.

“Ân Lan, ai vậy con?” Mẹ cô lên tiếng.

“Là cháu. Súp Lơ ạ. Cháu sang đây ngủ nhờ một đêm cho đỡ nhớ ý mà.”

Súp Lơ nở nụ cười chuyên nghiệp nói chuyện với bà sau .Nụ cười này khiến ai đó nổi da gà và có dự cảm sẽ có chuyện chẳng lành xảy ra.

ế nhỉ? Ngay cả cậu cũng bỏ mình đi luôn.” Súp Lơ phụng phịu.

“Thiệt là. Mình đi vài năm thôi chứ có đi cả đời đâu mà kêu bỏ. Có thể gặp nhau thông qua mạng, qua webcam, qua facebook,qua zalo mà.”

Đột nhiên Ân Lan nói:

“Mình qua đó cậu có muốn mình tìm hiểu ít thông tin về ...người kia không?

“Không cần. Con người đó không xứng đáng để mình quan tâm.”Súp Lơ gạt phăng đi câu nói kia.

“Không phải cậu từngKhông muốn biết thật sao.”

“Mình không quan tâm. Nếu muốn anh ta sẽ tự liên lạc . Nhưng mà người đầu tiên anh ta phải liên lạc, phải xin lỗi là chị Ngọc Nhi. Với anh ta lòng mình đã lạnh rồi. Cái tình cảm đó chỉ là thứ tìn

“Dù có nói thế nào thì mình cũng không thể tha thứ cho anh ta và cũng như tha thứ cho chính mình được.

Đêm đó hai người nằm nói chuyện với nhau rất lâu, nói đủ mọi thứ trên trời dưới đất, cứ như thể họ tranh thủ nói bù cho mấy năm sắp tới không gặp nhau vậy.

Thế nhưng mãi cho tới khi chia tay nhau tại sân bay vào một tháng sau đó thì trong vô thức mỗi người lại vô tình giấu cho mình những cảm xúc khó mà gọi tên. Họ giấu cho mình một bí mật riêng m

4. Chương 4: G

CHƯƠNG 4

Thời gian thấm thoát trôi qua, chớp mắt An Nhi đã trở thành sinh viên năm thứ ba ngành maketing trường đại học Tài chính Maketing trong thành phố . Sống trong kí túc xá ng

“Thảo Nhi, sao vậy lại cãi nhau với “mèo con” nhà cậu à?” Hỷ Nhi lên tiếng châm chọc.

“Mèo con cái quái gì, lão chỉ được cái bắt nạt ta thôi.”

“Ai da...Không phải chứ, hổ cái nhà chúng ta lại bị mèo con bắt nạt là sao.” Minh Nhi không nhịn được mà hùa theo điệu cợt ai đó. Cho nên An Nhi cũng góp vui đôi chút:

“Đâu có gì là lạ. Không phải trước nay hổ cái nhà chúng ta chỉ cần gặp mèo con là sẽ trở nên ngoan ngoãn sao. Đúng không các chị em ?”

Từ khi cặp với Khải Minh Thảo Nhi luôn cố gắng hiền lành hơn,nhẹ nhàng hơn, thùy mị hơn mỗi khi bên cạnh anh ta cho nên mới dẫn đến cảnh tượng ngày hôm nay. Có lẽ cô ấy sợ người khác không thích cái tính đánh đá, hung dữ của cô lại sợ mối quan hệ của họ sẽ rạn nứt cho nên luôn cố gắng làm một thực nữ. Vậy mà thoảng cái đã hơn một năm trôi qua.Tuy nhiên một khi mọi thứ vượt quá giới hạn của nó thì hổ cái sẽ hiện nguyên hình.

“Nói nhiều như vậy có thấy đói không? Cái lũ xấu xa kia đi ăn được chưa ?Các người không đói nhưng ta...thì... rất...đói.” Thảo Nhi cầu nhàu.

“Ăn chứ sao không?”.

Bốn người kéo nhau xuống nhà ăn,nhưng khi đi ngang qua khuôn viên cả bốn người đều dừng lại mà nhìn v
Thảo Nhi lạnh lùng phun ra từng chữ khiến ba người kia sững sờ. Khi họ tỉnh lại thì Thảo Nhi đã đứng trước mặt tên khốn kia nhưng trên mặt rất thản nhiên:

“Anh làm gì ở đây vậy.”

“Anh ...anh ...anh.” Sự lúng túng hiện rõ trong ánh mắt phức tạp của anh ta.

“Sao không nhận ra em là ai à!”

“Sao...sao...sao lại không nhận ra được,em chính là người mà anh yêu nhất ,Thảo Nhi chứ ai. ”

Ngay sau câu nói này tiếng “Hự.... ” vang lên từ cổ họng anh ta vì sự đau đớn truyền đến từ mu bàn chân do bị cô ấy đạp mạnh khiến anh ta không thể không kêu lên đầy đau đớn.

“Tôi khinh. Anh tưởng bà đây mù à. Anh dám chân đạp hai thuyền. Một đạp này tôi là thay mặt tổ quốc giáo huấn anh. Đồ vô liêm sỉ...”

“Em....sao em có thể”

“Sao lại không? Một đấm này là tôi thay mặt bố mẹ anh dạy dỗ lại anh.”

Dứt câu cô cho hắn thêm một cú đấm dội ngược từ dưới lên cằm khiến hắn ôm cằm đau đớn.

“ Và một đấm này là tôi thay mặt An Nhi, Minh Nhi, Hỷ Nhi tặng cho anh. Anh có biết để làm mối cho chúng ta mấy cô ấy vất vả thế nào không? Anh là tên khốn, anh như vậy mà cũng xứng làm người đàn ông hoàng sao.” Thảo Nhi xoay cổ chân xoay người giáng cho anh ta một quyền vào giữa bụng khiến cho anh ta gặp người kêu đau đớn.

“Còn một đá này là cho bản thân tôi .Vì anh dám phản bội tôi. Loại cặn bã như anh bà đây không cần.”

ng quan tâm, dành tình cảm cho cô vậy mà cho dù có cố gắng thế nào cô cũng không thể tin tưởng đàn ông cũng như tin tưởng anh mà đáp lại anh một cách toàn tâm toàn ý được. Liệu cô có nên bị một trận đòn như cái tên Khải Minh kia để tỉnh ngộ không ?

Mỗi lần cô hỏi anh lí do gì mà trong bao nhiêu cô gái xinh đẹp lại học giỏi mà một người có tiền, có sắc có địa vị, có tài như anh lại chọn cô gái bình thường không tiền , không sắc, không có gì nổi bật n

“Dã man quá...” Nhất Anh lắc đầu giả vờ sợ hãi.

“Nếu cảm thấy sợ thì chỉ cần đàn ông các anh đừng phạm phải điều như vậy là được.” An Nhi chun mũi rồi lè lưỡi lêu lêu anh.

Gần đây do đã chính thức trở thành chân phục vụ mới toanh của một quán cà phê gần trường có tên là Gỗ cho nên sau khi kết thúc giờ học An Nhi sẽ trực tiếp tới đây làm việc. Mặc dù ba mẹ vẫn có điều kiện lo cho cô nhưng cô vẫn muốn kiếm một việc làm thêm coi như tăng phí thu nhập hàng tháng cho mình hơn nữa quá cà phê này thật sự rất đặc biệt. Giữa một thành phố tấp nập và hiện đại lại hiện hữu một quán cà phê được trang trí hoàn toàn bằng chất liệu gỗ. Từ cái ghế, cái bàn hay vách ngăn , cánh cửa cho tới chiếc thìa hay thậm chí là chiếc khay để đồ cũng được làm từ gỗ , rất mộc mạc rất trang trọng nhưng cũng rất gần gũi. Hơn nữa những bài hát thường vang lên trong quán cũng là dòng nhạc cô yêu - nhạc Trịnh chính vì vậy được làm ở đây cô cảm thấy rất vui.

Lúc rảnh rỗi An Nhi thường ngồi ngẩn ngơ trong quán thưởng thức mùi hương mộc mạc từ gỗ cộng thêm hương cà phê thơm nồng nức mũi và lắng nghe những bài hát du dương đi sâu vào trong tiềm thức . Mỗi lần như vậy tâm hồn cô trở nên tĩnh lặng hơn, nhẹ nhàng hơn nhất là khi nghĩ đến Ngọc Nhi. Từ khi Ngọc Nhi rời nhà đi cho tới bây giờ cũng đã đư

5. Chương 5: Gặp Lại....nỗi Lòng Của Ai ?

CHƯƠNG 5

Qu

Một cô gái với mái tóc dài đen óng , đuôi tóc được uốn rất tinh tế nhưng phần mái lại che gần hết nửa khuôn mặt do cô ấy hơi cúi đầu nhưng trông rất hấp dẫn và quyến rũ. Mãi tới khi cô ấy ngước mặt lên An Nhi mới ngỡ ngàng, vì vị mỹ nữ chân dài mà cô vừa cảm thán không ai khác chính là Ân Lan - người mà hơn hai năm nay cô luôn muốn gặp lại.

An Nhi vừa vui mừng lại vừa ngạc nhiên vì sự có mặt của cô ấy ở đây. Tháng trước khi hai người nói chuyện trên mạng với nhau Ân Lan nói là đã tốt nghiệp nhưng sẽ tiếp tục học lên nhưng bây giờ cô ấy lại có mặt ở Việt Nam. Niềm vui hiện rõ trên khuôn mặt, cô đứng phắt dậy tính chạy lại ôm chầm lấy cô ấy nhưng suy nghĩ ấy ngay lập tức đỡ nên thân thiết như vậy. Cô ấy rất tự nhiên khoác tay Hải Phong thậm chí miệng luôn gọi “anh Hải Phong, anh Hải Phong”. Còn đối phương dường như cũng đã quen nên không hề có phản ứng gì. Điều trùng hợp chính là hai người họ dường như vừa vặn sau bao nhiêu năm trời lại cùng xuất hiện trước mắt cô trong cùng một thời điểm. Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra.

Đã bao đêm An Nhi mong được gặp lại Ân Lan nhưng tại sao lại là trong hoàn cảnh này. Và cũng hơn bốn năm nay cô luôn tránh né việc nhắc đến cái tên “Hải Phong” . Đã không còn bi thương khi nghĩ đến cái thứ tình cảm trẻ con đầu đời mà ngu ngốc đó, cũng như cảm giác chán ghét khi nghĩ đến kẻ đã cãi vã với Ngọc Nhi vào buổi tối của hơn bốn năm trước cũng đã nguôi ngoai đi phần nào. Nhưng tại sao khi gặp lại những cảm xúc ấy lại trở dậy. Như thể bao năm qua An Nhi chỉ tạm thời cất chúng vào một nơi mà ngay cả bản thân mình cũng không biết và cho đến bây giờ bất chợt lại được lấy ra.

Nhìn cô bạn thân sau hai năm xa cách mà lòng An Nhi rối bời, vui có, ngạc nhiên có, buồn cũng có nhưng tức giận lại chiếm phần đa số. Vui vì được gặp lại chị em tốt của mình, ngạc nhiên vì sự xuất hiện của cả cô ấy và Hải Phong, buồn và tức giận cũng vì lí do đó. Vì sao cô ấy về nước lại không nói với cô , cũng không tới gặp cô hơn nữa còn để cô chứng kiến cảnh ngày hôm nay. Rốt cuộc đây có phải “bà mẹ trẻ” mà cô quen biết gần chục năm hay không.

một người trông rất giống cậu. Mình còn tưởng cậu về nước . May mà không chạy ra ôm nếu không chắc chết.”

Súp Lơ nói xong còn khoa trương cười rất thoải mái nhưng thực ra cô lại muốn Ân Lan nói thật cho cô biết mọi chuyện. Chỉ cần Ân Lan giải thích cô sẽ tin cô ấy tuyệt đối không chút nghi ngờ. Nhưng tiếc là cô ấy lại chọn các nói dối.

“May đấy. Không ngờ nhà người lại nhớ ta đến mức ra đường cũng mơ được gặp ta.”

nhà người. Mau lên.” Hỷ Nhi vỗ vai con sâu lười đang ngồi chơi game bên cạnh.

“Biết rồi . Đợi ta chơi nốt ván, sắp qua bàn rồi.”

“Gái đẹp hơn hay game hơn.”

“Đương nhiên là gái đẹp hơn. Nhưng hôm nay khác vì cô ấy là bạn ta.”

Câu nói này làm Hỷ Nhi phải chấp tay lắc đầu xin hàng và sau đó tiếng “đét” vang lên. Trên đùi Súp Lơ hiện rõ năm ngón tay đỏ hồng khiến cô nhảy chồm lên vì đau và còn không quên giơ tay xin hàng: “Ta đi, ta đi là được chứ gì?” Vừa nói Súp Lơ vừa cảm thấy ân hận vì sao hôm nay lại mặc quần đùi để cho Hỷ Nhi có cơ hội ban tặng dấu tay vàng ngọc trên đùi.

“Mà cậu về đây thế mối tình đơn phương kia phải làm sao?”

Ánh mắt Ân Lan chợt dao động sau đó lại trở nên phức tạp nhìn người đối diện: “Vẫn vậy. Mình vẫn đang cố bước vào thế giới của anh ấy. Chỉ là người ta vẫn coi mình như cô em gái .Thật ra lần này anh ấy cũng về nước.”

, quan tâm anh ấy với hi vọng sẽ có ngày được anh ấy đáp lại.

Thực ra cô mới tốt nghiệp ngành tâm lí học tại Mỹ. một tháng trước cũng đã nhận lời ở lại làm trợ giảng tại trường nhưng khi nghe tin Hải Phong sẽ về nước mọi thứ đã thay đổi. Cô liền tức tốc từ chối làm trợ giảng sau đó xấp xếp hết mọi chuyện mà trở về nước cùng anh.

Khi biết tin Hải Phong cũng ngạc nhiên nhưng cô chỉ cười đáp lại: “Có văn phòng tư vấn tâm lí muốn mời em về làm, cho nên em đồng ý rồi. Dù sao quê nhà vẫn hơn.” Còn anh chỉ đáp lại bằng một cái gật đầu.

Ban đầu vốn dĩ cô không nói với ai là mình về nước vì cô sợ . Sợ Súp Lơ sẽ thấy thất vọng vì những điều cô đã làm. Sẽ chán ghét cô. Cô sợ sẽ mất đi tình bạn đẹp bao nhiêu năm ấy. Vào cái hôm Súp Lơ nói là gặp một người rất giống cô trên phố cô lại càng sợ cho nên chỉ còn cách lấp liếm rồi lảng sang chuyện khác. Đêm ấy khi trở về cô lại mất ngủ. Tiếng nhạc vang lên càng khiến lòng cô rối bời day dứt mà chưa xốt cho mối tình đơn phương của chính mình. Giọng ca của ca sĩ Trung Quân lại vang lên . ” Trót yêu ” __bài hát cô đã nghe rất nhiều lần, cũng từng ngâm nga rất nhiều lần và cũng từng vì nó mà suy tư rơi lệ không ít lần nhưng rồi khi buồn, khi lòng rơi vào hố sâu tĩnh lặng lại muốn nghe nó bởi lời bài hát như tiếng lòng bấy lâu nay của chính cô .

”Có chút yêu dấu chỉ là mơ mộng thôi

Vì anh luôn mong đc có em

Người nói yêu anh đi, người nói thương anh đi

Để cho con tim này đừng ngóng trông hao gầy

Hãy đến bên anh đi, để cho tình trọn vẹn chúng ta

Vì nơi con tim này luôn có , tình yêu dấu kín cùng thương nhớ.....cho em.

Có chút bối rối, có chút tan vỡ

Có chút thương nhớ tình ai

Người hỡi đến bên anh này, nói yêu mình anh thôi

Để cho lòng anh thoả nhớ mong”

6. Chương 6: Đối Đầu.

Dạo gần đây An Nhi cứ có cảm giác như có người đang dõi theo mình từ xa nhưng mỗi lần cô ngoảnh lại thì đều không thấy ai. Không nợ tiền ai, gia cảnh lại bình thường, nhan sắc không ,tiền tài không, quần áo thì theo phong cách bụi bặm nhìn thế nào cũng không có thể có người đi theo cô được. Trừ khi kẻ đó đầu óc có vấn đề . Nghĩ vậy nên cô cho là bản thân mình quá nhiều.

Để thực hiện cho kế hoạch chia rẽ Ân Lan và Hải Phong nên dạo gần đây An Nhi rất tích cực rủ cô ấy đi ăn, đi mua sắm. Và mỗi lần như vậy đều đi kèm một lí do đầy thuyết phục là lâu ngày không gặp nên giờ muốn ôn lại chuyện xưa. Nhưng đương nhiên mục đích kia vẫn là quan trọng nhất.

“Chuyện của cậu với anh chàng kia thế nào rồi?”

“Vẫn chỉ là bạn.Không hơn không kém.” Ân Lan ủ rũ trả lời.

“Bạn. Có khi cậu bỏ quách anh ta mà yêu đại một anh chàng nào ở đây cho rồi.” An Nhi nói thì nói vậy nhưng trong đầu lại thắc mắc tại sao chỉ là bạn mà lần trước họ lại thân mật

“Ừ. Anh ấy rất tốt với mình. Cậu...Cậu...” An Nhi đột nhiên dừng lại không nói tiếp mà chỉ trợn mắt nhìn về phía cửa ra vào của quán ăn.

Ẩn Lan quay lại nhìn theo hướng nhìn của An Nhi sau đó cơ thể cô cũng cứng lại. Trông thấy Hải Phong bước vào quán cùng một người đàn ông nét mặt cô còn hoảng sợ hơn cả bạn mình.

Cô biết ông ta là khách hàng của Hải Phong vì lần trước khi cô tới chỗ làm việc của anh thì thấy anh đang bàn với ông ta về bản thiết kế căn biệt thự của ông. Sự xuất hiện của anh khiến cô bối rối và hốt hoảng. Cô sợ anh nhìn thấy họ sẽ theo phép lịch sự mà chào hỏi. E rằng mọi chuyện sẽ bại lộ. Mà cô thì lại không muốn Súp Lơ biết chuyện này.

nhặt đi. Ngay cả tiếng leng keng của hai chiếc chuông nhỏ trước cửa cũng trở thành nỗi ám ảnh thay vì là niềm vui như trước đây. Mỗi khi nó vang lên là một lần cô giật mình và hoảng sợ khi nhìn về phía cách cửa vì sợ hai người họ lại xuất hiện ở đây một lần nữa vậy. Dần dà cô lại càng không muốn làm việc ở đây như trước.

Mặc dù học maketing nhưng ít ai biết cô còn có một nghề tay trái là đồ họa máy tính. Từ khi học cấp ba An Nhi rất yêu thích truyện tranh và cũng rất yêu thích công việc cộng tác viên cho một số tờ báo tuổi teen về mảng truyện cười và truyện tranh. Đây cũng là khoản thu nhập thêm không nhỏ hồi đó của cô.

Mấy tháng trước cô có tham dự cuộc thi sáng tác truyện tranh do một công ty xuất bản tổ chức và còn đạt giải ba. Tuy không được xuất bản nhưng bộ truyện đó của cô cũng có thể nói là rất nổi tiếng trên mạng thời gian gần đây. Chính vì vậy mà hiện nay cô đã có một công việc làm thêm rất hợp ý đó chính là sáng tác truyện tranh cho một trang mạng tương đối nổi tiếng dành cho thanh thiếu niên. Bút danh của cô là Súp Lơ cũng chính là biệt danh từ nhỏ của chính mình. Bạn bè cô quen trên trang mạng đó cũng không ít, hơn nữa nói chuyện lại rất vui vẻ. Trên đó cô còn có hẳn một người bạn tâm giao tên là Mong Một Ngày. Mặc dù là nam nhưng cách anh ta nói chuyện rất hóm hỉnh hơn nữa rất thực tế hơn nữa hai người lại có cùng quan điểm với nhau về nhiều thứ. Có điều so với cô thì anh chàng này nghe có vẻ chín chắn và mặt dày hơn rất nhiều.

An Nhi để ý gần đây tần suất khi cô đi cùng Ẩn Lan mà vô tình nhìn thấy Hải Phong rất nhiều. Nó nhiều đến nỗi khiến cô cả nghĩ mà suy đoán phải chăng anh đã chấp nhận tình cảm của bạn mình và việc anh ta đi theo hai người cũng chỉ là muốn biết 'bạn gái' mình đi đâu, làm gì, với ai mà thôi. Nhưng khi cô hỏi thì Ẩn Lan một câu cũng không tiết lộ điều gì về chuyện giữa cô ấy và 'người tình đơn phương' của mình. Nó khiến sự nhẫn nại trước giờ của An Nhi rung rinh sắp vỡ nứt. Điều đó khiến tâm trạng gần đây của cô vô cùng rối rắm.

Tiến độ làm việc của cô trên trang mạng hiện nay đang rất bị trì hoãn khiến cho bên xuất bản phải gọi điện hỏi thúc và cần nhần không thôi. Lúc này biên tập vừa gọi điện sặc cho cô một trận vì nộp bản thảo chậm khiến tâm trạng cô lại thêm mười phần u ám, khó chịu.

Khi đến quán Gõ làm việc thì lại gặp phải một vị khách khó ưa, cứ hạch học cô cái này cái kia. Sau đó cô ta còn nói gì đó với quản lý 'bà la sát' của quán khiến cô ấy mắng cô một trận té tát trong khi người từ đầu tới cuối chịu thiệt thòi lại là cô.

Mãi tới khi ra về An Nhi mới thở dài cảm thán vì ngày đen đủi của cô cuối cùng cũng chấm dứt. Vậy mà đúng lúc lấy xe ra khỏi quán thì chiếc xe lại bị hư. Cho dù cố gắng thế nào cũng không thể nổ máy cho nên chỉ còn một lựa chọn duy nhất là dắt bộ tới tiệm sửa xe cách đó khoảng một cây số.

Cong lưng đẩy 'em' vision tới quán sửa xe thì An Nhi dừng lại để nghỉ một lát vì quá mệt. Khi cô vừa quay xe chuẩn bị đẩy xe vào quán thì một chiếc xe ô tô màu trắng vừa vận sượt qua khiến tim cô giật thót, xém chút nữa là đổ cả xe lẫn người. Chỉ cách chưa đầy vài phân nữa là đụng vào cô và em vision mà cô mới tậu về cách đây không lâu. Để xe vào quán ngồi đợi thợ sửa xe mà mặt cô hậm hực, nhăn nhó. Cả ngày đen đủi không nói vậy mà giờ tới lúc về còn gặp phải kẻ điên.

Đang không biết xảy ra chuyện gì thì cô lại trông thấy chiếc xe kia đậu xuống trước cửa một nhà hàng nổi tiếng cách đó không xa. Cái này không thể trách cô mà chỉ có thể trách kẻ lái xe kia vô duyên vô cớ đụng vào 'quả mìn đang chờ kích hoạt' như cô. Cho nên nhân cơ hội này cô tiến lại gần chiếc xe với ý định hỏi tội chủ nhân của nó.

"Cộc...cộc....cộc..." An Nhi gõ nhẹ kính cửa xe bằng vẻ hung dữ.

Kính xe từ từ hạ xuống cũng là lúc cô

“Thật không?”

Khi ánh mắt lướt qua trong xe thì An Nhi mới để ý là còn có một người khác ngồi bên ghế phụ. Có vẻ như người ta không muốn thấy cô cho nên cố ý quay mặt sang chỗ khác. Nhưng có một thứ trên tay cô ấy đã bán đứng chủ nhân của nó và đồng thời cũng cho cô biết người ngồi bên ghế phụ đó là ai.

Chiếc vòng tay thủ công kia là do một tay cô đan tặng hơn nửa trên đó cô còn rất mất công cố gắng vẽ thêm một bông súp lơ màu xanh vô cùng nổi bật trên nền màu hồng. Trên đời này cô dám chắc chỉ có một chiếc duy nhất và chiếc vòng tay có một không hai ấy cô đã chính tay mình tặng cho một người.

“Tôi không quen anh. Nhưng người bên cạnh anh tôi - có - quen.”

Hải Phong quay sang ghế phụ, còn người con gái ngồi ghế phụ đó lại rùng mình một cái sau đó bờ vai còn khẽ run lên nhưng không hề có ý quay đầu lại? Quá tức giận nhưng An Nhi biết nếu một khi cô phát tiết mà la hét bây giờ sẽ rất khó có thể dừng lại được và có khi sẽ nói ra những điều khiến người khác tổn thương.

Quyết định cho mình thời gian ổn định tâm trạng cũng như cho cô gái kia thêm thời gian suy nghĩ mọi chuyện nên cô chỉ gằn lên sáu chữ: “Ấn Lan. Mình - về - trước - đây.” Sau đó dứt khoát quay lưng hướng quán sửa xe đi tới.

Hai từ “Ấn Lan” thành công dọa cho cô gái kia giật mình hóa đá. Hoảng loạn mở cửa xe Ấn Lan bước xuống vừa đuổi theo người phía trước vừa gọi với theo:

“Súp Lơ. Súp Lơ. Đợi mình với.”

“Đừng gọi mình

“Không như mình nghĩ.” An Nhi đột nhiên dừng lại khiến Ấn Lan cũng theo đà mà va vào cô một cú không hề nhẹ.

“Cậu tưởng mình không biết gì sao. Cậu tưởng mình không nói tức là mình không biết gì à. Chuyện cậu về nước mình biết lâu rồi. Là từ hơn một tháng trước. Hơn một tháng trước đó.....Lúc cậu khoác tay anh ta bước vào quán Gỗ tươi cười vui vẻ với loại người đó cậu có nghĩ tới chị Ngọc Nhi, có nghĩ tới mình không? Nếu đã có gan làm sao phải dẫu. Sao không nói thẳng hai người yêu nhau đi. Có khi như vậy mình còn thoải mái hơn. Loại người như anh ta có xứng không? Mình đã cố gắng ám chỉ cậu không chỉ một hai lần là nên rời bỏ anh ta. Nên từ bỏ cái thứ tình cảm ngu ngốc đó đi. Nhưng cậu thì sao? Cậu có đáng là bạn mình không? Hai năm đi Mỹ cậu thay máu, tẩy não luôn à....”

Quá tức giận An Nhi nói một tràng, nói đến hụt cả hơi trong sự giận dữ. Bao nhiêu tức giận sáng giờ cũng như bao nhiêu khó chịu trong thời gian qua cũng thành công mà xả ra hết. Còn Ấn Lan thì vẻ mặt từ xanh rồi chuyển sang tím sau đó cuối cùng là xám xịt. Hóa ra mọi thứ cô cố gắng che giấu, cố gắng giấu đi An Nhi đã biết từ rất lâu thậm chí còn cảnh báo mà cô lại không biết. Nhưng cô ấy nói như vậy cũng có chỗ không đúng.

“Mọi chuyện không phải vậy. Dẫu cậu là lỗi của mình nhưng anh ấy không có lỗi.”

“Anh ta không có lỗi vậy là mình có lỗi.”

7. Chương 7: Biến Cố Lớn....thành Viên Mới.

Hai tuần nay An Nhi và Ấn Lan vẫn không liên lạc gì với nhau. Hai người từ bạn thân trở thành hai người xa lạ lại nhanh và đường đột đến vậy. Hơn nữa nguyên nhân lại chỉ vì một người đàn ông ‘không ra gì’ nên khiến An Nhi càng nghĩ lại càng thêm bức tức và khó chịu. Mỗi lần tâm trạng xấu như vậy cô lại muốn đi ăn cái gì đó thật cay hoặc là thật lạnh. Vì chỉ có cái cảm giác tê liệt vị giác như vậy mới khiến tâm trạng cô ổn định hơn.

Tối hôm đó cô thừa nhận mình đã nói nặng lời, đã nói những câu không nên nói nhưng không phải Ân Lan cũng vậy sao. Cô ấy tha bệnh vực tên kia còn hơn là năn nỉ hay là xoa dịu cô. Hành động ấy càng khiến tâm trạng lúc ấy của cô thêm bức dọc, máu điên trong người nổi lên mà hai người lại không ai nhường ai nên mới ra nông nổi như ngày hôm nay.

Bây giờ An Nhi đã có câu trả lời cho câu hỏi nếu hai người bạn thân hiểu nhau nhưng hai cách nghĩ riêng, hai quan điểm riêng cùng nhau gây gỗ, cãi lí kết quả sẽ ra sao ? Kết quả chính là hai người đều nói câu nào cũng trúng ngay chỗ hiểm của đối phương và cuối cùng là cùng bị tổn thương sâu sắc như An Nhi và Ân Lan bây giờ.

Để tập trung cho việc sáng tác truyện, An Nhi nghỉ làm phục vụ tại quán Gổ. Dù sao thì cảm giác yêu thích ban đầu của cô với nơi đây cũng đã bị hai người kia cùng lúc phá vỡ cho nên khi nghỉ làm cũng không quá tiếc nuối.

Lần trước khi hỏi ý kiến của Mong Một Ngày anh ấy cũng đã khuyên cô nên tập trung vào công việc còn nếu như không muốn đi làm ở đó thì nên nghỉ vẫn hơn. Kể ra cũng lạ, từ khi quen nhau từ nửa năm trước cô trở nên dần phụ thuộc vào anh ấy. Có chuyện gì cũng thành thật kể hết rồi lại xin lời khuyên và muốn biết suy nghĩ của anh ấy ra sao. Và thường thì lời khuyên đó rất đúng đắn và đáng tin. Có lẽ nói chuyện với một người bạn ảo sẽ thoải mái hơn trong việc tâm sự hay bày tỏ suy nghĩ cá nhân hơn là đối diện mà trải lòng mình với một người bạn ngoài đời thực. Sự khác biệt này không phải ai cũng có thể nắm bắt và thấu hiểu. Coi như là cô may mắn vì có một người bạn tốt mặc dù chỉ là trên một trang mạng ảo.

Thoảng cái đã tới kì nước chị gái tới mà tới đây vậy mà khi tới nơi chị cô lại khóa máy hơn nữa An Nhi hay là gia đình cô đều không ai biết địa chỉ của Ngọc Nhi ở đâu. Hiếm khi có dịp ra Hà Nội mà lại không gặp được chị gái khiến sự hồ hởi, vui vẻ trước đó của An Nhi bị triệt tiêu sạch sẽ.

Tâm trạng không mấy vui vẻ cho nên buổi offline cũng diễn ra trong không khí tương đối tẻ nhạt - ít nhất là đối với bản thân An Nhi. Buổi tối khi về khách sạn thấy nhàm chán cô quyết định đi siêu thị Bic C gần đó mua ít đồ dùng cá nhân và cũng coi như là tham quan cho biết.

Buổi tối ở siêu thị này xem ra rất nhộn nhịp. Người ra kẻ vô nườm nượp, đông vui không tả nổi. Dù sao cũng nhàn rồi An Nhi đi một vòng tham quan cho biết. Quả Nhiên là siêu thị lớn ở thủ đô, cái gì cũng có hơn nữa còn rất đa dạng.

Đi qua quầy bán quần áo ánh mắt cô ngay lập tức bị hấp dẫn bởi những bộ cánh vô cùng đẹp mắt của phái nữ. Thường thì quần áo trong siêu thị sẽ rất, rất đắt đỏ đối với túi tiền của sinbầu màu hồng kia thì cô lại nghĩ không phải sau đó lại chau mày muốn nhìn rõ hơn.

Khi đẩy xe hàng lại gần cô gái đó An Nhi cũng chỉ là tò mò xem có phải trên đời này thực sự có chuyện người giống người như trên phim truyền hình hay nói không nhưng khi chỉ còn cách cô ấy một mét cô hoàn toàn sững sờ.

“Chị.”

Cô gái kia nghe thấy tiếng gọi phía sau cũng quay lại sau đó vô cùng ngạc nhiên và hoảng hốt mà thốt lên hai chữ:

“Súp Lơ.”

Hộp sữa trên tay Ngọc Nhi rơi xuống sàn nhưng người làm rơi nó lại không hề có ý muốn nhặt lên mà chỉ đứng im nhìn em gái mình. Trong ánh mắt cô lại toát lên vẻ lẩn trốn, sợ hãi rõ rệt.

Nghe thấy tên mình mà chân Súp Lơ mềm nhũn không còn sức lực, bàn tay phải siết chặt xe hàng mới có thể đứng vững. Cứ tưởng không gặp được chị gái sau gần năm năm xa cách vậy mà bây giờ lại vô tình gặp lại chỉ là bao nhiêu sự hân hoan vui mừng mà cô mừng tưởng trước đây lại không hề có mà thay vào đó lại là sự hoảng hốt, khó xử.

Lần đầu tiên trong hơn hai chục năm cô cảm thấy ghét hai từ “Súp Lơ” đến thế. Giá như cô không tên là Súp Lơ và người trước mắt cô cũng không phải chị Ngọc Nhi mà trong mơ cô cũng muốn gặp trong suốt năm năm qua thì tốt biết mấy. Giá như hôm nay cô không tới đây...Giá như...Giá như. Nhưng trên đời làm gì có cái gọi là giá như. Trên đời chỉ có cái gọi là thực tế, gọi là phũ phàng.

“Chuyện...Chuyện...Chuyện này là sao. Cái bụng kia ...”

An Nhi tay chỉ vào cái bụng bầu của chị gái mình mà miệng lắp bắp không nói lên lời nhưng đáp lại cô chỉ là sự áy náy và bối rối của đối phương.

“Về chỗ chị trước đi rồi nói chuyện sau.”

Từ khi ngồi taxi cho tới

“Chị sợ....sợ ba mẹ không chấp nhận chị.”

“Đó là gia đình chị. Ba mẹ chị và em trai chị ...Chị sợ cái gì. Ngày mai theo em về.”

“Chị...Chị...”

Đêm hôm ấy hai chị em cô đã nói rất nhiều điều với nhau bao gồm những gì đã xảy ra trong năm năm nay và còn tò mò đoán trước khung cảnh khi họ về nhà nữa.

Cho tới bây giờ An Nhi vẫn nhớ rõ cái ngày cô đưa Ngọc Nhi về nhà sau năm năm cô ấy biệt tăm .Nhìn thấy con gái ba mẹ cô vui mừng khôn siết nhưng khi nhìn thấy cái bụng bầu kia thì sắc mặt họ tái mét. Mẹ cô khi ấy đã ngã bệt xuống sàn nhà hoàn toàn mất đi cảm giác và phương diện ngôn ngữ cũng bị tê liệt sau đó bà chỉ ngồi khóc. Ba cô thì sắc mặt tối sầm ngồi xuống chiếc ghế sa lông ở phòng khách mà bàn tay siết chặt nắm đấm cổ sức nhấn nhay. Quãng thời gian gần một tháng sau đó nhà cô vô cùng hỗn loạn, bầu không khí u ám bao trùm khắp căn nhà. Cô thì chỉ biết chuyển về nhà sống ngày đến lần khác né tránh chuyện kết hôn. Đạo trước anh hay đi công tác xa có khi chị gọi điện còn khóa máy không nghe sau đó nếu có hỏi thì cũng bảo là bận công việc. Sáu tháng trước lúc chị báo tin mình có thai anh vô cùng ngạc nhiên nhưng sau đó lại kêu chị bỏ đứa bé vì hai người vẫn chưa có gì và anh muốn sau này khi dư giả sẽ sinh con để cho nó một cuộc sống hạnh phúc. Lúc ấy chị đã gạt đầu nhưng đêm hôm ấy lại âm thầm khóc trong chăn.Tên đàn ông đó kêu Ngọc Nhi tự đi phá thai nhưng khi bước vào phòng để chuẩn bị làm cái công việc tội lỗi ấy chị đã hoảng sợ mà bỏ chạy.Sau đó gần một tháng chị vẫn không có dũng khí làm chuyện đó mà hẳn ta cũng không hỏi đến chuyện đó nữa vì nghĩ chị đã đồng ý rồi. Không ngờ vào cái hôm chị cố gắng lắm mới dám đi tới bệnh viện lần nữa thì khi bước vào cổng lại nhận được điện thoại từ một cô bạn thời đại học và biết tin chồng chị đang tham dự hôn lễ của bạn cô ấy hơn nữa còn với vai trò là một chú rể. Quá đau đớn một lần nữa đây.

8. Chương 8:

Bước vào cuộc sống sinh viên năm cuối An Nhi buộc phải quay lại kí túc xá trường để tiện cho việc học hành và thi cử. Sau một thời gian dài không gặp lại tam Nhi cô nương kia mà sao An Nhi cứ có cảm giác rờn rợn khi trông thấy họ cười chào đón bản thân mình.Quả nhiên đúng như suy đoán sau khi bước vào căn phòng 25M3 của kí túc xá bản thân cô đã phải chịu đựng sự tra khảo và trách mắng nghiêm khắc vì việc cô ‘bỏ rơi’ ba người họ sau đó họ còn bòn rút của cô một bữa cơm ra trò.

Kể từ sau khi Nhất Anh tốt nghiệp cô và anh ít gặp nhau hơn trước.Lần trước anh gọi điện nói mình đã tìm được việc trong một công ty quảng cáo cô cũng mừng thay cho anh.

Mới hồi nào cô còn là một cô tân sinh viên ngây ngốc đi tìm đường tới kí túc xá được hội phó hội học sinh như anh hướng dẫn ân cần rồi chỉ đường vậy mà thoáng cái họ cũn

“Tôi là quản lí cửa hàng. Cô có thể tới đây được không ? Anh ấy say quá rồi. Tôi cũng không biết nên thế nào.”

“Cho tôi địa chỉ, tôi tới ngay.” An Nhi gấp rút trả lời.

Đây là lần đầu tiên từ khi quen anh cô thấy anh say tới như vậy. Khi đến nơi cô cũng mới phát hiện quán ăn này ở gần chỗ ở của anh cho nên xem ra cô đành nhờ sự trợ giúp của Hùng -bạn thân, kiêm bạn cùng phòng của anh tới đưa anh về . Gọi điện cho Hùng xong cô quay lại lay nhẹ gọi Nhất Anh nhưng không thấy anh nói gì nên đành cố mà dựng anh ngồi dậy cho đang hoảng đột nhiên anh túm lấy tay cô:

“Ngọc Mai...Anh xin lỗi...Anh xin lỗi vì khi đó không ở bên em....”

Cái tên kia khiến động tác của cô dừng lại, tìm lại nhói lên một cái,một cảm giác rất khó nói dâng lên trong lòng. Trong đầu lại thắc mắc không biết Ngọc Mai kia rốt cuộc là ai.

o trong rồi hỏi: “Làm sao em biết về cái tên này.”

“Hồi nãy Nhất Anh vừa nói với em, nhưng em vẫn rất mơ hồ.” An Nhi kiên quyết muốn biết rõ về cô gái kia.

“Thực ra...Em có chắc là muốn biết...”

“Anh cứ nói. Em chịu được.”

“Ngọc Mai là em gái của Nhất Anh. Năm nó 16 tuổi thì bị mất do tai nạn. Kể ra số trời đã định rồi, là do con bé phúc mỏng. Lúc đó trong bệnh viện hết nhóm máu hiếm AB - RH mà người duy nhất có cùng nhóm máu với con bé là Nhất Anh lại đang đi du lịch cùng tụi anh tại Vũng Tàu. Mặc dù đã cố gắng nhưng con bé không đợi được anh trai quay về mà đã ra đi. Sau chuyện đó không ai trách cứ Nhất Anh cả nhưng cậu ấy vẫn như vậy, bao nhiêu năm rồi vẫn cố chấp mà ôm hết lỗi lầm vào mình. Cậu ấy thật sự rất yêu con bé...”

“Và vừa vặn thay em lại có khuôn mặt rất giống cô ấy. Cho nên....anh ấy mới...”

Bàn tay An Nhi siết chặt , câu nói kia vẫn không thể nói ra hết được. Biểu hiện này khiến Hùng hoảng hốt vội vàng giải ti là ở bên người vì người giống em gái anh ta thì...”

“Thì sao. Mau nói đi.” Ba người trong phòng chăm chú chờ câu trả lời của ‘hổ cái’ trong phòng.

“Thì cho hấn vài cước như tên Khải Minh kia sau đó nói một câu: ‘Bà đây không thêm.’ Rồi phủi bụi mà rời đi chứ sao. Nếu cảm thấy không đủ thì dạy dỗ ‘tiểu đệ’ của anh ta một chút cũng không tồi.” Thảo Nhi vuốt cằm về đắc ý.

“Rầm...rầm...rầm.”

Ba tiếng vang lên liên nhau báo hiệu cho việc Súp Lơ, Minh Nhi và Hỷ Nhi vừa đáp đất an toàn bằng chính cái mông yêu quý của họ. Câu nói mang tính chất bá đạo của Thảo Nhi khiến ba người ngã người ngã ngửa khi nghĩ đến cảnh tượng An Nhi làm theo lời nói của ấy . Ba người lóp ngóp bò dậy ngồi lại vị trí ban đầu đồng thời xoa cái mông tội nghiệp của mình mà nhìn Thảo Nhi đầy ai oán. Sau đó tất cả đều nhất trí hành vi như vậy chỉ có Thảo Nhi ‘hổ báo’một thân đầy quyền cước mới có thể làm ra chứ An Nhi thì có các thêm vàng cũng không bao giờ làm thế và cũng không có khả năng làm thế.

“Đùa thôi. Chị đây biết đâu phải ai cũng có bản lĩnh như chị đây. Cho nên ta thấy Súp Lơ à, người vẫn nên gặp Nhất An

“Vậy có thể cho ta một yêu cầu nho nhỏ không?” Súp Lơ nhìn họ bằng ánh mắt đáng thương.

“Được nói nhanh các chị sẽ giúp chứ.”

“Mời ta ăn cơm sườn đi . Ta đói quá.” Súp Lơ chớp mắt chờ đợi đáp án của ba người còn lại.

Sau ba giây thành công khiến ba người kia bị hóa đá thì cô ăn trọn ba cái gối vào người. Nhưng cũng may là sau ba cú ném đó thì cô còn có cơm sườn để ăn coi như cũng không bị thiệt thòi gì.

9. Chương 9: Ng

Sá

Nhưng khi hai người bên nhau, sau cảm giác áy náy vì dẫu cô lý do ban đầu mình tiếp cận cô thì anh vẫn thấy có gì đó không chân thực. Niềm hạnh phúc, vui vẻ khi đó cứ mờ ảo, chập chờn mà đứt quãng nhiều

khi khó chịu đến ngộp thở. Rốt cuộc cảm giác khi đó là thế nào anh cũng không thể định hình cho được. Nhưng anh có thể khẳng định anh rất quý cô. Một cô gái trong sáng, vui vẻ và còn rất giỏi che dấu tâm tư của chính bản thân mình bằng cách tạo cho mình một lớp vỏ bọc chắc chắn và hoàn hảo. Tại sao cô luôn che giấu những suy nghĩ, cảm xúc của mình bằng nụ cười và sự mạnh mẽ kia. Lẽ nào cô không hiểu làm như vậy không phải người tổn thương nhiều nhất vẫn là bản thân mình. Anh không muốn chuyện quá khứ kia khiến cô tổn thương thêm nữa.

Sau nhiều lần tìm gặp An Nhi nhưng vẫn không được, tâm trạng anh ngày càng trở nên tồi tệ và dễ cáu kỉnh hơn. Hôm nay không hiểu sao mấy bên tiếp thị rồi hơi cứ gọi vào điện thoại anh tiếp thị cái này, bán cái kia khiến anh phát bực mà cúp máy mấy lần liên tục vì bị làm phiền. Bên kia cứ như âm hồn không tan cứ gọi liên tục khiến anh như muốn đập tan chiếc điện thoại trên bàn.

Tiếng chuông điện thoại vang lên lần nữa thành công khiến anh bùng phát ngọn lửa tức giận bấy lâu. Không cần biết là ai anh mắng cho một tràng:

“Tôi đã nói rồi. Tôi không thích. Hay cô bị làm sao. Đã nói không mua là không mua mà. Sao cô cứ bám tôi hoài do An Nhi lựa chọn nơi này để gặp Nhất Anh.

Chào hỏi mấy vị đồng nghiệp cũ trong quán sau đó An Nhi chọn cho mình vị trí quen thuộc bên cạnh khung cửa sổ. Cũng tại đây biết bao lần cô cùng Nhất anh đã cùng nhau ngồi ăn, uống và nói chuyện tán gẫu. Mọi thứ dường như mới chỉ vừa xảy ra ngày hôm qua vậy mà giờ đã không còn nữa.

Chuyện lần này với An Nhi có lẽ cũng là một cơ hội, cơ hội cho cô bình tĩnh nghĩ về chuyện tình cảm của chính mình. Nói một cách công bằng thì ít ra tình cảm của Nhất Anh với cô bớt ra còn có thể gọi tên, có thể định hình chính xác, có thể coi là tình cảm anh em mặc dù cô không phải là Ngọc Mai cũng không phải em gái của anh ấy. Nhưng còn thứ tình cảm của cô đối với anh thì sao. Cho tới giờ đó vẫn là một dấu chấm lửng. Yêu ư? Trước giờ đó chưa bao giờ là yêu theo một cách đúng đắn. Tình anh em thì cũng không không hẳn. Vốn dĩ trước giờ anh luôn chỉ nằm gần vị trí ở trung tâm của cô. Anh vừa là một người bạn, một người anh, vừa là một tri kỷ nhưng anh lại chưa bao giờ được làm một người yêu theo đúng ý nghĩa trọn vẹn vốn có của nó. Ít ra anh còn coi cô là em gái còn cô ngay cả danh phận cũng không cho anh được một cách rõ ràng. Xem ra đúng là buồn cười. Người ích kỷ trước giờ lại chỉ có bản thân mình.

“Súp Lơ, em đang nghĩ gì mà tập trung vậy.”

Tiếng Nhất Anh vang lên kéo cô về với thực tế. Lúc cô giật mình tỉnh lại thì anh đã ngồi trước mặt cô từ bao giờ. Anh vẫn vậy. Vẫn khoan dung, vẫn nhẹ nhàng mà âm ập đến thế.

“À Không. Em chỉ là đang lắng nghe giai điệu bài hát thôi.”

Một lời nói dối trắng trợn của cô cho qua chuyện nhưng đối phương dường như đối phương cũng không có ý định vạch trần mà thay vào đó anh chỉ cười trừ.

“Chuyện kia. Anh xin lỗi vì đã dấu eh trở nên căng thẳng hơn. Ánh mắt anh cúp xuống trốn tránh cái nhìn của cô. Chiếc thìa trong tay anh trong chốc lát siết chặt hơn, bàn tay khẽ run rẩy lên. Cái run ấy rất nhẹ và diễn ra rất nhanh nhưng cũng vừa đủ để cô thu nó vào trong tầm mắt.

“Chỉ bằng anh nhận em làm em kết nghĩa đi. Chúng ta không có duyên làm người yêu nhưng em cũng không thể bị lỗ như vậy được. Tài nguyên như anh không thể tùy tiện rò rỉ ra ngoài được, cho nên cho em tận dụng đặc quyền em gái đi. Cho em thêm một ông anh tờ rai đi mà. Hi..Hi...” Vần cười hai tay chấp lại chống cằm, chớp chớp đôi mắt tí hí nhìn đối phương.

Nhất Anh ngạc nhiên ngược lên nhìn người con gái trước mặt. Đây không phải đáp án mà anh từng nghĩ. Anh còn tưởng với cá tính của cô sẽ trực tiếp chia tay anh, vậy mà cô đã không làm như vậy. Anh không hi vọng hai người sẽ chấm dứt nhưng nếu làm anh em thì có vẻ như anh cũng không cam tâm cho lắm. Nhưng mà dù sao như vậy còn tốt hơn là làm hai người xa lạ, cuối cùng anh vẫn xoa đầu cô mà gật đầu mỉm cười đồng ý.

“Đúng là một cô gái ngốc.”

“Em không ngốc. Tự nhiên có thêm một ông anh trai siêu cấp từ trên trời rơi xuống. Là em thông minh mới đúng.” Súp Lơ hất hàm tự tin tuyên bố.

“Ừ....m....Vậy anh quyết định thưởng cho người thông minh là em đây thêm một ly kem trái cây mà em thích nhất.”

“Cái này...Có được xem là hồi lộ và xoa dịu em không ?” Súp Lơ lém lỉnh tươi cười nhìn Nhất Anh.

“Đương nhiên.....là không rồi.”

***kiến anh làm gì? Mọi chuyện cũng xong rồi.

[Mong Một Ngày]:.....

[Súp Lơ] :.....

Sau cuộc nói chuyện ấy tâm trạng An Nhi trở nên vui vẻ hơn rất nhiều. Không còn phân vân gì nữa, từ giờ Nhất Anh chính là anh trai của cô. Chuyện trước đây coi như quên hết, bắt đầu lại từ đầu, bắt đầu lại từ tình cảm anh em thuần túy, vô tư. Ai cũng nói chia tay xong không thể làm bạn nhưng cá nhân An Nhi thì lại thấy chia tay xong làm anh em như cô và Nhất Anh cũng không tệ. Mà không, phải nói là vô cùng sáng suốt. Vậy là trang giấy cuộc đời An Nhi tiếp tục bước sang một trang mới.

10. Chương 10: Cậu

Nhận được điện thoại An Nhi luống cuống vội đại chiếc túi xách trên bàn làm việc, không nghĩ ngợi gì chạy ra cổng công ty vội lấy chiếc taxi đi tới Thùy Dương - một quán bar nổi tiếng sầm uất trong thành phố. Khi biết người gọi cho mình là Nam - lớp trưởng, kiêm đồng minh ba năm cấp ba của mình cô rất ngạc nhiên. Nhưng không ngờ lý do anh gọi cho cô lại là vì Ân Lan. Nam vô tình gặp Ân Lan đang uống rượu một mình trphòng ngủ vừa lâu bầu:

“Ân Lan , cậu điên rồi à. Uống tới mức độ này. Thật là...” Chưa nói hết câu cánh tay An Nhi đang dìu Ân Lan đột ngột bị hất ra còn bản thân Ân Lan sau khi không có sự nâng đỡ cũng trở nên liêu xiêu không vững. Cô lấy lại thăng bằng , hai tay cô bám lấy bả vai An Nhi lắc lắc, vừa cười vừa nói bằng giọng giễu cợt.

“Ôi. Xem ai đây nào. Không phải chị em tốt của tôi sao. Cách đây không lâu còn la hét giận dữ với tôi chỉ vì một tên người tình từ bé sao.”

“Ân Lan. Cậu say rồi.” Cô sượng người trước câu nói kia của cô ấy. Bốn chữ ‘ người tình từ bé’ đâm thẳng vào trái tim cô .

“Vớ vẩn. Mới có mấy ly whisky thì say thế quái nào được.”

“ Mấy ly....Chỉ vì một tên đàn ông không tốt mà khổ sở như vậy. Có đáng không ?” An Nhi tiến tới đỡ lấy Ân Lan nhưng lại bị cô ấy khước từ.

“Cậu cần bản không hiểu. Lúc mình chân ướt chân ráo sang Mỹ, một thân một mình tự lo cho cuộc sống. Tiếng Anh thì miễn cưỡng nói được một ít, giao tiếp thì vô cùng khó khăn. Cuộc sống thê thảm đó nghĩ lại vẫn cảm thấy đáng sợ đây này....Thử hỏi ở một nơi xa lạ gặp một người đồng hương có thể không thân thiết, có thể không có tình cảm được sao. Ngày ngày Hai Phong và mình đều đi cùng một con đường từ kí túc xá tới trường, cùng học trong một ngôi trường, cùng ăn trong một căng tin và đều nói chuyện với nhau thử hỏi mình có thể không rung động sao ? Nhưng nghĩ đến cậu , nghĩ đến trong lòng anh ấy có chị Ngọc Nhi thì lại phải khổ sở mà giấu đi cảm xúc của chính mình ?

“Sao phải khổ sở yêu đơn phương một kẻ như vậy ? Nếu khổ sở thì cứ nói với mình, sao phải chịu đựng một mình chứ. Tin mình đi, anh ta không xứng đâu. Chuyện chị Ngọc Nhi và anh ta cũng kết thúc rồi . Với anh ta mà nói, chị ấy chưa bao giờ là quan trọng.”

“Không. Cậu chả hiểu gì cả. Mình không cần biết . Mình chỉ biết người mình yêu là anh ấy. Trước kia khi xảy ra chuyện mình cũng từng nghĩ như cậu. Nghĩ rằng anh ấy là một tên xấu xa, vô trách nhiệm nhưng sau khi gặp anh ấy ở Mỹ thì mình đã thay đổi cách nhìn. Tuy năm ấy anh ấy trốn tránh nhưng mình tin là có nỗi khổ riêng, nếu không thì sao một người xuất sắc cả về thực lực lẫn ngoại hình như vậy trong suốt

mấy đại học không có lấy một tin đồn cặp kè với một cô gái nào. Hoàn toàn lạnh lùng mà miễn dịch với những cô gái xung quanh, chỉ giữ gìn hình bóng chị Ngọc Nhi . Tại sao chứ ? Tại sao trong đó lại không có mình...?”

Ẩn Lan vừa khóc vừa cười trong tức tưởi , nước mắt , nước mũi thi nhau trào ra và nạn nhân hứng chịu những thứ này không ai khác chính là An Nhi.

“Chị Ngọc Nhi và Hải Phong tuyệt đối không thể. Chị ấy cũng đã có con.T hằng bé cũng gần một tuổi rồi. Cậu không cần cảm thấy có lỗi với chị ấy nữa đâu.”

Tiếng khóc bên tai An Nhi ngừng lại sau đó là câu nói đầy hoảng hốt vang lên:

ẹp mắt rồi.

Sau vụ say rượu đó, quan hệ giữa An Nhi và Ẩn Lan cũng không quá căng thẳng như trước nhưng cũng chỉ trên mức xã giao chứ cũng không được thân thiết như trước kia . Hôm đó khi tỉnh lại nhìn thấy cô đang nấu cháo trong bếp ban đầu là ngạc nhiên nhưng sau đó rất nhanh Ẩn Lan lại tỏ vẻ ngượng ngùng, khó xử. Cô có hỏi nhưng cô ấy nói chuyện hôm qua không nhớ gì cả. Thậm chí ngay cả vụ khóc lóc bê bối than thân trách phận kia cũng quên sạch. Nhưng dù sao sau nhiều chuyện như vậy, tình cảm trước đây ít nhiều cũng bị ảnh hưởng và trong tâm lý của hai người cũng đã có chướng ngại tâm lý vô hình nào đó, rất khó có thể thân thiết như trước.

“Cậu chính là vấn vương.....Cậu vẫn luôn thích anh ta....” Câu nói này của Ẩn Lan luôn ám ảnh An Nhi khiến đầu cô gần như muốn nổ tung. Trước đây dù ai nói thế nào cô vẫn luôn cho rằng bản thân mình cảm ghét Hải Phong vì cái cách mà anh đối xử với Ngọc Nhi và vụ ‘tổ tình’ cũng như thân phận ‘chuyển phát nhanh’ năm đó anh ban tặng cho mình. Nhưng sao khi nghe Ẩn Lan nói vậy tâm cô lại hoang mang, chông chênh không vững. Chẳng lẽ thật sự là vì khi xưa anh không đáp lại tình cảm của cô và cộng thêm việc anh cãi nhau với Ngọc Nhi rồi phải tay bỏ đi khiến cô càng thêm cảm ghét và hận anh cũng như không tin tưởng vào đàn ông như bây giờ.

Lần trước khi về nhà, lúc đi ngang qua gian hàng thím Tư đầu ngõ, cô vô tình nghe được những lời cay nghiệt m

11. Chương 11: Đối Đầu.

Từ sau khi biết chuyện của Ngọc Nhi, bố mẹ Hải Phong mặc dù ở xa nhưng cũng rất hay đến nhà An Nhi chơi và hỏi thăm mẹ con chị ấy, tình cảm giữa hai gia đình đã thân lại càng thêm thân. Cu Hên rất hiếm khi theo người lạ nhưng với hai ông Vinh bà Nhung (ba mẹ Hải Phong) thì lại rất quăn. Không biết là cố tình hay vô tình mà giờ đây cả nhà An Nhi khi nhắc đến hai người đều rất tự nhiên nói ‘ông nội cu Hên’, ‘bà nội cu Hên’ như thể đó là chuyện hiển nhiên vậy.

Theo thường lệ, cứ chủ nhật An Nhi sẽ về nhà chơi và tới chiều sẽ quay trở lại trường. Mỗi lần chuyện với cả nhà sau đó cố tình hay vô tình lôi em vào thì em không biết nhưng chỉ giải chọc tức, xỏ xiên em. Đương nhiên em cũng không vừa. Em cũng nói theo kiểu không làm cho anh ta tức chết không tha. Hi hi”

[Mong Một Ngày] : Không. Ý anh là em cảm thấy thế nào kìa.

[Súp Lơ] : Chỉ thấy chán ghét . Không nói thì thôi nếu đã nói thì em muốn anh ta cứ hòng mà tức chết. Muốn đo miệng với em thì em tiếp thôi chứ em sợ gì. Nếu chị em không đứng ra giảng hòa thì cái miệng của em sẽ cho anh ta trúng độc mà chết.”

Khóe miệng ai đó bên kia màn hình máy tính giật giật, sắc mặt tối đen trước suy nghĩ đầy táo bạo của An Nhi.

[Mong Một Ngày] : Em vẫn ghét anh ta đến thế sao?

[Súp Lơ] : Đương nhiên . Chỉ cần thấy anh ta thản nhiên nói chuyện, cười đùa với người nhà em nhất là chị em là em thấy nhột rồi. Muốn đánh người lắm nhưng tiếc là không được thôi.

ày , hóm hỉnh, vui tính và lăm chiêu trò.

Đạo gần đây An Nhi đang thực tập tại một công ty bất động sản nhỏ, đó cũng là một công việc mà ‘anh trai’ Nhất Anh giới thiệu cho cô. An Nhi được xếp vào phòng kinh doanh và được phân cho làm mảng tìm hiểu thị trường nhà đất và thị hiếu của người tiêu dùng. Nói trắng ra chính là tìm ra căn hộ đẹp và vừa ý người tiêu dùng sau đó nhanh chóng bán chúng đi hay còn gọi là nhân viên bán nhà trá hình.

Nhưng về công việc này đối với cô cũng có chút mạo hiểm. Thứ nhất cô có rất ít hiểu biết về mảng kiến trúc và phong thủy cho nên rất khó có thể đáp ứng nhu cầu và thị hiếu của người mua một cách chính xác nhất. Thứ hai công việc này cũng có một số yêu cầu nhất định về mảng ngoại hình mà cô trước nay vẫn chung thủy với phong cách từ hồi đi học - ‘xấu vừa đủ’. Cô nhớ có lần cô than thở vì sao ai nhìn thấy nhân viên như cô đây cũng tỏ ý muốn từ bỏ giao dịch nhà đất hoặc là muốn đổi nhân viên khác giúp họ giao dịch thì Hỷ Nhi từng chỉ vào cặp kính dày và bộ quần áo của cô mà nói :

“Cái bang và một sách còn thời thượng hơn cậu. Thảm họa của thời trang nước nhà là đây. Việc cậu được nhận đã là kì tích rồi. Đừng có quá đòi hỏi.”

Cho nên vì lợi ích công việc nên An Nhi đành thay đổi cách ăn mặc của mình sao cho gọn gàng, thanh lịch và trang trọng hơn nhưng cặp kính kia thì cho dù có bị cười thể nào cô cũng sống chết không bỏ ra. Đơn giản chỉ là một thói quen, không muốn bỏ và bản thân cũng không thích cứ bị nhìn chằm chằm vào mặt. Cảm giác đó cứ như thể mình là tinh tinh hay một con vật gì đó bị người ta ngắm nhìn trong sở thú vậy. ừ còn hơn.” An Nhi dừng động tác, buông tay Linh ra sau đó khôi phục lại bộ mặt đau khổ trước đó khiến Linh ngỡ ngàng.

“Sao vậy. Chị không thích anh em đến thế sao ?”

“Ừ. Thôi em cũng không cần bận tâm đâu. Chị tự có cách.”

“Không cần thật sao.”

12. Chương 12: Anh

Đúng hẹn An Nhi có mặt tại quán cà phê. Cô chọn cho mình một vị trí gần cửa sổ và tranh thủ nhìn ngắm vẻ đẹp thành phố ban đêm qua khung cửa kính trong suốt với hi vọng có th. Hồi bé có lúc cô còn nghĩ anh đang nấp sẵn nơi nào đó và đợi đồng hồ điểm đúng giờ mà xuất hiện trước mặt cô. Thậm chí có lần cô còn cố tình đến sớm rình xem có đúng như vậy không, nhưng cuối cùng vẫn là anh đúng hẹn chứ chả phải nấp sẵn ở đâu đó như cái suy nghĩ trẻ con lúc đó của mình. Nghĩ lại hồi đó cô thật trẻ con.

“Anh vẫn đúng giờ như vậy. Không muộn phút nào.” Lời nói vừa thốt ra An Nhi mới ý thức được mình lỡ lời.

Kéo ghế ngồi xuống anh mỉm cười gật đầu :“Cảm ơn em vì vẫn nhớ. Súp Lơ, em vẫn khỏe chứ?”

Hai chữ ‘Súp Lơ’ kia vừa thân thuộc vừa xa lạ . Rất lâu, rất lâu rồi cô không nghe thấy anh gọi mình như thế. Nhưng giờ đây cách xưng hô đó lại khiến cô cảm thấy xa lạ mà khó chịu, nhồn nhột trong lòng. Khi cô còn bé hai từ này từng khiến cô vui vẻ mà nhảy nhót, tươi cười; lúc lên trung học nó lại khiến cô lảng lảng, vừa dễ chịu vừa thân quen nhưng cũng vừa rối loạn. Nhưng bây giờ cô đã không còn là cô bé ngây ngô của tuổi đôi mươi mà vui vẻ chấp nhận nó. Cô bây giờ hơn ai hết chứng mất với con người trước mắt kia cho nên cô không muốn nghe hai từ ‘Súp Lơ’ từ miệng anh thêm một lần nào nữa.

“Tôi khỏe. Cảm ơn. Nhân tiện xin giới thiệu với anh tôi tên là An Nhi. Súp Lơ mà anh vừa gọi đã không còn từ rất lâu rồi.” An Nhi nói bằng giọng điệu nghiêm túc mà xa cách.

“Cũng đúng. Anh sẽ tôn trọng em. Em cũng trưởng thành, cũng khác xưa rất nhiều. Mái tóc cũng không còn như trước.”

thiện.”

“Anh.... Thế còn chị gái tôi. Rốt cuộc là anh muốn gì ?”

“Em nói ngọc Nhi. Chuyện giữa anh và cô ấy em không hiểu được đâu. Em chỉ cần biết mọi chuyện không như em nghĩ là được.” Hải Phong lạnh lùng trả lời kiểu nửa vời khiến cô càng thêm tức giận nhưng cô lại không biết nói gì với con người này.

“Hải Phong, anh thay đổi quá nhiều.”

“Cảm ơn vì em đã nhận ra.” Hải Phong mỉm cười nhún vai trả lời.

“Anh...Anh. Tóm lại tôi muốn anh nếu không yêu thì tốt nhất tránh xa họ ra. Họ là người thân của tôi. Anh không được phép khiến ai trong số họ tổn thương. Nếu anh không yêu Ân Lan thì đừng làm gì khiến cô ấy ảo tưởng hay hi vọng vào cái thứ tình cảm đơn phương ngu ngốc đó. Nếu anh không yêu chị tôi thì đừng làm phiền cuộc sống của mẹ con chị ấy theo cách bây giờ anh đang làm. Một lần bị phản bội bị lừa gạt là quá đủ với chị ấy rồi. Tôi không muốn chị ấy đau khổ thêm. Anh hiểu không hả?”

An Nhi gần như muốn hét lên với Hải Phong. Nếu không phải đang ở trong quán cà phê có lẽ cô đã lao lên mà túm cổ áo anh sau đó gào lên mà mắng chửi một trận cho thỏa

“Đừng có lấy tôi ra làm cái cớ.”

“Thật sự vì em nên anh mới muốn thử.”

“Vì tôi. Được. Anh có giỏi thì cứ nhắm vào tôi đây này. Đừng đụng đến bọn họ.” Quá tức giận An Nhi chống hai tay xuống bàn vươn mình về phía Hải Phong trợn mắt mà rít lên.

“Được. Đây là do em nói nhé. Thỏa thuận được chấp nhận.” Hải Phong nhàn nhã phun ra một câu và trong nháy mắt khi ngược lên An Nhi dường như nhìn thấy khóe miệng anh nhếch lên nhưng chỉ trong tích tắc nó lại trở về bình thường.

“Đồ thần kinh.”

Dứt lời An Nhi đứng dậy rồi đi, được mấy bước cô dừng lại mở túi rút ra số tiền ly cà phê mà cô vừa gọi sau đó quay lại đặt lên trên bàn một cách đầy bạo lực mà rời đi. Cô không muốn uống cà phê không của anh và cũng chẳng có ý định trả tiền hộ anh. Người h cho công ty.”

“Được. Có được câu nói này là tôi vui rồi. Tôi đang rất cần sự năng nổ, nhiệt huyết của cô đây.”

“Hả. À vâng.” An Nhi ngược lên nhìn thái độ của giám đốc quay ngoắt 180 độ mà ngẩn người.”

Anh rút ra một tập hồ sơ để trên bàn sau đó mỉm cười :

“Đây là một nhân tài bên phía tổng công ty mới chiêu mộ thành công. Vừa hay anh ta cũng đang muốn mua một căn nhà và chúng ta được anh ta lựa chọn để giúp anh ta tìm được căn hộ như ý. Cho nên chăm sự nhờ ở cô.”

Nghe anh nói đến đây trong lòng An Nhi còn khóc lớn hơn. Ai không biết vị ‘thượng đế’ này đã qua tay ba người trong phòng cô và kết quả không phải là ai cũng bị anh ta đánh bại sao. Tuy mức thưởng được tăng rất cao và còn có cơ hội ghi điểm với cấp trên nhưng miếng bánh cao cấp này ai ai thấy cũng chỉ muốn bỏ chạy thật xa. Giới thiệu cho anh ta căn hộ mà chê tới chê lui, đáp ứng được cái này thì lại quay sang chê cái khác cuối cùng ba người mình.

13. Chương 13 Thái.

Gần công ty, giao thông thuận lợi, những phòng quan trọng như phòng ngủ, phòng đọc ở phía nam hoặc phía đông nam, phòng tắm, bếp ăn, phòng khách ở phía bắc thì An Nhi cũng rất dễ để đáp ứng yêu cầu này của vị ‘thượng đế’ mới được công ty chiêu mra.

Nghiên cứu một cách kỹ lưỡng các thông tin và sở thích cùng như những yêu cầu mang tính triết học khó hiểu của vị ‘thượng đế’ kia cuối cùng An Nhi cũng tìm ra được vài căn nhà miễn cưỡng có thể đáp ứng được những yêu cầu đó. Gửi mail cho anh ta thông báo việc đã tìm được vài căn phù hợp với yêu cầu anh ta đề

ra và một số hình ảnh đi kèm của mấy căn hộ đó mà lòng An Nhi thấp thỏm lo âu. Cảm giác còn hồi hộp hơn đợi kết quả rút thăm trúng thưởng cuối năm vậy. Khi nghe thông báo có email mới cô nhắm tịt mắt lại, hít thở thật sâu chuẩn bị sẵn tâm lí đón nhận trường hợp xấu nhất là bị bác bỏ sau đó mới rụt rè mà từ từ nâng mí mắt lên đọc nó.

Xem ra mọi thứ có vẻ còn tệ hơn cô nghĩ. Anh ta không những không đồng ý mà còn muốn thách thức khả năng của cô. Cái gọi là đột nhiên muốn muốn một căn hộ ấm áp, thân thuộc thì có liên quan gì tới căn hộ theo sở thích và mơ ước của một cô gái như cô. Anh ta nói cô cứ chọn một căn hộ gần công ty, giao thông thuận lợi một chút còn đâu những yêu cầu về bố cục và trang trí bên trong thì dựa theo sở thích của cô sao cho nó giống không gian gia đình ấm áp còn giá cả không thành vấn đề. Không lẽ anh ta dự định mua căn nhà này để nuôi tình nhân bé nhỏ của mình và vì muốn vừa lòng cô gái kia nên mới trưng dụng những sở thích và yêu cầu của cô về căn hộ bởi dù sao cô cũng là phụ nữ sẽ dễ hiểu hơn. Không đúng những thứ này trên mạng đầy dẫy đâu cần nhất thiết là cô. Hay đơn giản chỉ muốn thách thức khả năng của cô như những ‘cựu đồng nghiệp’ trước đây từng rơi vào tay anh ta. Tóm lại anh ta nói vậy chẳng khác gì đánh đố cô. Làm theo yêu cầu của anh ta còn không được chấp nhận huống chi là làm theo sở thích của cô kết hợp với yêu cầu ‘triết học’ kia thì cái gọi là tỷ lệ thành kẻ có tài ai cũng kì quặc như vậy.

Nhờ vào việc ‘thoát chết’ này mà An Nhi thấy yêu đời hơn rất nhiều. Hôm nay là chủ nhật nên theo thói quen cô về nhà. Mở cửa vào trong mà miệng cô còn lẩm bẩm hát rất vui vẻ.

“Tôi đã nói với anh rồi. Tôi không muốn dính dáng đến anh. Đừng làm phiền cuộc sống mẹ con tôi.”

“Tôi không dư lỗi mà cho anh xin. Đừng xuất hiện gần nhà tôi cũng đừng xuất hiện trước mặt mẹ con tôi.”

“...”

“...”

Ngọc Nhi tức giận cúp điện thoại, đúng lúc quay ra lại trông thấy An Nhi đứng ở cửa nên thoáng giật mình.

“Chị. Anh ta xuất hiện gần nhà chúng ta. Anh ta có ý định gì. Mọi chuyện là sao?” An Nhi rút qua kẽ răng

“Thì khỏi lấy. Dù sao đàn ông cũng chẳng tốt đẹp gì. Em có nhà mình, có cu Hên cũng đủ lắm rồi.” An Nhi phẩy tay thành thật nói.

“Ai nói đàn ông chẳng tốt đẹp gì. Ba không phải là điển hình của đàn ông tốt sao.” Ngọc Nhi và

An Nhi cùng quay đầu ra cửa vừa vặn nhìn thấy ông Minh đang tay xách nách mang một đồng hồ linh kính và theo sau ông bà Mai cũng xách một đồng hồ trên tay đi vào thả phịch xuống bàn. An Nhi chạy lại bóp vai đầm lưng xua nịnh:

“Ba là cựu đàn ông vĩ đại, bao dung nhất nên không tính. Mà ba mẹ mua gì mà nhiều thế ạ. Tính nấu đại tiệc ạ.”

“Ba cô muốn chiêu đãi cô một bữa ra trò đấy. Toàn món cô thích không đấy.” Bà Mai chen vào ẩn nệ đầu cô một cái.

“Thật ạ. Thế thì còn gì bằng.”

“Có điều.....Tiệc này cũng không thể ăn không.” Ông Minh kéo dài giọng nói khiến An Nhi ngẩn người. Từ khi nào mà ăn cơm nhà do ba cô nấu cũng đã có điều kiện như vậy.

Vì cuộc hẹn xem mắt buổi trưa nên An Nhi phải liên hệ với vị khách hàng kia chuyển cuộc hẹn sang mười giờ sáng, rất may là anh ta cũng đồng ý. Theo dự tính của cô thì hai tiếng đồng hồ là quá đủ để cho anh ta xem căn hộ nhưng lúc cô ngồi chờ lại nhận được một cuộc gọi của vị giám đốc ‘bố tát’ nhà cô. Trong điện thoại anh ta còn khen ngợi cô hết lời vì cuối cùng vị ‘thượng đế’ kia cũng đồng ý với căn nhà của công ty sắp xếp. Vốn tưởng công việc đã giữ được và tháng ngày khổ cực đã kết thúc thì vị giám đốc kia lại phán một câu làm cô muốn gào, muốn khóc cũng không được.

“Anh ta sắp tới công việc bận rộn cho nên vấn đề nội thất anh ta muốn chúng ta lo giúp. Mà công ty có mình cô là từng thành công trong việc đáp ứng được anh ta cho nên mọi sự nhờ cô.”

“Giám đốc. Tôi...Tôi...”

“Tôi...Tôi...Tôi cái gì mà tôi. Hai ngày nữa anh ta sẽ chuyển đến nhà mới. Lát nữa anh ta sẽ đến gặp cô và chọn đồ nội thất đầy đủ.”

14. Chương 14: Là Tôi Tự nguyện. Tôi Tự nguyện.

Nhìn người đối diện mà An Nhi không tin vào mắt mình. Tay cô vô thức đưa lên dụi mắt mấy lần nhưng kết quả vẫn là Hải Phong bằng xương, bằng thịt đang nhoẻn miệng cười trước mặt. Khuôn mặt vụn kiếp bất tán kia sao cứ ám cô hoài vậy. Đi gặp mặt khách hàng cũng đụng mặt anh ta, thật không ngờ vận đen của cô lại lớn đến như vậy.

“Khó tin đến vậy sao.” Hải Phong bật cười trước biểu hiện của An Nhi.

“Sao?”

“Phụt...” Ngụm cà phê trong miệng An Nhi được hoàn trả vào trong ly cà phê trên tay cô.

“Em sao vậy?” Thiên Ân rút giấy đưa cho An Nhi. Cô xua tay sau đó tự rút giấy lau miệng mới bình tĩnh phun ra một câu: “Tôi nghĩ anh không cần phải đợi nữa.”

“Tại sao?” Ai đó ngơ ngác nhìn cô hỏi.

“Vì người mà anh đợi đang ngồi trước mặt anh rồi.”

“Ồ. Thì ra là em”

Nhìn biểu cảm trên gương mặt kia An Nhi không biết nên nói gì. Chẳng hiểu sao cô lại có cảm giác mình đang bị trêu đùa suốt thời gian qua. Mặc cho người ta trêu đùa, vẫn qua vẫn lại, suốt ngày quần quanh với suy nghĩ làm sao cho vị thượng đế siêu cấp biến thái của công ty hài lòng vậy mà cuối cùng người khiến cô luôn đau đầu khổ mà vô đầu bút tai lại là Hải Phong.

“Nếu đã quen từ trước rồi vậy thì không cần làm quen nữa. Chúng ta lập tức đi xem nhà.” Vừa nói An Nhi vừa từ từ đứng lên.

“Anh tưởng lần trước em nói không quen anh cơ mà.”

Bàn tay đang kéo ghế của An Nhi khựng lại về mặt tối tăm. “Anh.....Tôi không rảnh mà tiếp anh. Hôm nay tôi còn có hẹn.”

“Thôi được rồi. Không chọc em nữa. Chúng ta đi xem nhà.”

“Đi về chứ đi đâu. Mọi chuyện không phải xong rồi sao? Không phải anh nói đồ nội thất anh sẽ tự chọn sao?” An Nhi trả lời theo lẽ tất nhiên.

“Anh chưa nói hết. Ý anh là chúng ta sẽ cùng đi mua nhưng người lựa chọn là anh.”

Quả nhiên lừa vẫn là lừa, la vẫn là la, lù không thể là la mà la cũng chẳng thể biến thành lừa được. Anh ta vẫn không thể thay đổi bản chất thích hành hạ người khác nhất là thích hành hạ cô.

Thấy đồng hồ chỉ còn mười lăm phút nữa là tới cuộc hẹn do ba cô đích thân sắp xếp lại nghĩ đến em máy tính đang vẫy tay gọi cô cô liều chết đồng ý giúp anh ta nhưng trước mắt việc xem mắt vẫn quan trọng hơn.

“Vậy được. Ngay mai nhé. Giờ tôi có hẹn rồi. Tôi xin phép.”

“Nhưng mà sang mai anh phải bay ra Hà Nội công tác rồi.”

“Vậy thì hôm sau. Anh đi công tác thì có liên quan gì tới cuộc hẹn của tôi.”

Ờ anh ta lại lấy giám đốc cô ra làm bia chắn mà uy hiếp cô. Nếu giám đốc biết cô vì chuyện riêng mà phá hỏng việc của vị khách mà bên phía công ty ngày đêm muốn chiêu mộ, muốn lấy lòng thì công việc của cô coi như xong. Đàn ông có thể không đi gặp, cơm có thể không ăn, máy tính cũng có thể từ từ mua nhưng công việc của cô không thể mất được. Lao đến vô lấy chiếc điện thoại An Nhi mặt cười nhưng tâm đồng lệ tuôn trào: “Tôi đi. Tôi đi là được chứ gì.”

“Anh không ép em đâu đấy. Nếu có hẹn em cứ đi đi.”

“Là tôi tự nguyện. Tôi tự nguyện. Được chưa.” Còn dám nói là không ép cô. Đánh vào điểm yếu của cô, lợi dụng sếp cô uy hiếp cô còn bản thân mình thì phải sạch trách nhiệm không liên quan. Quả nhiên là ném đá giấu tay, giết người không dao .

“Anh đói rồi. Chúng ta tìm chút gì ăn rồi tiếp tục công việc.”

“Ăn. Phải ăn chứ.” An Nhi nghiêng răng nói từng chữ. Đúng. Phải ăn.Nhất định phải ăn.Anh ta không cho cô ăn cơm nhà hàng năm sao vậy thì cô phải ăn của anh ta , ăn cho anh ta sạt nghiệp,ăn cho bỏ tức.

Mãi sau này An Nhi mới biết hôm đó cô cần bản quá gốc, lại bị lừa rất dễ dàng đến như vậy . Lúc đó cô không biết việc người nổi tiếng ham ăn nhưng ăn rất ít như cô mà lại ăn uống thả ga khiến ai đó thỏa mãn đến thế nào.Nếu biết trước có lẽ lúc đó cô nhịn quách đi còn hơn.

Lúc cô đi mua sắm đồ nội thất cùng Hải Phong mấy cô nhân viên ai cũng nghĩ hai người là vợ chồng sắp cưới cho nên giới thiệu rất nhiệt tình, hơn nữa cái gì cũng là đồ đôi còn nói mấy câu kiểu như anh chị thật hạnh phúc khiến An Nhi vừa tức vừa xấu hổ lại vừa ghen lời. Vậy mà người đi cùng cô lại thản nhiên như không.

15. Chương 15: Cuộc Sống Quả Nhiên Có Nhiều Thứ Bất Công Đến Thế.

Trong lúc cô đang khó chịu mà đi hết cửa hàng này sang cửa hàng nọ cùng Hải Phong thì có một người đàn ông lại đang trầm ngâm ngồi nhìn những món ăn trên bàn, những món ăn anh gọi riêng cho cô gái anh tới xem mắt. Nghĩ lại anh cũng không biết bản thân mình bị làm sao nữa. Trước giờ anh vốn không bao giờ chịu tham gia những buổi xem mắt cho gia đình sắp xếp kiểu như thế này nhưng khi vô tình biết đối phương là An Nhi thì lại khác. Anh như thể bị ma nhập, ngay lập tức gạt đầu dôn

Khó khăn lắm mới bước vào thì ông lại cho cô một bất ngờ. Ông lôi từ trong tủ ra một chiếc hộp và khi cô mở ra thì em máy tính mơ ước của cô đang nằm gọn trong đó. Cô trừng mắt nhìn không tin vào mắt mình sau đó ngược lên nhìn ông vẻ khó tin.

“ Hôm trước Hải Phong nó có gọi điện xin lỗi ba vì chuyện khiến con lỡ mất buổi xem mắt, nó bảo ba đừng trách con.”

“Ba...”

“Nếu muốn cảm ơn thì con nên nói với thằng nhóc kia kìa.”

“ Dạ . Dạ.” An Nhi gật đầu như gà mổ thóc.

Lúc này cô chả cần biết tại sao anh ta biết hôm đó cô đi xem mắt mà cô chỉ cần biết em máy tính kia cug mà mua đồ trang trí một chút cho nó.

Vừa làm cô vừa tự nói với bản thân xem như cô rảnh rồi không có gì làm nên giúp anh và cũng coi như là cảm ơn việc anh ta đã lấy lại chút nhân tính mà gọi điện cho ba cô. Quan trọng là mọi chi phí do anh ta chi trả thì tại sao cô không phóng khoáng một chút mà mua thêm vài thứ lặt vặt , coi như thử để sau này có kinh nghiệm trang trí cho căn nhà của chính mình..

Nói là chuyển nhà nhưng thực chất Hải Phong chỉ mang theo ít quần áo và đồ dùng cá nhân còn mọi thứ tất cả đều đã được sắm sẵn từ trước. Lúc mở cửa căn phòng nhìn mọi vật bên trong anh đầu tiên là ngạc nhiên sau đó là khâm phục An Nhi.

Quả nhiên là con gái , cái gì cũng màu mè, chỗ nào thêm thắt cái này, cái nọ.Chậu cá nhỏ đặt gần bên ti vi có hai chú cá vàng đang tung tăng bơi lội, trong phòng thì thoảng sẽ có một vài chậu xương rồng hay chậu hoa nho nhỏ. Trên nền đất trong chậu còn có vài viên sỏi trắng trông rất bắt mắt và tràn đầy sức sống.

Trên tường xuất hiện những miếng móc dán rất đa dạng về mẫu mã và màu sắc, trên bàn là chiếc giỏ mây đựng vài quyển tạp chí bên cạnh là bình hoa tươi tắn bừng bừng sức sống.....

Xem ra cô cũng tỉ mẩn mà rảnh rỗi thật. Có thể đủ kiên nhẫn đi mua những thứ lật vặt này mà về trang trí quả nhiên rất đáng khâm phục. Căn phòng cũ của anh so với căn phòng này quả nhận mừng với ‘tam nhi cô nương’ mà lòng cô phơi phới. Ba người kia thấy đồ ăn thậm chí còn chẳng buồn quan tâm nguồn gốc vì sao có chúng thì đã chia nhau ‘cào cấu, tiêu diệt’ chúng trong chớp mắt.

Đang vui vẻ điện thoại Hỷ Nhị kêu lên, mở máy chưa được bao lâu thì điện thoại trên tay cô rơi xuống. Trong cơn mưa nước mắt cô ấy lao vội lên giường vớ lấy ít đồ cho vào ba lô. Một màn này dọa ba người kia mất hồn sau đó rất nhanh đồng thanh lao đến chỗ cô gấp gấp hỏi:

“Chuyện gì vậy?”

“ Mẹ tao mất rồi. Xin nghỉ cho tao. Tao phải về nhà gấp.”

Trước nay vẫn biết mẹ cô bị ung thư nhưng không ngờ lại nhanh như vậy đã ra đi. Nhìn bạn mình khóc đến sững cả mắt mà ba người không biết nên nói gì để tốt cho cô ấy. Nhà cô ấy chỉ có ba mẹ con, nhà cũng thuộc dạng khá giả nhưng năm gần đây vì lo cho mẹ mà cô ấy và anh cô ấy cũng sống rất tiết kiệm.

Nhìn Hỷ Nhị khóc ngất lên bên linh cữu mẹ mà ai cũng nghẹn lời, không biết nói gì. Anh trai cô ấy thì có vẻ mạnh mẽ hơn vì anh ta có thể kìm nén sự mất mát kia mà tiếp khách tới viếng mẹ mình. Nhưng thứ ẩn sâu trong đáy mắt kia còn khiến người ta đau lòng hơn vạn lần khi nhìn thấy nó.

Thật lòng mà nói An Nhi, Thảo Nhi, Minh Nhi rất khâm phục anh ấy. Trong khi các cô được gia đình cưng chiều, nâng niu thì ngay từ khi cấp ba anh đã tìm việc phụ giúp gia đình. Sau đó cô gắng thi đậu trường đại học nhất nhì thủ đô, thậm chí khi đi học còn tự lo tất cả, đôi khi còn gửi thêm tiền về cho mẹ. Nghe nói trước đây anh cũng có một mối tình đẹp với một chị nhưng khi biết tin mẹ bị bệnh nặng, gia cảnh lại khó khăn cho nên anh ấy vì không muốn chị ấy khổ cực mà chăm sóc cho mẹ anh, lại không muốn hủy hoại công đến thế.

16. Chương 16: Em Cứ Chuẩn Bị Tinh Thần Đi.

Thực tế đã chứng minh, chuyện gì đã có lần đầu thì sẽ có lần thứ hai, lần thứ ba và lần thứ n. An Nhi vô cùng ân hận tại sao khi trước lại dại dột mà nhận lời đi xem mắt là

“Ý kiến này cũng không tệ. “

“Súp Lơ !” Thấy con mình ngẩn ngơ bà Mai vỗ vào vai cô khẽ gọi.

“Dạ...” Đang mải suy nghĩ kết thoát thân lại đột nhiên nghe thấy có người gọi mình cô ngẩng lên ngơ ngác nhìn mọi người.

“ Vậy là con đồng ý ha.” Sau đó mọi người cười ồ lên còn cô khi ấy mới cảm thấy khó hiểu. Rốt cuộc là cô đồng ý cái gì.

“Đồng ý...Đồng ý cái gì ạ.”

Trực tiếp bỏ qua vẻ mặt lơ ngơ như bò lạc của cô mọi người tiếp tục nói chuyện vui vẻ với nhau .

“ Con nghĩ. Hay là thôi đi ạ. Mọi người không cần phải sắp xếp cho cô ấy xem mặt đâu ạ.”

Cả nhà hơn chục con mắt đổ dồn về phía anh mà trợn tròn lên vì kinh ngạc. Họ ngạc nhiên không chỉ vì phát biểu gây sốc này của anh mà còn là vì lần đầu tiên họ thấy anh tham gia vào mấy chủ đề kiểu như thế này.

Mắt An Nhi sáng lên, trong mắt cô người anh bây giờ tỏa ra vô số ánh hào quang rực rỡ. Cuối cùng cũng có người đứng về phía mình, mặc dù trước giờ cô không ưa người này lắm. Hình tượng của anh được cô đưa lên một tầm cao mới. Nhưng chưa được bao lâu thì cô lại chỉ muốn đập nát cái hình tượng kia sau đó nghiền nhỏ, đem cho cá ăn cho bỏ tức.

“ Bởi vì từ hôm nay con chính thức theo đuổi Súp Lơ.” Hải Phong nói ra bằng vẻ mặt bình tĩnh nhưng câu nói này chả khác gì bão lớn cả. Nó khiến cho tất cả mọi người phải há hốc miệng mà không biết nói gì. Khác với mọi người An Nhi lại có suy nghĩ liệu có phải anh đang lên cơn hay là lại có trò gì nữa.

“ Hải Phong con...” Bà Nhung lắp bắp.

“ Không phải mẹ luôn muốn con có bạn gái, luôn muốn làm thông gia với gia đình cô chú sao. Vừa hay con có thể thực hiện nó.” Dứt lời anh quay qua An Nhi sau đó rút trong túi áo ra một chiếc lắc tay vừa đeo vào tay cô vừa nói:

“Súp Lơ. Em có đồng ý không ”

“Vậy được. Tôi chơi với anh đến cùng.” Dứt lời An Nhi ngược lên nói một câu không mặn không nhạt:

”Xin hỏi vị kĩ sư nổi tiếng đây là muốn em chuyển vật này cho chị gái em, hàng xóm của em... bạn của em hay là... À nhà em còn một cậu em trai vô cùng tốt bụng, phải chăng anh muốn thử cảm giác yêu đương đồng tính. Chẳng hay là anh muốn em giúp anh đưa cho ai?” Dứt lời tay cô còn giơ cao cổ tình lắc chiếc lắc tay trước mặt anh vẻ khiêu khích.

Vụ ‘tổ tình’ trong quá khứ đã đủ làm cô xấu hổ mà tỉnh ngộ rồi , cho nên đừng hòng lợi dụng cô lần thứ hai. Cô thà đi xem mắt trăm lần, ngàn lần còn hơn là ở cùng một chỗ với anh.

Mọi người nghe cô nói xong thì ngơ ngác nhìn nhau sau đó cười ồ lên. Ánh mắt như thể nói ‘ tuổi trẻ có khác ‘ vậy. Trong mắt mọi người từ trước đến nay đều đã ấn định một sự thật rằng Hải Phong và Ngọc Nhi là cặp thanh mai trúc mã cho nên khi anh tuyên bố như vậy ai cũng cho rằng đây là trò đùa của đám thanh niên.

“ Mấy đứa không muốn xem mắt cứ nói. Sao phải bày ra nhiều trò như vậy. Hải Phong, con lớn rồi mà còn hùa theo con bé làm cái gì.” Bà Mai đánh yêu anh một cái.

An Nhi nghe thấy câu này như chết đuối vớ phải cọc, vội nhảy bổ sang chỗ mẹ về nịnh nọt : “ Thật chứ mẹi khác muốn cô đi gặp tên này, tên kia cho nên trong lúc tức giận anh đã mất đi sự kiềm chế mà làm ra cái hành động ngốc ngếch, thiếu suy nghĩ kia. Tại sao ai cũng có thể nghĩ việc anh và Ngọc Nhi là cặp thanh mai trúc mã nhưng khi anh nói người anh muốn theo đuổi là An Nhi tía.

17. Chương 17: Ra Ta

Mai là lễ tốt nghiệp nên An Nhi gọi điện đến công ty xin nghỉ buổi sáng, không ngờ sếp cô lại rất hào phóng cho cô nghỉ hẳn một ngày. Dù sao lãnh đạo cũng rộng rãi như vậy thì tại sao lại không tranh thủ tận hưởng. Mai không đi làm nên tối nay cô vô tư thức đêm mà tìm người bạn tri kỉ của mình tán gẫu. Nói hết chuyện trên trời dưới đất lại đột nhiên nhớ đến vụ tổ tình kia:

[Súp Lơ] : Nếu cũng không thể đâu anh.

[Mong Một Ngày] : Ừ. Nhưng xem ra thành kiến của em với anh ta cũng không hề nhỏ nhỉ.

[Súp Lơ] : Hì hì. Ai kêu anh ta đắc tội với em.

Ai đó bèn chau mày trước câu trả lời của cô. Có lẽ cũng đã đến lúc nói cho cô biết một bí mại tóc ngắn này rõ ràng là của con trai mà. Trong đầu vang lên ba chữ ‘ Chết chắc rồi.’ Má lại truyền đến cảm giác nóng ran, rột cuộc thì cái gì vừa chạm vào má cô vậy.

ng được Hải Phong. Thấy mọi người bắt đầu để ý nên cô đành phải chuyển từ đấu tranh sang thương lượng hữu nghị.

“ Buông ra tôi đi theo anh là được chứ gì.”

“ Em khẳng định mình sẽ giữ lời.”Anh ngoái lại nhìn cô vẻ uy hiếp.

“Tôi đầu hàng. Tôi chắc. được chưa.”

“Được.” Vừa nói anh vừa buông tay ra. Hai người một nam , một nữ hướng thẳng chiếc xe của anh ngoài cổng trường mà hướng tới, trên đường không biết có bao nhiêu ánh mắt và bao nhiêu loại ánh mắt nhìn theo.

Cô vừa cố gắng đóng thật mạnh cửa sau vừa thầm rửa ai kia ngàn vạn lần. Hải Phong thì chỉ biết nhìn cô mà nén cười. Anh biết ngay cô sẽ ngồi ghế sau mà không phải ghế phụ mà. Đúng là trẻ con. Vừa đưa điện thoại lên tai bên kia đã hét lên với cô sau đó còn tra hỏi gốc tích của kẻ đang lái xe kia khiến cô ong cả đầu. Mê ai không mê lại mê cái sắc đẹp nửa vời của kẻ trước mặt cô.

“ Được...được ...Sẽ giới thiệu cho mấy thím. Quan hệ gì. Anh ấy là anh trai của Linh thôi... rồi...rồi...” Âm ừ vài câu cô cúp máy, lúc ngược lên lại vô tình nhìn thấy người ngồi trước chau mày lại. Mặc dù hơi tò mò nhưng cô cũng chưa rảnh rồi tới mức đem thăm mắc của mình đi hỏi anh làm gì cho mệt, dù sao cũng chẳng thân quen gì.

“Tôi muốn ghé siêu thị mua quà cho con bé.”

“Được. Anh đi cùng em.”

“Được thế thì còn gì bằng.” An Nhi mỉm cười gian tà khiến anh thấy có gì đó bất ổn .

Đây là do anh tự làm tự chịu. Dám ép cô chui vào xe anh vậy thì đằng nào cũng chịu thiệt rồi vậy thì tại sao không nhân cơ hội biến anh thành chân ôm đồ cho mình. Chú gầy Teddy kia xem ra có người ôm hộ cô rồi.

Cô chỉ nhớ hôm đấy khi đi ra từ siêu thị có rất nhiều người nhìn cô và anh. Cô gái tay không đi phía trước còn chàng trai hai tay khệ nệ ôm chú gấu to hơn người mình đi phía sau. Lúc ấy trông anh thật sự rất mắc cười. Nhìn anh mà cô cảm thấy hả long hả dạ vì trả đũa thành công. Lúc lên xe anh còn hỏi cô: “ Em thích đến thế cơ à. Cái thứ này có gì đâu mà con gái ai cũng thích vậy ?”

“Đương nhiên. Anh xem dễ thương như vậy, mềm mại như vậy, cảm giác thực là thích. Tối đi ngủ mà ôm không thích à.” Cô vừa nói vừa vuốt ve chú gấu bên cạnh.

“Hừ.” Thích ôm gấu bông ngủ, sau này tuyệt đối không tặng, cho cô hết ôm luôn. Nếu sau này đi ngủ mà chỉ ôm gấu thì tuyệt đối không được.

18. Chương 18: Đầu

Hôm nay là ngày tới trường lấy bằng tốt nghiệp nên hội ‘tứ Nhi cô nương’ lại có dịp tụ hội. Ban đầu chỉ có bốn người với nhau nhưng khi đến trường vô tình gặp Linh nên tất cả rủ Linh đi cùng luôn. Nhưng có vẻ như quân số lần này tăng lên một cách đột biến vì rất nhanh sau đó trong phòng karaoke gần trường đã có thêm hai anh chàng vô cùng điển trai nữa là bạn trai của Thảo Nhi và Minh Nhi. Ba người cô đơn còn lại vì quá rảnh rồi nên quay qua chọc ghẹo hai người kia.

ười thân sao. Gọi được ai cứ gọi.” Thảo Nhi nói bằng giọng

hào sảng.

“Đúng rồi. Nhất Anh, anh ấy không phải anh trai cậu sao.” Minh Nhi hét lên vẻ sung sướng. dám chọc cô à, cô mà chết cô cũng phải lòi An Nhi theo.

“ Gọi thì gọi. Chị đây sợ chắc.” Dứt lời An Nhi hất hàm lòi điện thoại ra đi ra khỏi phòng gọi điện cho Nhất Anh.

“ Anh ấy là ai vậy mọi người?” Linh nhìn mọi người thắc mắc.

“Điểm yếu của An Nhi.” Ba người phụ nữ cùng nháy mắt với Linh vẻ mờ ám và trong đó còn là xen kẽ anh mắt kiêu vui trên nỗi buồn của người khác.

Đúng là bạn thân, hiểu nhau quá cũng có cái hại của nó. Cô mới đùa có chút mà ba mụ yêu quái kia lại lòi Nhất Anh ra trả thù cô. Được lắm, muốn chơi, cô chơi đến cùng.

Lúc nhận được điện thoại của An Nhi anh đang tham gia một bữa tiệc cùng những đồng nghiệp trong công ty. Vốn dĩ định đi đến chiều mới về nhưng nghĩ đến việc lâu rồi không có đi đâu chơi hay là tụ tập cùng cô nên anh vội vàng xin phép ra về. Cũng may địa điểm hai chỗ cũng gần nhau cho nên chỉ một lúc sau anh đã có mặt.

Mọi người giới thiệu với nhau xong, cuộc vui lại tiếp tục. Không biết hôm nay có phải Minh Nhi bị ma nhập hay không mà cô ấy cứ ôm lấy cái điều khiển chọn bài hát, mà vấn đề nằm ở chỗ những bài được chọn đều là bài hát song ca trữ tình. Hát theo vòng, ai hát không được hay là không hát sẽ bị phạt bia và đương nhiên người không hứng thú ca hát mấy như cô sẽ bị phạt khá nhiều. Tuy nhiên có Nhất Anh nên cô cũng được uống hộ không ít nếu không chắc cô cũng thấm hại trong tay mấy người kia. Cô thừa biết họ cố tình chọc nhưng cô cứ giả vờ như không biết cho qua xem họ làm gì được cô.

Người xưa thường nói “nhân cư vi bất thiện” quả không sai chút nào. Dù sao trong nhà cũng đang có một cô em gái chưa có người yêu và một ông anh trai kết nghĩa hoàn hảo như Nhất Anh cho nên nhân tiện An Nhi tranh thủ cơ hội gán ghép hai người luôn. Thấy cô đổi hướng ba người kia cũng ngay lập tức bám theo và hòa vào mà đổi nghề làm mai. Ban đầu Linh còn có chút ngại ngùng nhưng lúc sau thì lại vô tư như mọi khi mà quay qua nhây nhót, học theo Minh Nhi mà mặt dày chọc ghẹo lại mọi người sau đó còn vô tư cười đùa. Chỉ có Nhất Anh từ đầu đến cuối vẫn im lặng không lên tiếng.

“Dạ. Em gọi anh Hải Phong tới đón rồi ạ.”

Nghe thấy cái tên kia mà cô mắt hững nên quay qua người còn lại duy nhất chưa có ai đưa về là Hỷ Nhi mà hỏi: “Còn cậu thì sao?”

“Anh Tùng Lâm sẽ tới đón mình.” Hỷ Nhi loạng choạng vịn vào tường.

“Cậu...nói...anh cậu tên gì cơ.” Có khi nào là trùng tên không, tên tùng lâm cũng rất phổ biến mà.

“Tùng Lâm, Nguyễn Tùng Lâm. Mình tưởng cậu biết rồi mà.”

Nghe thấy hai chữ ‘Tùng Lâm’ mà An Nhi bừng tỉnh. Cô chạy đến lắc mạnh vai Hỷ Nhi mà hét lên hỏi: “Nói cho mình biết hồi trước anh ấy học cấp ba ở trường Bùi Thị Xuân đúng không?”

“Ờ..Đúng rồi. Sao cậu biết? Hay là cậu để ý anh mình lâu rồi hả.”

Hai tay cô buông thõng, hai chân bủn rủn, cả thân hình ngồi bệt xuống sàn, mặt tối sầm. Rốt cuộc gì cả.

Nhất anh bị bộ dạng của cô làm cho sợ hãi. Chưa bao giờ anh thấy cô như vậy, cô khác xa với An Nhi mà anh biết trước giờ. Rốt cuộc Tùng Lâm là ai mà có thể khiến cô kích động như vậy. Cứ nhìn cô như vậy thật không đành lòng chút nào. Anh quay qua bảo Linh trông chừng Hỷ Nhi còn mình thì bế An Nhi lên xe ô tô sau đó chở cô về nhà.

Đang đau đầu với bản thiết kế dự án mới cho công ty thì Hải Phong nhận được tin nhắn từ em gái mình. Chỉ sáu chữ “tình địch của anh mạnh quá” của Linh cũng đủ khiến anh

Vào đến nhà cô lẳng lặng bước lên phòng sau đó đi tắm với hi vọng nước lạnh sẽ khiến bản thân tỉnh táo hơn. Nhưng cô cứ tắm mãi, tắm đến khi cơ thể run lên bần bật vì lạnh thì đầu óc vẫn rối tinh lên như trước.

Vào bếp tìm chút nước uống cho bớt khát nhưng tay lại cứ cầm bình nước đi qua đi lại lăm bắm chứ chẳng uống. Ai hỏi gì cũng không nói. Đến cu Hên gọi cũng không thèm liếc thẳng nhóc lấy một cái làm thẳng nhóc phát hờn mà khóc vắng lên.

“Trật tự chút coi nào.” Quát lên xong cô đặt bình nước xuống đi về phòng mình, lúc vào còn tiện tay đóng cái ‘rầm’ còn cu Hên thì kinh ngạc mà im bất.

Cả nhà bị biểu hiện này của cô làm cho kinh hãi một phen. Kinh nghiệm cho thấy mỗi lần như vậy tốt nhất đừng đụng vào cô nếu không sẽ rất thảm. Tốt nhất cứ để cô như vậy, sáng mai mọi thứ sẽ ổn hơn. Với người như An Nhi nếu can thiệp nhiều quá chỉ khiến cô ấy phát tiết mạnh hơn mà thôi.

Vẫn mang chút hi vọng cuối cùng rằng tất cả chỉ là sự trùng hợp nên An Nhi muốn xác định một cách chính xác về Tùng Lâm. Nhưng biết tìm đâu được ảnh của anh ta bây giờ. Mà nếu hỏi Ngọc Nhi thì lại càng không được, như vậy chẳng khác nào xát muối vào vết thương của chị ấy và có khi còn bị mắng cho một trận cũng nên.

Vò đầu bứt tai một hồi lại đột nhiên nhớ ra trước đây cô từng thấy Ngọc Nhi đăng hình khi tốt nghiệp cấp ba tuyện.

19. Chương 19:

Công việc thực tập của An Nhi ở Nam Vương đã chính thức kết thúc. Thời gian này cô nhờ ‘phúc’ của ai kia mà đã thống khổ còn thống khổ hơn gấp vạn lần. Nhưng cũng không sao, không phải cô đã vượt qua được rồi sao. Nhìn bản hợp đồng làm việc chính thức trước mặt mà cô xúc động đến rơm rớm nước mắt, lòng thầm nghĩ xem ra mình thật may mắn. Vừa tốt nghiệp đã có công việc ổn định. Thử hỏi mấy ai được như cô. Xem ra việc cô đáp ứng được vị “thượng đế” kia đã giúp cô ghi được không ít điểm trong mắt giám đốc nhà mình.

Nhưng có điều cô không biết cách đây một tiếng có người hơn ha hơn hở, cầm con dấu đóng vào góc phải hợp đồng của cô với hi vọng sau này sẽ được xem trò vui.

Tuy đi làm nhưng vẫn muốn theo đuổi đam mê hội họa, thiết kế của mình nên cô đăng kí học thêm một lớp học thiết kế đồ họa vào buổi tối từ 6h đến 9h vào ba ngày hai, tư, sáu mỗi tuần. Lớp học này vốn làm cô rất thích thú nếu như sau đó không có anh chàng Huy kém cô ba tuổi ‘nhảy’ ra giữa chừng.

Trước mặt bao nhiêu người cùng lớp cậu ta lại dám công khai sẽ theo đuổi cô. Lúc ấy cảm cô xém chút nữa rơi xuống đất vì kinh ngạc. Cứ tưởng cậu ta chỉ đùa cho vui nên cô cũng chỉ vỗ vai nhìn cậu ta một cái rồi lắc đầu bỏ đi. Ai ngờ sau đó cậu ta theo đuổi cô thật.

Ngày nào cũng ‘vô tình’ gặp cậu ta khiến cô bắt đầu cảm thấy phát ngán lên được. Cho dù có không ai nhòm ngó cô cũng không bao giờ muốn lái “máy bay”. So với cô cậu ta quá trẻ của cửa xe nhìn cảnh vật bên ngoài mà lầu bầu :

“Gai cái gì ? Dưới móng chị đây đang có bàn chông đây này.”

Nếu lúc nãy xe cô không bị hư thì làm sao cô lại phải đi nhờ tới chỗ hẹn ? Làm sao cô lại bị Ngọc Nhi ấn vào cái xe chết tiệt này chứ ! Ngồi cùng một chỗ, hít cùng một bầu không khí với anh mà cô chỉ muốn thời gian trôi thật nhanh, quãng đường kia thu ngắn thật ngắn lại. Chiếc ghế này như bàn chông vậy. Cô đây chẳng thiết tha gì mà ngồi nó. Nếu không phải hôm nay có hẹn với Nhất Anh thì cô đã ở nhà quách cho xong. Lâu lắm rồi cô với có cơ hội đi tung tăng đây đó như trước vậy mà lại bị Hải Phong làm cho mất hứng.

Xuống xe mà cô như thể thoát khỏi ngục vậy. Nhanh chóng hướng quán cà phê chạy như chó chết. Chưa chạy được bao xa thì tay đã bị kéo lại. Cô đứng là diễn hình của kẻ bỏ của chạy lấy người. Vội bỏ chạy tới độ quên cả túi xách trên xe. Quá mất mặt.

Nếu đã có ý định đuổi theo đưa túi tại sao anh còn làm dễ làm khó. Đúng là khó hiểu. Lúc

“Đưa chiếc túi cho tôi. Nếu không anh sẽ phải ân hận đấy !”

“Có bản lĩnh thì em lấy đi.”

“Anh chắc chứ ?” Ý cười trên môi cô càng ngày càng đậm khiến anh có cảm giác chẳng lành. Nhưng đã đâm lao thì phải theo lao. Làm sao có thể bỏ dở giữa chừng.

“Đương nhiên. Quân tử nhất ngôn.”

“Được.”

“ ... ”

Rất nhanh chiếc cà vạt của Hải Phong bị An Nhi giật mạnh xuống, mu bàn chân cũng bị cô dùng đôi dày thể thao dày cộp kia nện cho một cú đau đốn sau đó còn không ngừng day qua day lại một cách nhịp nhàng. Lúc tiếng kêu thảm thiết của anh vang lên cũng chính là lúc cô chớp lấy cơ hội mà giật lại chiếc túi. Anh một tay ôm cổ, một tay ôm chân nhìn cô mà lòng đầy ai oán.

Không nghĩ đến cô lại không có chút biểu tình ăn năn còn cười rất tươi vẻ đắc thắng:

“ Tôi đã cảnh báo. Là anh ép tôi ra tay ”

Người này nói ngoại hình thì ngay cả người thường xuyên luyện tập như anh cũng cảm thấy có chút ghen tị. Nhìn cách ăn mặc và chiếc xe kia thì cũng dễ dàng biết được anh ta là người cũng có điều kiện, cộng thêm cái khí chất bức người toát ra từ người anh ta cũng đủ để anh hiểu ra vấn đề. So với chàng sinh viên như anh thì anh ta thực sự rất mạnh. Chả trách trước nay cô luôn một mực cự tuyệt anh.

Lúc vô tình nhìn thấy hai người anh biết cơ hội của mình rất mong manh. Biết rằng nếu anh xuất hiện cũng không thay đổi được gì nhưng anh vẫn muốn lao ra hỏi cho rõ ràng. Dù sao bại cũng phải biết rõ tại sao mình bại như vậy anh mới cam tâm.

“ Không lẽ anh ta là bạn trai chị. Cho nên chị mới không cho em cơ hội theo đuổi chị.”

Đối diện với hai ánh mắt khác nhau kia mà cô cảm thấy bức mình. Chỉ muốn tụ tập cùng ông anh trên trời rơi xuống kia một bữa thôi mà sao cứ hết chuyện này đến chuyện kia xảy ra vậy.

Đúng vào thời điểm cả hai người tưởng cô sẽ im lặng mà bỏ đi thì lúc đi ngang qua cô lại khẽ buông một câu mang đầy giọng châm chọc : “ Anh ta....Đáng sao.”

Hất tóc, tiêu sái bỏ đi mà lòng cô vui như nở hoa. Cuối cùng cô cũng coi như trả được thù, rửa được hận. Việc cần làm bây giờ của cô là đi gặp anh trai của mình vui chơi một bữa cho thỏa thích trước đã. Còn hai người kia thể nào chả liên quan tới cô.

20. Chương 20: Bí Mật Đến Từ Chiếc Hộp Màu Xanh.

Ngồi thẫn thờ nhìn hộp quà trên bàn, An Nhi trở về kí ức của gần sáu năm trước, quay trở lại thời khắc lần đầu tiên hộp quà màu xanh này xuất hiện. Cô vẫn nhớ như in cái cảm

“ Thôi. Nó vốn thuộc về chị. Em xem thì không được hay cho lắm !”

“ Không, thật ra nó quan trọng với em nhiều hơn chị.”

“ Quan trọng với em ?”

Cái gật đầu đáp lại của Ngọc Nhi khiến cô hoang mang. Tại sao nó lại quan trọng với cô trong khi vốn dĩ đó là món quà mà Hải Phong nhờ cô đưa cho Ngọc Nhi. Điều này khiến cô khó hiểu. Không chỉ trong đó thần kinh cô căng lên, cô chỉ sợ khi đọc được những lời đường mật đó hay là những lời nhớ nhung trong đó mà những sợi dây thần kinh của chính mình sẽ đứt phứt một cái. Nhưng càng đọc thì mọi thứ lại càng đi chệch với suy nghĩ, tưởng tượng tượng trước đó. Bàn tay cô siết càng ngày càng chặt, ánh mắt trở nên mơ màng, càng ngày càng mở to hơn vì kinh ngạc. Mọi thứ vượt ngoài tầm kiểm soát của cô.

Tại sao trên đời này lại có một kẻ ngốc như vậy. Thì ra trước đây cô lại làm một việc dư thừa là làm người chuyển phát nhanh cho chính mình. Năm đó ba mẹ muốn anh đi du học mở rộng sự nghiệp nhưng anh lại không dám nói cho hai chị em cô biết. Anh sợ sẽ khôn

“Em vẫn không hiểu rốt cuộc tại sao tối hôm đó hai người lại cãi nhau ? Tại sao sau đó hai người lại hành động như vậy. Anh ấy thì đi du học không báo trước còn chị thì nghe lời mẹ học ngân hàng nhưng lại là biệt tích suốt bao nhiêu năm trời ?” Giọng cô khàn đặc mà nghẹn ngào.

“Thực ra khi biết chuyện Hải Phong thích em chị cũng không quá ngạc nhiên. Chỉ là khi ấy khi biết cậu ta lại giấu chị việc đi du học nên mới tức giận đôi co như vậy. Hơn nữa tại sao cậu ta không nói rõ với em mà

lại nhờ em đưa chiếc hộp đó cho chị. Khi ấy chị thấy không công bằng với hai chúng ta nên đã to tiếng với cậu ấy. Trong lúc tức giận, chị đã nói chị sẽ đồng ý nhưng với một điều kiện là trong bốn năm đi du học cậu ta không được có bất cứ liên lạc nào với em hay là tìm hiểu thông tin của em bằng bất cứ cách nào hoặc thông qua bất cứ ai. Em biết mà chị và cậu ấy đều giống nhau, đều rất hiếu thắng và rất dễ nóng giận mà một khi đã nóng giận thì sẽ mất đi lí trí. Cậu ấy cũng đồng ý với điều kiện của chị tuy nhiên cũng kèm theo một yêu cầu là chị phải dọn ra ngoài đi học và hoàn toàn tách biệt không liên lạc với người nhà trong suốt thời gian đi học. Cả hai lúc ấy đều trẻ con, đều muốn người khác phải chịu thiệt thòi giống mình. Nếu chị không cho cậu ấy liên lạc và tìm hiểu thông tin về e thì cậu ta cũng muốn chị nếm trải cảm giác không liên hệ với người mà mình yêu thương là như thế nào. Hôm ấy hai đứa chị nói nhau một trận, không ai nhường ai. Sau cùng cả hai đều chấp nhận lời thách thức của đối phương, cho nên mới có cục diện như bây giờ.”

“Hai người...đem em ra mà cá cược, mà làm trò đùa sao ?” Cô đập tay xuống bàn sắc mặt trở nên rất khó coi.

“ Em nghe chị nói đã. Thực ra bao nhiêu năm nay chị vẫn d ùng chiếc điện thoại này liên lạc với cậu ấy. Em biết không chỉ mấy tháng sau khi đi du học cậu ta đã ân hận vì quyết định của mình. Cậu ấy nói cảm giác muốn nhưng không thể liên lạc và biết về người mà mình yêu thương thật sự rất đau khổ. Cậu ấy nói vẫn sẽ giữ lời hứa với chị nhưng cậu ấy muốn chị quay trở về vì không muốn có thêm một ai khác phải đau khổ như vậy . Nhưng lúc

21. Chương 21: Đứ

Suy nghĩ đến choáng váng đầu óc nhưng An Nhi vẫn không biết nên làm thế nào với chuyện tình cảm của chính mình. Cuộc sống, cảm xúc của cô bị đảo lộn hoàn toàn sau bmới hiểu .

Cô biết , mặc dù Ngọc Nhi hận Tùng Lâm vì nghĩ rằng anh phản bội mình nhưng thực ra cô ấy vẫn rất yêu anh. Hận càng nhiều, yêu càng sâu, tình càng lâu bền , chỉ là thứ tình cảm xen lẫn giữa yêu và hận đó sẽ như con dao sắc cứa từ từ, từng chút, từng chút một vào trái tim khiến ta yêu cũng không được mà hận cũng không đành ,sau cùng rơi vào trạng thái tê liệt, sống mà không biết mục đích tồn tại của chính bản thân mình. Trước đây cô chỉ là thích Hải Phong , chỉ là chút rung động đầu đời trước anh vậy mà khi biết anh là tổn thương người thân của cô cô cũng còn hận anh, còn day dứt, khó chịu mà khổ sở biết bao. Huống chi trước đây Ngọc Nhi từng yêu Tùng Lâm như vậy hơn nữa giữa họ còn tồn tại thêm một cu Hên. Nếu hai người họ còn yêu nhau như vậy sao cô có thể khoanh tay đứng nhìn họ hiểu lầm nhau rồi hằng ngày dần vạt nhau để sống.

Tối hôm đó về cô cứ lưỡng lự, đóng rồi lại mở cánh cửa nhưng không dám đi qua phòng Ngọc Nhi nói chuyện với cô ấy. Nói trắng ra là cô không biết mở miệng như thế nào và cũng không biết nên bắt đầu từ đâu. Mở máy tính cô dạo vòng quanh các diễn đàn với hi vọng tìm kiếm thứ gì đó khiến tâm trạng mình ổn định hơn. Điều xui xẻo là nơi vốn được mệnh danh là lãm chuyện thị phi này hôm nay lại im ắng lạ thường. Tính tắt máy thì đột nhiên tên nick Mong Một Ngày lại sáng lên. Cuối cùng chuyên gia tâm lí của cô cũng online, hơn nữa còn vừa vặn đúng lúc cô cần.

Cô thành thật kể hết đầu đuôi câu chuyện cho anh nghe, kể một cách cụ thể mà chi tiết, kể hăng say tới độ không nhận ra sự khác thường từ anh. Đến khi phát hiện từ đầu đến cuối anh gần như chỉ lặng lẽ đọc tin nhắn của mình chứ không có bình luận hay nhận xét gì thì anh đã nói mình bận và thoát mạng. Ngẩn ngơ nhìn tên cái tên Mong Một Ngày trở lại màu xám xịt trước đó mặt cô càng ngày càng nghệt ra. Chưa bao giờ cô thấy anh ấy lạ như vậy. Cứ tưởng sẽ có lời khuyên khiến tâm bình tĩnh lại nhưng không ngờ cuộc nói chuyện kia lại càng khiến cô bế tắc , mọi thứ bị nghiền lại, vô phương cứu chữa.

Không ai cứu mình thì chi bằng cô tự cứu lấy mình. Cô quyết định thay đổi phương án ban đầu. Thay vì trực tiếp nói với Ngọc Nhi mọi chuyện thì cô sẽ lôi kéo đồng minh sau đó gián tiếp sẽ cho chị cô biết mọi thứ mà cô ấy cần biết và có quyền được biết. Cô tin chắc Hỷ Nhi sẽ đứng về phía cô vì dù sao người kia cũng là anh trai cô ấy. Nhưng còn một đồng minh cuối cùng e là hơi khó. Người này tuy là bạn thân của ngọc Nhi và cũng rất hiểu cô ấy nhưng đồng thời cũng là người mà cô rất khó xử khi phải đối mặt mà năn

nỉ , nhờ vả. Cô sợ ,vì bây giờ cô đã gỡ bỏ cái cảm giác chán ghét, cảm hận với anh sang một bên nên cô không dám chắc khi đứng trước anh mình có vững vàng được như trước không .

Đắn đo thiệt hơn cuối cùng vì hạnh phúc của chị gái , vì tương lai của cu Hên cô bất chấp tất cả. Không phải chỉ là thứ tình cảm nam nữ thôi sao, cô cắt nó đi là được chứ gì. Cắt đi rồi sẽ không có chuyện gì xảy ra lại càng không có thương tổn hay thiệt hại gì nữa. Ai cũng có lợi mà không thiệt hại gì vậy thì tại sao cô lại không làm. Đúng cô nhất định phải làm, không những làm mà còn phải làm cho đâu ra đấy, cho thành công , cho bằng được mới thôi.

22. Chương 22: Tin Nhắn Vàng.

Hải Phong – cái con người này , tại sao chỉ đi du học có mấy năm mà về nước lại tu luyện được cái khuôn mặt như có như không thế kia. Cô nói về chuyện của Ngọc Nhi và Tùng Lâm đến khô cả họng , uống hết mấy ly trà rồi vậy mà bản mặt kia vẫn lạnh tanh trước sau như một không có chút xúc cảm gì, bàng quang đến mức thềm đôn. Nhưng cô hiểu rõ “qua sông thì phải lụy đò” nên cô nhin.

“Này ! Này ! Cái vẻ mặt này của anh là có ý gì hả ? Rốt cuộc anh có giúp được em không ?”

Đôi Phương đưa tay lên sờ cảm tỏ vẻ trầm tư , im lặng mất mấy giây mới chậm rãi vừa cười vừa nói : “ Mà em bắt đầu nghĩ tới việc đổi cách xưng hô với anh từ khi nào thế ?”

An Nhi thì nóng lòng đợi câu trả lời vậy mà anh lại nói ra một câu không đầu không đuôi, cả có chút liên quan nào tới chuyện cô vừa nói khiến cô phun hết cả ngụm trà trong miệng, tức đến ứa ruột ứa gan. Cô đập bàn gầm lên :

“ Này. Anh”

Tiếng gầm của cô khá lớn làm cho mọi người trong quán cà phê đều ngẩng lên nhìn mà tò mò. Ôm một bụng xấu hổ cô ngồi phịch xuống ghế.

“ Thái độ của em thay đổi cũng nhanh thật.”

“ Anh....Tôi đã sai lầm khi tới gặp anh. Lại còn mong anh giúp đỡ nữa chứ. Đúng là điên mà. Chào anh, tôi về .” Cầm túi xách đứng dậy cô vùng vằng bỏ đi. Lúc đi ngang qua người anh, tay cô bị kéo lại. Câu nói ma quỷ mà lúc ấy cô nghe được chính là : “Anh sẽ giúp em làm gì nói một, ngay cả một trăm cô cũng làm được. Dù sao hai nhà cũng quen biết anh ta không đến nỗi bảo cô đi cướp của, giết người hay nhảy vào nước sôi, lửa bỏng được. Cô liều mạng gặt đầu.

“Được. Cứ thế đi. Tôi đợi tin nhắn vàng của anh.”

Buổi tối ngồi thẩn thờ nhìn tin nhắn trong điện thoại mà cơ mặt An Nhi dại đi. Trong hai điều kiện mà Hải phong đưa ra thì chỉ có một cái là cô có thể đáp ứng mà không cần suy nghĩ đó là thay đổi cách xưng hô – chuyển từ “tôi, anh” sang “em , anh”. Chuyện này vốn vô cùng hợp lí. Trước giờ khi không có ai cô mới xưng ‘tôi’ chứ nếu có sự có mặt của người lớn cô vẫn xưng ‘em’ để tránh bị mắng nhưng bây giờ khi hết lí do để chán ghét anh rồi thì vấn đề xưng hô này sớm muộn gì cũng sẽ được thay đổi vậy thì chỉ bằng nhân cơ hội này mà thay đổi nó luôn. Nhưng cái còn lại thì cô rất phân vân. Anh muốn cuối tuần này cô dùng thân phận bạn gái đến tham gia bữa tiệc cùng mấy người bạn của anh để tránh việc anh bị họ hạch hỏi chuyện yêu đương. Cứ cho là đóng giả đi thì cũng sẽ có rất nhiều hệ lụy sau đó. Nếu là bạn bè anh thì cũng có

Ngồi trong xe ô tô nhìn bộ dạng khó chịu, chả nói chả rằng gì của An Nhi mà Hải Phong cũng lắc đầu. Cô gái này, vẫn luôn như vậy, vẫn luôn cố ép bản thân mình làm chuyện mà mình không thích vì người khác. Anh nhớ Ngọc Nhi từng nói cô là điển hình cho người có lối sống theo kiểu ‘ người thân số một, bạn thân số hai , bạn trai thứ ba, người ngoài số bốn’; đây cũng là thứ anh ghét cay ghét đắng ở cô. Vì lí gì mà bạn trai chỉ có thể đứng thứ ba, lại còn đứng sau cả bạn thân và chỉ hơn người lạ một chút. Tại sao không thể như người ta vẫn nói “ chữ hiếu chữ tình đều khó vẹn toàn”, tại sao vị thứ của bạn trai lại không thể cao hơn trong lòng cô.

“ Chỉ là một bữa tiệc nhỏ em không thể thoải mái một chút sao?”

“ Nếu đã chỉ là một bữa tiệc thì anh lôi em tới đây làm cái quái gì ?”

“ Lí do hôm trước anh đã nói rồi còn gì. Với lại ngoài ra.... bữa tiệc này còn có một bất ngờ nhỏ cho em.”

“ Bất ngờ ? Cho em ? Anh đừng đùa. Người trong đó em cần bản còn không quen ai thì thử hỏi có cái gì gọi là bất ngờ.”

Nghe thấy câu trả lời mà mình mong muốn, cô không suy nghĩ nhiều, chồm người dậy, quay qua ôm chầm lấy cánh tay anh lắc lắc về hờn hờ: “Tốt quá.Tốt quá rồi. Anh nói sớm thì có phải hay rồi không.”

Anh bị hành động này của đối phương làm cho sững sờ, hết nhìn tay mình rồi lại nhìn đôi tay của cô đang nắm lấy tay mình mà không biết nói gì. Lâu rồi anh chưa thấy cô làm những cử chỉ gần gũi với mình như vậy.

Cảm thấy có gì đó không đúng cô khựng lại. Lúc này mới ý thức được khi này mình vừa làm ra cái hành động ngu ngốc như thế nào. Cô cư nhiên lại vô tư mà ôm lấy tay anh ta mà ra sức lắc mà cười đến toe toét. Xem ra cô bị tin vui kia làm cho mù mị rồi. cô. Nhanh như vậy đã tìm được người , hơn nữa còn có thể giúp cô có thể không ra Hà Nội cũng gặp được người ta. Nếu đã vậy thì giờ cô chỉ cần tìm gặp cô gái có tên Trâm Anh - người đã thông đồng cùng Tùng Lâm thông báo tin về cái đám cưới giả kia là xong. Kịch hoạch lần này coi như nắm chắc tám mươi phần trăm rồi.

“Chuyện có thành hay không tất cả phải trông vào năng lực và biểu hiện của em lát nữa để thu phục lòng người rồi. À đúng rồi số điện thoại của Trâm Anh lát hồi anh sẽ gửi qua di động cho em.”

“ Ủ. Anh yên tâm. Dù không được cũng phải được. Bằng mọi giá em sẽ thuyết phục được cô ấy giúp chúng ta.” Xem ra anh ngay cả số điện thoại của Trâm Anh anh cũng đã lấy được cho cô rồi. Việc của cô bây giờ chỉ còn là gọi điện và hẹn gặp cô ấy mà thôi.

“Tốt.”

“ Mà này.”

“Hả ?”

“ Cảm ơn anh nhé !”

ể cảm ơn vậy mà anh lại tỏ cái thái độ thèm dòn như vậy. Phí cả lời xin lỗi chân thành của cô. Đúng là giang sơn dễ đổi bản tính khó rời. Anh vốn dĩ cũng chẳng thể tốt đẹp hơn trước được, vẫn cứ thích chọc tức người khác như vậy.

23. Chương 23: R

Mọi thứ khác xa so với cô nghĩ. Vốn tưởng sẽ gặp mấy người trước kia học cùng lớp chị mình nhưng khi đến mới biết những người ở đây toàn bộ đều là bạn thân của anh, đa phần trong số họ đều là dân du học mới về. Điều quan trọng là trong số họ cô hoàn toàn không quen biết một ai và rất có thể Ngọc Nhi cũng không quen họ. Coi như vấn đề bị ba mẹ anh và ba mẹ cô biết là rất thấp.

Bước vào cănhưng anh lại chỉ quay qua hết ân cần hỏi cô cái này rồi lại hỏi cái kia, trừ khi mọi người bị mù mới không nhận ra sự khác biệt đó.

“ Hải Phong, tên tiểu tử thôi nhà cậu, rốt cuộc đã có người yêu chưa ý nhỉ ? Sao im lặng quá vậy ?” Vừa nói anh ta khoác vai Hải Phong , thậm chí còn không ngừng đá mắt về phía cô tỏ vẻ ‘tôi biết tông hai người rồi nhé’. Cô nhận ra người này tên là Thanh Thành , khi này anh còn giới thiệu qua anh ta với cô.

“Thấy rồi còn hỏi. Không phải bạn gái tôi đang ngồi đây sao.” Tay anh đan chặt vào tay cô sau đó gơ lên về đắc thẳng mà khiêu khích những người còn lại. Mọi người hết thấy ồ lên. Cô cảm giác người mình sắp bị họ nhìn đến thủng lỗ chỗ hết rồi. Mặt cô nóng ran lên, cách tay đang nắm chặt anh dưới gầm bàn theo phản xạ giật ra, tiếc là lại bị ai đó giữ lại. Anh quay quá ghé sát tai cô thì thầm : “ Bạn gái. Đừng quên

mục đích tối nay chúng ta đến đây.” Được rồi, vì mục đích cao cả, vì sự nghiệp to lớn sau này cô cần rằng nhìn xuống.

Mọi người mỗi người một câu làm cô không biết nói gì.

“ Xem kia. Si Si công tử nhà ta bao nhiêu năm cuối cùng cũng tu thành chính quả rồi.”

với cô.

Nhưng rốt cuộc cô vẫn không thể hiểu. Anh ở bên này, cô ở bên kia trái đất vậy thì kẻ thân là người lạ như cô đây thì làm cách nào có thể làm khổ anh, rồi bắt anh thủ thân vì mình bao nhiêu năm được... Hai người cùng lắm mới gặp lại nhau được một thời gian ngắn thôi mà. Cô đâu có thần thông quảng đại được như mấy người kia nói. Tình thế của cô bây giờ chính là ‘quạ bay đầy đầu’. Tại sao tự nhiên không đâu lại tới đây để người ta gán cho mấy cái mác của nữ chính độc ác trong ngôn tình mà hay đi ngược nam chính là sao.....Nếu không phải sau đó sự chú ý của mọi người cũng dời đi thì có lẽ đầu cô đã thành cái ống khói rồi.

Khi mới vào sự chú ý của cô đã đặt trên cô gái với cái tên An Nhiên mà Hải Phong giới thiệu. Một cô gái trẻ trung mà hiện đại, trên người toát lên loại khí chất khiến ai gặp cũng muốn tiếp xúc lâu bền, rất dễ gần.

Anh có điện thoại nên ra ngoài nhận , cô cũng đang tính tranh thủ tìm kiếm bóng hình của An Nhiên. Hồi nãy bị mấy người kia chọc cho xấu hổ đến chả dám ngược lên nhìn ai, bây giờ cô ngược lên thì đã không thấy người đâu nữa rồi. Đúng lúc này ghé bên cạnh cô lún xuống, kèm theo câu nói mang bảy phần là giễu cợt:

“ Hóa ra là cô em à.”

“Dạ.” Về mặt An Nhi mờ mịt nhìn gương mặt này giờ cô đang tìm kiếm – An Nhiên. Đi tìm người ta mà người ta lại tự động đi đến tận nơi chắc chỉ có An Nhi cô. Nhưng câu nói kia thì thứ lỗi cho cô ngu dốt, cô không thể lĩnh hội hết hàm ý trong đó được.

“ Chào em. Chị là An Nhiên. Hóa ra em là lí do khiến tên kia suốt mấy nam du học không dám gái gú bên ngo sao. Nếu vậy có khi nào người con gái mà An Nhiên nói lại là Ấn Lan không. Vì theo như cô biết thì anh ấy chỉ tiếp xúc thân mật với một người con gái duy nhất là Ấn Lan. Không lẽ anh yêu Ấn Lan nhưng ngại mối quan hệ giữa hai chị em cô và cô ấy nên không dám nói ra vì sợ Ấn Lan khó xử. Nhưng cũng không đúng , nếu yêu cô ấy như vậy thì vì lí gì anh lại quay qua nói muốn theo đuổi cô trước mặt mọi người. rốt cuộc cô gái ấy có thể là ai ? Mọi chuyện càng ngày càng rối lên, càng hại cái não nhỏ bé của cô. Đúng là đau hết cả đầu.

Câu nói của An Nhi khiến cô bật cười. Xem ra tên kia đúng là rất khổ vì cô bé này, yêu người ta lâu như vậy mà người ta không hay biết.

Xém chút nữa thì An Nhi quên mất chuyện mình cần làm tối nay. Đẹp bỏ mọi chuyện cô bắt đầu kế hoạch của chính mình. Sau khi biết cô là em gái của Ngọc Nhi cô ấ đã rất ngạc nhiên. Biết được lí do cô muốn cô ấy gặp chị gái mình nói rõ mọi chuyện năm đó sự phân vân lại hiện rõ trong đáy mắt cô ấy.

“Chị đã hứa sẽ giữ bí mật cho Tùng Lâm.”

“ Mẹ anh ấy đã mất rồi . Bây giờ đâu còn lí do gì khiến anh ấy chần chừ nữa. Hơn nữa giữa anh ấy và chị em

còn có một câu con trai, chị đành lòng để họ cứ hiểu lầm rồi dần vật nhau mà sống sao ?”

“Nhưng..”

“Không nhưng nhì gì cả. Đây là việc tốt, sao chị phải lưỡng lự chứ.”

Ngẫm nghĩ thiệt hơn mc tiếp hạ lệnh cho Thanh Thành hôm nay phải đưa bằng được chị đến đây. Xem ra cậu ta buộc chị phải giúp em rồi. Tên này chỉ giỏi đưa người khác vào tình huống đã rồi thôi.”

An Nhi ngánháy đáng.

24. Chương 24: Người Mà Không Ai Có Thể Ngờ Tới.

Lúc Ân Lan đến nơi Hải Phong vẫn chưa đi làm về, chỉ có Linh ở nhà. Con bé dạo này đang ở tạm nhà anh vài ngày vì gần đây ba mẹ anh đi du lịch ngoài Đà Nẵng nên cô đến ở với anh trai cho vui. Căn nhà mới của Hải Phong so với căn nhà trước kia anh ở bên Mỹ khác nhau hoàn toàn. Căn nhà kia nhìn thoáng qua rất lạnh lẽo, mỗi khi bước vào đó cô lại tự hỏi người sống trong đó có thể không cô đơn sao. Nhưng căn nhà này thì khác, mọi thứ đâu vào đấy, có rất nhiều vật dụng nhỏ, trang trí khắp phòng, còn có thêm cả một chậu cá nhỏ trên bàn, nhìn thế nào cũng thấy ấm cúng. Mấy năm quen biết cô cũng coi như hiểu được phần nào về anh, cô không tin người khô khan như anh lại bỏ công sức ra mua những thứ kia về trang trí. Có thể tỉ mỉ như vậy ư phải bởi vẻ đẹp của nó thu hút cô mà là bởi vì sự bất cân đối mà nó tạo nên trên bàn đã khiến cô chú ý. Cầm nó trên tay, cô neoh mắt nhìn. Chỉ là một chậu xương rồng được móc bằng len, đã rất cũ kĩ rồi, ngay cả màu xanh của len cũng bị phai màu theo năm tháng nhưng tại sao lại được anh trân trọng mà để trên bàn làm việc như vậy. Cô nhớ trước đây Súp Lơ cũng hay làm những thứ như vậy tặng cho mình và mọi người. Khi ấy cô cũng rất thích và muốn học theo, tiếc là cô sinh ra không được thượng đế ưu ái lắm, học mãi cũng không thể làm được.

“Chị, chị cũng thích nó à. Em thấy cũng có gì đặc biệt đâu, chả hiểu sao anh em lại cất giữ nó như báu vật suốt năm, sáu năm nay rồi. Hình như là quà sinh nhật do ai đó tặng thì phải.”

‘Năm sáu năm, quà sinh nhật’, mấy chữ này xuyên qua màng nhĩ của Ân Lan khiến cô hoảng sợ. Khoảng thời gian đó không phải anh đang học chung trường và chơi chung cùng bọn cô sao. Không thể nào, không lẽ người tặng nó là cô ấy. Bàn tay cô run lên, dùng hết sức lực cô lật ngược chậu cây lên, quả nhiên dưới đáy chậu hai chữ S.L được viết bằng mực bút lông đập vào mắt cô. Đó không phải là kí hiệu cô ấy hay dùng để đánh dấu

Xâu chuỗi hết mọi chuyện gần đây cô chợt ngộ ra, thì ra người từ đầu đến cuối luôn ở trong tim Hải Phong lại là Súp Lơ - người mà không ai có thể ngờ tới. Đầu tiên là vụ cây xương rồng, sau đó là việc anh đồng ý cho cô tiếp cận anh khi ở nước ngoài, có lẽ là vì cô là bạn thân của cô ấy chẳng. Anh cũng từng công bố trước mặt mọi người sẽ theo đuổi cô ấy nhưng lúc ấy ai cũng nghĩ là anh chỉ đang đùa để gỡ rối vụ xem mắt, nghĩ lại thì ra lúc đó anh đang nói thật và gần đây nhất là chuyện công ty tư vấn nhà. Mọi thứ đều có liên quan mật thiết đến cô ấy.

Cô đúng là ngốc. Ở bên anh lâu như vậy mà lại không mấy may phát hiện ra. Hóa ra mọi thứ bên Mỹ cô nhận được từ anh chỉ là chút ân huệ anh ban cho cô vì cô là chị em tốt của người mà anh yêu thầm suốt bao năm. Đúng là nực cười. Thứ cô vất vả có được bất chấp việc tự thương tổn chính mình lại là nhờ người khác ban cho. Xem ra việc anh về nước lần này không đơn giản chỉ là về nước phát triển sự nghiệp mà chính là muốn theo đuổi người mình yêu mà thôi.

Việc An Nhi ghét Hải Phong cô biết rất rõ, nhưng cô cũng biết vốn dĩ cô ấy căm ghét như vậy là bởi vì trước đây từng thích anh. Nhưng có lẽ chuyện Ngọc Nhi sẽ khiến cô không bao giờ tha thứ cho anh. Nhưng còn anh thì sao? Bao nhiêu năm như vậy lại đem lòng thầm yêu một người mà trước giờ luôn tỏ ra dửng dưng với mình, lại còn căm ghét mình suốt bao nhiêu năm. Nếu đã yêu cô ấy như vậy thì tại sao lại làm cho mọi người nghĩ rằng anh và Ngọc Nhi là thạch mai trúc mã, làm mọi thứ rối tung lên, cuối cùng lại khiến cô trở thành một kẻ đáng thương vô tình bị cuốn vào đó.

Bất công, mọi chuyện quá bất công với cô. Cô luôn là người chủ động, luôn là người cố gắng, luôn ở bên cạnh anh những lúc anh cô đơn thì lại chỉ nhận được chút tình cảm anh em tạm bợ, Súp Lơ không làm gì ngoài việc đứng đưng mà căm ghét anh thì lại nhận được trn kia.

“ Không có gì. Tính rủ cậu đi ăn trưa. Nhưng thôi giờ lỡ rồi, đi ăn tối cũng không tệ.”

“ Vậy được. Nhắn địa chỉ đi. Mình tới liền.”

Cúp điện thoại cô gọi điện cho Nam hỏi bằng giọng rụt rè: “ Lốp trưởng này, bạn mình rất ghét một người nhưng người đó lại yêu thầm cô ấy và mình lại vô tình thích người đó rồi thì phải làm sao?”

Một mảnh im lặng, im lặng đến nỗi cô có thể nghe được tiếng thở đứt quãng của đối phương. Đang định cúp máy thì lại nghe thấy bên kia có động tĩnh.

“Sao chẳng gì. Không phải bạn cậu ghét cậu ta sao. Nếu vậy cậu cứ ra tay cướp anh ta về trước, sau đó khiến cho anh ta mãi không thể thích mà theo đuổi bạn cậu nữa. Như vậy cô ấy cũng không ghét người ta nữa mà cậu lại có người mình yêu. Vẹn cả đôi đường, không phải sao ?”

25. Chương 25: Em Sẽ Giấu Anh Vào Nơi Sâu Thẳm....

An Nhi không biết do mình nghĩ vớ vẩn hay là thực tế vốn vậy nhưng dạo gần đây cô thấy Ân Lan có cái gì đó rất khác. Nhưng có điều khá rõ ràng là chỉ cần hai người đi với nhau thì sẽ nghe được những câu kiểu như “Hải Phong rất tốt, anh ấy thế này, anh ấy thế kia...” từ miệng Ân Lan. Mỗi lần như vậy cô lại cảm thấy thiếu tự nhiên, rất không thoải mái chút nào.

Theo lời cô ấy thì dường như dạo gần đây mối tình đơn phương này đang có bước tiến triển mới, hơn nữa còn là theo hướng tích cực. Không lẽ Hải Phong đang có suy nghĩ đáp lại tình cảm của cô ấy. Như vậy có phải là chuyện giữa cô và anh sẽ không tồn tại vấn đề nữa. Giao kèo kia cũng coi như hai người đã hoàn thành rồi, sự hiểu lầm giữa Ngọc Nhi và Tùng Lâm cũng coi như được sáng tỏ, họ đã liên lạc lại với nhau và Tùng Lâm cũng coi như đang theo đuổi chị ấy một lần nữa. Vậy thì đâu còn lí do gì mà cô cùng anh dây dưa với nhau nữa đâu. Nhưng nếu đúng như cô nghĩ thì có phải Hải Phong đã quyết định vượt qua rào cản để đến với Ân Lan hay không, dù sao anh cũng đã yêu và ở bên cô ấy suốt mấy năm nay. Xem ra sau bao nhiêu song gió cuối cùng mối tình đơn phương của cô ấy cũng đã được đáp lại, mà không nói chính xác thì có lẽ trong chuyện tình cảm này cô ấy chưa từng đơn phương. Nhưng nghĩ đến điều này vì lí gì mà một người ngoài cuộc vốn không liên quan như cô lại thấy mất mát. Rốt cuộc cô có thể mất mát cái gì trong chuyện này được. Đúng là phi lí hết sức.

“Này. Cậu nghĩ gì mà đâm chiêu thế ? Xuống đi được rồi đó cô nương.”

“Đây. Đây. Đã xuống mặt đất theo yêu cầu của đồng chí.” Cả hai cùng nhìn nhau cười.

“Cậu xem chiếc vòng cổ này có đẹp không ?” Vừa nói Ân Lan vừa kéo chiếc vòng cổ giơ lên cho cô xem.

“Nều mình khen đẹp cậu có tặng cho mình không ?”

“Đương nhiên là không. Đây là quà sinh nhật Hải Phong tặng trước cho mình mà.”

“Ra thế. Chả trách cậu lại...vui đến thế.”

Đây không phải là chiếc vòng cổ hôm trước lúc cô xem ti vi ở nhà đã thảm xuýt xoa khen đẹp sao. Cô nhớ lúc ấy Hải Phong đang ở nhà cô còn cười nhạo cô chỉ vì cái thứ nhỏ xíu ấy mà hớn hở đến vậy. Lúc ấy cô còn hùng hổ cãi lại nói con gái ai mà chả thích những thứ như vậy , khi đó anh chỉ cười xòa cho qua. Vậy mà không ngờ anh lại mua cái thứ nhỏ xíu ấy tặng cho bạn thân cô . Hóa ra anh vì câu nói kia của cô nên mới muốn mua nó tặng cho Ân Lan để cô ấy vui vẻ.

Nói đến sinh nhật cô mới chợt nhớ ra, sinh nhật cô không phải trước sinh nhật chị em tốt cô có một ngày thôi sao. Vậy mà nhanh vậy cô ấy đã có quà trước rồi, hơn nữa còn là thứ mà cô ấy và cô đều rất thích. Không biết năm nay sinh nhật của cô sẽ như thế nào đây.

Có lẽ vì vốn dĩ cô rất thích chiếc dây chuyền hình cỏ bốn lá kia nên bây giờ khi nhìn thấy nó trước mắt cô lại càng thấy nó đẹp, thấy nó chói mắt, chói đến độ không muốn nhìn thấy nó nữa.

Đối với An Nhi thì việc tổ chức sinh nhật hay không, có được nhận quà hay không vốn không quan trọng, quan trọng là cô sẽ trải qua ngày đó cùng với ai. Gia đình chưa bao giờ tổ chức sinh nhật cho bất kì thành viên nào nhưng có thứ hành động cô ám áp hơn những bữa tiệc kiểu đến hẹn lại lên đó.

Vào ngày sinh nhật của ai thì người đó sẽ nhận được món quà nho nhỏ từ những thành viên trong nhà, những món quà dù lớn hay nhỏ đều vừa vặn là những thứ người được tặng đang cần.

Lần sinh nhật này cô cũng không ngoại lệ. Ba mẹ tặng cô chiếc xe máy để tiện cho cô đi lại, chị Ngọc Nhi tặng cô một bộ đầm do chính tay chị ấy thiết kế và tự may. Em trai cô thì lại chiều theo sở thích đọc sách của cô mà tặng cô một quyển sách về kinh doanh, lập nghiệp. Sáng sớm thức dậy nhận được quà mà cô vui đến ứa nước mắt, rưng rưng nhìn cả nhà.

Đang tính rủ Ân Lan đi dạo phố thì lại thấy chuông cửa kêu, cô lật đật chạy ra mở cửa. Trước mặt cô không thấy người đầu mà chỉ thấy chú gấu Teddy đang vẫy vẫy tay với cô.

“Tén ténn ténn. Ngạc nhiên chưa. Một chú gấu Teddy đúng như sở thích của cậu.” Sau câu nói đó cô thấy khuôn mặt Ân Lan lộ ra, cô ấy đang mỉm cười với cô - một nụ cười tỏa nắng.

Hai người cùng nhau khiêng nó lên phòng, đặt xuống giường cô lao lên ôm nó, tạo đủ mọi tư thế, đáng nằm bằng vẻ thích thú.

“ Bà mẹ trẻ có khác. Chỉ được cái hiểu ta là tốt thôi. Ha ha ha.”

“Đương nhiên hôm qua hai người bọn ta đi biết bao nhiêu chỗ mới tìm được đây.” Ân Lan hất hàm đắc thắng nói.

“ Hai người cơ à. Ghê thiệt đấy.” Cô nhào về phía bạn mình chớp chớp mắt, dấu đi sự gượng gạo trước đó.

“Có quà là được rồi. Bắt bẻ vừa thôi.”

“Ôi, có người then quá hóa giận kìa.”

“Kệ người ta. Lắm chuyện.”

Ân Lan hiểu người mà bạn mình đang nghĩ đến chắc chắn là Hải Phong nhưng cô không muốn giải thích gì, cô ấy càng hiểu lầm cô càng vui vẻ. Nhưng cô ấy vĩnh viễn sẽ không biết được người hôm qua cùng cô rong ruổi hết đây cùng đó mua món quà này chính là Nam. Nghĩ đến anh cô lại càng thấy ảo não, cô càng cố gắng tiếp cận Hải phong lại càng đẩy cô ra xa hơn. Hôm qua cô có rủ nhưng anh nhất định không chịu đi cùng, dù có nói qua là đi mua quà tặng An Nhi nhưng khi biết anh lại càng không đi. Quà thì không thể không tặng, nhưng đi một mình thì chán nên trong lúc cao hứng cô đã lôi Nam đi cùng.

Từ lúc tiễn Ân Lan về cô vẫn cứ thần thần nhìn chú gấu kia. Có phải cô thất thường, mau chán hay không mà khi nãy còn vui đến phát điên mà ôm nó sung sướng vậy mà giờ ngay cả nhìn lại cũng không thích nữa. Chợt thấy mình thật giả tạo nhưng cô cũng không biết ngoài việc cố gắng tươi cười mà trêu chọc chị em tốt của mình như khi nãy thì cô có thể làm gì.

Hai người họ đi cùng nhau, cùng mua quà chúc mừng sinh nhật mình đáng lẽ cô nên vui mới đúng . Hai người họ thân thiết với nhau hơn không phải tốt sao ? Nếu như vậy không phải cô sẽ không cần lo sợ có một ngày mình sẽ mềm lòng trước sự theo đuổi của Hải phong sao. Nếu đã không yêu tại sao còn cảm thấy mất mát khi anh tìm được người anh yêu chứ.

Yêu ư ? Từ này xuất hiện trong đầu khiến cô bàng hoàng sức tỉnh. Đúng là trước đây khi còn nhỏ cô từng thích anh , lúc học lớp 10 cô cũng từng thích anh nhưng đó cũng chỉ là thứ tình cảm rung động đầu đời khi còn nhỏ. Sau đó cô cảm ghét anh, thậm chí là hận anh suốt một thời gian dài,càng hận lại càng nhớ, càng khắc ghi hình bóng anh, nhưng tất cả chỉ vì hiểu lầm, giờ cô đối với anh rốt cuộc là gì. Là chấp niệm, là u mê từ thuở thơ bé còn đeo bám thành thói quen hay vốn dĩ trước giờ cô chưa từng hết thích anh, chỉ là hận càng nhiều, yêu càng sâu mà thôi. Nhưng giờ đã khác, trong tim anh đã có người con gái anh yêu, hơn nữa người này còn là người mà cô thân hơn ruột thịt và cô ấy vì anh cũng đã dằn vặt đau khổ suốt nhiều năm. Vậy cô có tư cách gì mà xen vào giữa hai người bọn họ. Cô cũng không đủ can đảm mà xen vào nó vì nếu xen vào thì không những tình yêu không có được còn đánh mất tình yêu thậm chí còn khiến cho mình đầy thương tích.

Đời người chỉ như gió thoảng mây trôi vậy sao lại phải vì mình mà khiến cho những người mà mình yêu thương, trân trọng bị thương tổn vì mình. Không muốn Ân Lan tổn thương, không muốn ai khó xử nên cô chọn cách thu mình lại. Chỉ cần cô phong bế thứ tình cảm không nên có kia vào một nơi chỉ có cô mới biết thì tất cả sẽ bình yên. Hải Phong, em sẽ giấu anh vào nơi sâu thẳm, vào nơi riêng mình em biết rồi sẽ mỉm cười chúc phúc cho hai người.

26. Chương 26: Biết Đ

Ngồi ăn mà cứ bị Ân Lan nhìn đến ngứa ngáy cả người như vậy Súp Lơ không thể nhịn nổi nữa. Cứ nhìn như vậy bảo sao cô có thể tập trung mà ăn cơm. Quả nhiên không có thứ gì là hoàn toàn miễn phí. Tay cầm đùi gà, miệng vừa nhai nhồm nhoàm cô vừa nói:

“ Có gì cần hỏi, cứ hỏi. Cắt cái ánh mắt đấy đi cho chị ngay.”

Biết mình bị vạch trần Ân Lan cười xòa, giơ ngón tay cái lên nịnh nọt : “Quả nhiên là chị em tốt. Mới có như vậy đã nhận ra.”

“ Chị đây chưa có mù. Lộ liễu vừa thôi. Nào, hỏi nhanh lên trước khi chị đây đổi ý.”

Chả lẽ khi này cô lộ liễu đến vậy. Người ham ăn, mê uống như cô ấy mà cũng có thể dễ dàng nhận ra. Tóm lại không quản được nhiều như vậy, cơ hội đã đến phải nắm bắt thôi.

“Súp Lơ này, cậu có thể đừng ghét Hải Phong như trước nữa không ? Như vậy mình mới có thể vui vẻ khi bên cạnh anh ấy.”

“Hự...hự...”

“Bụp..bụp”

Miếng thịt gà nghẹn cứng trong họng, Súp Lơ khiến cô trợn tròn mắt lên, một tay đấm ngực một tay không ngừng uống nước để nuốt nó xuống. Mặt cô đỏ bừng lên, nước mắt chực rơi xuống. Khó khăn lắm mới trở lại bình thường, cô khẽ hét lên:

“Cậu bị điên à. Mình đang ăn đấy. Muốn dọa cho mình nghẹn chết à.”

“Mình chỉ muốn cậu buông bỏ quá khứ thôi mà.”

“Nếu đã vậy sao mình thấy cậu lại lạnh nhạt và có vẻ không thích anh ấy như vậy ?”

“Lạ thím. Thế thím muốn chị đây phải thân mật, vui vẻ, yêu quý anh ta chắc. Như vậy thím không sợ mất người à ?Thím không để

bụng à ?”

Súp Lơ vừa ăn vừa đùa rất vô tư nhưng lại không biết rằng mình đã đánh trúng yếu điểm của đối phương hơn nữa còn là đòn chí mạng. Việc Ân Lan sợ nhất bây giờ chính là việc đó. Nếu như giữa Súp Lơ và Hải Phong không còn hiểu lầm không còn sự chán ghét kia liệu cô ấy có tiếp nhận tình cảm của anh không. Một khi hai người họ đến với nhau thì mọi việc cô làm suốt bao nhiêu năm nay đâu còn ý nghĩa gì nữa.

“Này. Chúc hai người sớm hạnh phúc nhé. Mau cướp người về đi rồi còn mời chị đây đi ăn cưới chứ.”

“Cậu thật là... Này , này, cậu ăn gì mà như chết đói thế hả ? Ăn thế tởm sặt nghiệp mất.”

“Mấy khi có cơ hội, phải tranh thủ chứ.”

Ân Lan cười, một nụ cười hạnh phúc. Nếu như cô ấy đã nói chúc phúc cho cô như vậy thì chứng tỏ cô ấy không còn tình cảm với Hải Phong, vậy thì coi như cô an tâm rồi. Bây giờ chỉ cần tranh thủ phía Hải Phong là coi như mọi vấn đề đã được giải quyết xong.c công ty anh vô cùng ngạc nhiên, anh còn lấy tay dụi mắt làm cô cười đến nghiêng ngả.

“ Chuyện gì thế này. Xin hỏi ngọn gió nào thổi vị cô nương xinh đẹp này tới đây ?”

“ Ngọn gió yêu thương. Chẳng lẽ em gái không thể đến rủ anh trai đi ăn được sao ?”

“Em làm anh hưởng phúc mà còn thấy sợ đây này.” Nhất Anh đưa hai tay lên trước mặt giả vờ run lên bần bật trên cô.

“Bỏ cái tay thôi của anh xuống. Hải sản, chỗ cũ .Thế nào, có đi không thì nói này ?”

“ Đi chứ. Hiếm khi em gái mời, người làm anh trai này sao có thể chối từ.”

Nơi này hai người từng đến rất nhiều lần nên rất nhanh theo thói quen đã gọi được một bàn đầy hải sản. Hai người ngồi đối diện nhau, vừa ăn cười nói chuyện rất vui vẻ.

Ba năm không quá dài nhưng cũng không thể nói là quá ngắn, ba năm bên nhau làm sao anh không hiểu cái người đang điên cuồng ăn uống trước mặt kia. Sức ăn của cô chỉ trở lên điên cuồng, bất khả chiến bại như vậy mỗi khi tâm trạng không tốt mà thôi. Bình thường đến mèο cũng phải cảm thấy mình bị sỉ nhục khi sức ăn của nó bị lôi ra so sánh với cô.

Càng cao hứng, càng cười bao nhiêu anh càng biết thực ra trong lòng cô vết thương càng chằng chịt, càng mừng mủ đến thâm thẳm bấy nhiêu. Anh biết hôm nay tâm trạng cô thật sự rất tệ vì chưa bao giờ thấy cô ăn đến đáng sợ như hôm nay. Mỗi lần như vậy nếu anh chỉ cần mở miệng ra ngăn lại cô sẽ càng ra sức tàn phá đồ ăn hơn cho nên anh chỉ có thể chờ khi cô không chịu nổi nữa mà tới bên an ủi như mọi khi.

An Nhi ngồi đó, điên cuồng ăn, hết món này đến món kia, cô ăn đến mức bụng mình căng tròn nhưng cũng không thể biết được thứ mình đang ăn là thứ gì .Ẩn Lan chỉ thấy giọng điệu vui vẻ, ngả n Nước mắt không thể cầm được, cảm xúc bắt đầu vỡ òa, mọi thứ vượt quá sự kiểm soát của cô. Cô òa lên khóc như một đứa trẻ vừa bị người ta lấy mất thứ mà nó thích nhưng chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn mà không dám làm gì.

Tiếng khóc thu hút rất nhiều ánh nhìn, nhưng có lẽ hành động bước đến ngồi xuống bên cạnh mà kéo cô vào lòng mà an ủi của anh khiến cho tất cả đều rời mắt không tò mò chuyện giữa hai người .

“Em cứ khóc đi, khóc cho thoải mái. Đừng có cái gì cũng để trong lòng. Anh biết em đang rất buồn mà.”

Câu nói ấy như thể lời động viên khiến cô ra sức khóc còn to hơn khi nãy, khóc đến mức cổ họng và miệng đều khô khốc đi. Một lúc sau tiếng khóc cũng nhỏ dần, sau đó chỉ còn lại tiếng nấc nhẹ cùng tiếng sụt sịt khe khẽ.

Giờ phút này, khi không còn

đơn như chính mình.

27. Chương 27: Ng

Anh nói cô nên nghe theo tim mình nhưng rốt cuộc cô cũng không biết tim mình muốn gì. Yêu hay không yêu còn không phân biệt được thì thử hỏi cô có tư cách gì mà đứng ra phân biện cùng lí trí để bắt nó nghe theo tim mình.

Đang lúc tâm trạng cô treo lơ lửng như vậy thì cả nhà lại tổ chức đi Đà Lạt chơi hai ngày một đêm. Chỉ cần nhắc đến du lịch là cô đã hét toáng lên vì vui sướng rồi nhưng lần này cô cười không nổi. Nhưng cô đâu có cơ hội từ chối, nếu đã vậy cứ xem như đắm giấc đung chạm da thịt với hơi nước thoang thoang từ mặt hồ thổi vào sẽ thấy tâm hồn vui vẻ hơn, thoải mái hơn.

Lúc cô trở về, cả nhà cũng đã thức dậy hết. Sau khi ăn uống hết thấy đồng loạt lên xe hướng đôi mộng mơ mà đi đến. Lúc đến cổng An Nhi thấy ba mẹ cứ lưỡng lự chưa muốn vào, dường như họ đang chờ ai đó. Liếc nhìn Ngọc Nhi nhưng cũng chỉ nhận được cái nhún vai kiểu không biết đừng hỏi. Một lát sau cô mới hiểu người họ đợi là ai, lúc đó thì đã quá muộn.

Tuy mắt cận nhưng khả năng tia trai của An Nhi vẫn thuộc vào hàng thượng đẳng. Trong phạm vi 50 mét chỉ cần là soái ca cô sẽ nhận ra ngay bởi gương mặt và khí chất đó không thể lẫn vào đâu được. Lần này người mà cô nhìn thấy ngoài ý muốn lại là Hải Phong, người cô muốn tránh cũng không kịp.

“Dạ. Xin lỗi, giờ cháu mới xong việc ạ.”

“Không saphía dưới An Nhi rơi vào trầm tư. Cô đứng đây đã không biết bao nhiêu lần nhưng tại sao cảm giác hòa mình vào thiên nhiên rộng lớn mà trước đây luôn cảm nhận được giờ lại trốn đi đâu mất. Cơn gió thổi qua khiến cô thoáng rùng mình, hai tay vô thức siết chặt cơ thể hơn hi vọng tìm được chút ấm áp. Cô vẫn đứng đó, nhìn mọi thứ đến đờ đẫn. Cảm giác có thứ gì đó đang khoác lên vai cô hoảng hốt giật mình quay đầu lại.

“Sao em mặc ít vậy ? Cẩn thận cảm lạnh đấy.”

Câu nói ma quỷ của Hải Phong khiến cô không rét mà run. Gỡ chiếc áo xuống trả lại cho chủ nhân của nó cô nói :

“Không cần. Cảm ơn. Em có áo của mình trong kia rồi.”

Quay lưng lại, một lần nữa lảng tránh ánh mắt quan tâm đó. Rốt cục cô không hiểu , nếu anh đ cô.Con người này sao lại có thể mâu thuẫn đến như vậy .

“Này. Đi xem lễ hội công chiêng không? Nhanh lên lên, nhanh lên. Sắp bắt đầu rồi.” Vừa nói Ân lan vừa kéo

An Nhi chạy thục mạng băng qua những bậc thang của Vạn lí Trường Thành đi xuống khu tổ chức lễ hội.

Đại Sử Quán nằm đối diện đồi Mộng mơ, thoáng nhìn thì có vẻ không có gì nhưng khi vào trong hồ rộng lớn bên dưới cô buột miệng nói nhỏ: ‘Nơi này thật sự không hợp. Lần sau không nên đến nữa.’ không ngờ người bên cạnh lại nghe được.

“Tại sao lại không hợp?”

“Vì khi đứng đây sẽ cảm thấy mình thật cô đơn, lạc lõng.” Chẳng hiểu sao cô lại thành thật trả lời câu hỏi tương đối ngớ ngẩn kia của Hải Phong.

“Sẽ có ngày em muốn đến đây.”

“Không đâu. Mà Ân Lan đâu ? Sao anh không đi cùng cô ấy ?”

“Cô ấy đi đạp vịt phía dưới rồi.”

“Anh vẫn mắc chứng sợ nước và cảm giác di chuyển bằng tàu thuyền trên mặt nước như ngày xưa à.”

“Cảm ơn vì em vẫn nhớ. Nhưng giờ anh hết rồi.”

‘Vậy sao anh không ...’

“Chỉ là không thích thôi.”

Đến hẹn lại lên, 6h sáng hôm sau cô lại tiếp tục công cuộc chạy thể dục buổi sáng. Chỉ là không ngờ hôm nay lại có thêm một người bạn chạy cùng.

“Quả nhiên là em.”

“VẬY anh nghĩ còn có thể là ai.”

“Chúng ta chạy chung nhé. Con gái chạy một mình cũng không an toàn đâu.”

“Anh tốt bụng quá đấy. Thôi được, coi như cho anh cơ hội bảo vệ người đẹp đấy.” Cô biết anh cố ý đến gặp cô nhưng không muốn vạch trần . Làm gì có chuyện hai người lại có duyên tình cò đến thế.

“An Nhi.”

Nghe tiếng anh gọi cô vô thức ngẩng lên. Vừa khen im lặng được chưa đầy bao mươi giây thì anh đã mở miệng ra nói ngay rồi.

“ An Nhi. Con người anh thật sự đáng ghét như vậy sao ?”

“Ai nói vậy ?” Bất ngờ trước câu nói của đối phương, lung búng mãi trong miệng cô mới thốt ra được ba từ này.

“ Hành động của em đã nói lên điều ấy.”

“Eợc. Nhưng anh vẫn muốn nói, từ trước đến giờ anh vẫn luôn thích em.”

Trái tim thổn thức, khê rung lên nhưng rồi cô lại dùng lí trí của mình mà nói với nó rằng anh thích cô như thích một cô em gái để ngăn không cho nó rung động. Nhẹ nhàng thở hắt ra cô nói:

g cảm đối diện với điều anh vừa nói.

28. Chương 28 : Anh

Nhất Anh từng nghĩ phải chăng anh từ đầu với cô chỉ là cái bóng để thay thế Hải Phong nhưng rồi ý nghĩ ấy cũng bị gạt sang một bên. Hôm cô kể anh nghe về mọi thứ an biết nên làm thế nào để giúp cô ấy. Biết rõ là không thể, biết rõ là bề khổ nhưng vẫn cam tâm tình nguyện lao đầu vào, thậm chí còn vui vẻ, tươi cười mà lao vào bất chấp tất cả. Không phải người ta thường nói ‘đời là bề khổ mà qua được bề khổ là qua đời’ sao, cho nên việc anh làm chẳng có gì là khác thường, chẳng có gì là sai cả. Nếu đã không sai thì tại sao lại không làm.

Nhưng tại sao tên Hải Phong kia lại mập mờ, khó hiểu như vậy. Một bên nói yêu An nhi nhưng một bên lại gần gũi, đối tốt với Ân Lan khiến Ân Lan nghĩ anh cũng yêu mình. Nếu An nhi không tiện hỏi thì chi bằng cứ để ông anh trai này ra mặt hỏi giúp vậy.

“Vào vấn đề nhé. Tôi không muốn vòng vo. Rốt cuộc người anh yêu là Ân Lan hay là An Nhi ?”

Hải Phong ngược lên, nhìn thẳng vào mắt anh nhàn nhạt nói:

“Vậy xin hỏi anh lấy tư cách gì hỏi tôi câu này. Bạn bè, anh trai hay là người yêu cũ của cô ấy ?”

Anh hoàn toàn bất ngờ trước ngữ điệu và câu hỏi vừa rồi của người trước mặt. Không ngờ anh ta đối với quá khứ giữa anh và cô cũng đã tìm hiểu cặn kẽ. Con người này không h

“ Dựa vào tư cách của một thằng đàn ông. Một thằng đàn ông yêu cô ấy. Bây giờ anh trả lời vấn đề tôi vừa hỏi được chưa ?”

Không nói ra thì thôi chứ nếu đã nói ra thì họ đã chính thức trở thành tình địch của nhau. Nếu đã vậy thì việc gì phải kiêng kị, cứ thẳng tay mà công kích nhau thôi.

“ Vậy tôi hỏi anh. Đứng trên lập trường một thằng đàn ông chân chính và trưởng thành có ai lại đi tỏ tình với người mà mình không yêu không?”

“Đã vậy sao anh còn. Ân Lan cô ấy ...”

“Cô ác cả hai cô ấy không ?”

“Chuyện Ân Lan tôi thừa nhận mình chưa nói rõ với cô ấy nhưng còn An Nhi, cô ấy có công bằng với tôi không ? Trong suốt mấy năm tôi khổ sở ở nước ngoài, nhớ mà không thể liên lạc hay tìm hiểu về cô ấy thì cô ấy lại ghét bỏ tôi, hận tôi và rồi lại yêu anh, ở bên anh. Giờ tôi đã trở về , tuy cô ấy đã chia tay với anh nhưng lòng vẫn không có chỗ cho tôi, chưa bao giờ có chỗ cho tôi. Cô ấy vẫn luôn nghĩ về anh. Tôi hỏi anh rốt cuộc ai mới là người chịu thiệt ? Ai mới là người phải chịu bất công ?”

Tiếng cười giòn tan mang theo bao nhiêu là tự giễu vang vọng cả một góc quán. Nó khiến Nhất Anh điên lên, mất hết cả kiểm soát, anh lao lên.

“Hự...” Hải Phong bị đánh bất ngờ nên cả thân hình bật ngửa về đằng sau. Ngồi bật dậy anh gầm lên: “Anh có tư cách gì mà đòi đánh tôi.”

“Tư cách à ? Để tôi nói cho anh nghe. Cú đấm vừa rồi là vì sự bất công anh dành cho Ân Lan. Cú này là dành cho tôi, vì tôi thấy quá bất bình.” Dứt lời tiếng “hự” thứ hai vang lên, má còn lại của Hải Phong đã có thêm một vết bầm.

“Anh.” “Hự”

“Còn cú này là dành cho An Nhi. Anh nói cô ấy bất công với anh ư. Tôi thấy người chịu thiệt từ đầu đến cuối là cô ấy. Nếu cô ấy thực sự yêu tôi giống như lời anh nói thì tại sao cách đây ít hôm thế này thêm lần nào nữa.” Nhất Anh bực bội thả cổ áo Hải Phong ra, chỉnh lại trang phục sau đó rời đi. Có lẽ trong chuyện này anh cũng chỉ có thể giúp cô như vậy mà thôi,

29. Chương 29 : Trùng Hợp, Chỉ Là Trùng Hợp Mà Thôi.

Đã là con gái ai lại không muốn sở hữu cho mình những đôi giày đẹp, độc mà cá tính cho riêng đôi giày đẹp như vậy vốn là chuyện cô cầu còn không được. Nhưng lần này lúc cầm nó từ tay Hải Phong mà cô chỉ hận không thể tự chặt tay mình đi để có cớ mà không nhận nó. Đúng ngày sinh nhật cô anh đến nhà cô chơi sau đó chẳng biết là cố tình hay vô tình mà lại chọn đúng lúc cả nhà đang vui vẻ xem tivi thì lôi nó ra mà danh chính ngôn thuận tặng cho cô. Cả nhà ngồi đó nhìn, trừ khi cô muốn chết mới không nhận nó.

Mỗi lần nhìn đôi giày nằm gọn trong góc tủ là cô lại nuốt nước bọt. Cảm giác muốn lắm mà phải nhịn không được dùng khiến tay chân cô khó chịu. Tay trái sờ chiếc giày thì tay phải lại cố sức đánh vào tay trái ngăn nó lại. Quả nhiên câu châm ngôn kia đã ứng dụng vào cô Có giày mà không đi như sống mà không thở. Sau nhiều lần tranh chiến cuối cùng vẫn là dùng phương thức nguyên thủy nhất mà giả quyết vấn đề - tự mình lừa mình để xỏ chân vào nó. Hải Phong tặng cô giày chỉ như thay Ngọc Nhi mua giày cho em gái với lại có lẽ Ân Lan sẽ không biết và nếu biết cũng không quá để ý. Nói cho tới cùng thì dù gì cô cũng chơi với anh từ bé chẳng lẽ ngay cả món quà sinh nhật cũng không tặng được.

Hiếm khi được ngày nghỉ lễ cô rủ mấy chị em đi hát karaoke một bữa cho vui. Rất nhanh sau đó mọi người đã có mặt tại một phòng hát của quán karaoke mà họ hay tụ tập. Nhưng xem ra lần này c

Thân cô thế cô, An Nhi đành gọi viện binh. Không hổ là chị em tốt, một lúc sau Ân Lan đã tới. Thấy cô ấy chân cô theo phản xạ lui lại một chút. Khi đó cô mới biết khi này quá nóng vội nên đã quên mất hôm nay mình đi đôi giày kia. Thật buồn cười, đã tự lừa mình để đi nó vào chân vậy mà khi gặp Ân Lan trong tiềm thức vẫn luôn sợ cô ấy biết.

Lúc sáng khi mới thức dậy do chưa tỉnh ngủ nên lúc đi đáng rằng lưng cô vô tình va vào cạnh của cánh cửa. Lúc ấy chỉ hơi đau một chút nhưng khi này lúc cô dùng sức lôi Ân Lan lên nhảy cùng cho vui thì lại thấy lưng ê ẩm cả lên. Xem ra miếng salong bat lúc sáng mẹ dú cho cô đã có cơ hội được dùng đến rồi.

“Câu thích thật đấy. Có cô bạn thân vừa xinh đẹp lại giỏi giang, không những vậy hai người còn có cùng một ngày sinh nhật.” Hỷ Nhi vừa nói vừa dán miếng cao lên lưng cho An Nhi.

Nghe bạn mình nói vậy cô ngạc nhiên ngẩng lên, không ngờ lại làm cho vết bầm ở lưng nhói lên, đau đến nhăn cả mặt.

n và công sức ra làm thứ bán tràn lan trên mạng đó.

“ Đúng vậy. Trên mạng chỉ là inox thôi còn chiếc kia là bạch kim, bạch kim đó thím. Hơn nữa không chỉ có một chiếc mà là một đôi. Một sợi khắc chữ Phong sợi còn lại khắc chữ Vân và còn có thêm ngày sinh nhật là 25 tháng 5 mà. Lúc đó mình còn cảm thấy rất lãng mạn vì anh ta tên Phong, bạn gái anh ta tên Vân không phải rất lãng mạn sao. Hôm đó mình còn tự vấn anh ta nên tặng bạn gái mình đôi giày vì con gái ai

cũng mê giày. À đúng rồi. Là mẫu giày giống kiểu cậu đang mang đó. Khi này gặp Ân Lan trong này mình đã việc có kiểm tra rồi. Nó chính là một trong hai sợi do chính tay mình làm. Nhưng rốt cuộc không ngờ chủ nhân của nó lại là Ân Lan. Nhưng chữ Vân trên đó có ý nghĩa gì nhỉ ?Chả lẽ anh ta nhớ nhầm ngày sinh nhật bạn gái mình.”

“ Có lẽ vậy. Mà thôi chúng ta vào đi. Không mấy muộn kia lại đi tìm trẻ lạc bây giờ.”

“Ừ.” Hai người kéo nhau trở lại phòng, chỉ là vì quá vội nên họ không nhìn thấy Ân Lan đang núp sau góc tường phía cuối hành lang. Khi này những gì hai người nói với nhau Ân Lan vừa vắn cũng vô tình đứng ngoài mà nghe hết thấy.

Ngồi trong phòng hát cô nhìn đĩa trái cây mà thất thần. Kí ức ngày còn nhỏ ùa về. Khi ấy Hải Phong mười h

.....

Khi ấy cô đâu có nghĩ gì nhiều , còn nghe ngô hỏi anh: “Vậy anh đã là gió rồi thì em làm mây nhé! Phong là gió Vân là mây, chúng ta vui vẻ bên nhau mãi nhé !” Khi ấy anh chỉ ừ rồi xoa đầu cô còn cô thì cười khanh khách, vui vẻ mà hưởng thụ đặc ân đó. Nhưng đó cũng là chuyện từ rất lâu rồi.

Nhìn đôi giày dưới chân cô chau mày lại, bắt đầu nghĩ vẩn vơ. Hôm trước đến nhà Ân Lan trong lúc vô tình cô có khê hỏi cô ấy tại sao làm con gái mà trong tủ giày toàn giày cao gót lại không có lấy một đôi giày bệt hay giày thể thao nào, thật không biết yêu quý đôi chân của mình. L

Đang ngẩn ngơ thì bị cảm giác đau rát ở đùi truyền đến làm cô bừng tỉnh. Hoảng hốt ngẩng đầu lên nhìn Thảo N

Chả biết ma xui quỷ khiến thế nào hôm nay cô lại chọn bài Chỉ là em giấu đi của Bích Phương để hát. Trước giờ đi hát bao nhiêu lần cô có bao giờ hát bài này đâu. Nhưng xem ra hôm nay vừa vắn nó lại đúng với tâm trạng của cô, như thể bài hát này vốn được viết ra là vì cô vậy.

Em thấy lạc lõng ở giữa dòng người đi trên phố đông

Đi tiếp bao lâu mới tới cuối nỗi buồn

Tại sao em thấy lòng trống rỗng

Khi đã trải qua bao rung động

Giờ nhìn yêu thương trôi đi, nhẹ bẫng như không còn gì..

Tại sao dù muốn cũng chẳng thể rơi một giọt nước mắt nào

Chỉ biết đành lòng thả trôi..

Nếu như lúc này mg lẩn tránh mà không cần lí do.

30. Chương 30 : Từ Khi

Ân Lan thừa nhận lúc nghe được mẫu chuyện kia cô đã muốn co chân bỏ chạy thật nhanh. Nhưng rốt cuộc cô vẫn không làm vậy. Khi đó đứng ở ngoài hành lang, tay cô run rẩy gỡ chiếc vòng cổ mà cô yêu quý nhất xuống. Quả nhiên trên đó giống hệt như những gì Hỷ Nhi đã nói.

Lục lọi trong kí ức cô nhớ lại ngày đầu tiên mình trông thấy nó. Hôm đó lúc tới công ty anh cô thấy anh đang ngồi ngắm nó đến mất hồn. khi ấy cô có hỏi anh là sao đột nhiên anh lại có hứng thú với trang sức nữ nhưng áp úng mãi anh mới nói là : “Đây là quà sinh nhật tặng Cô biết không nhiều khi cố chấp chính là loại hành động tự hủy hoại chính mình và người khác đấy. Trong chuyện tình cảm này từ khi bắt đầu cô vẫn luôn là người cố chấp. ”

Quả nhiên là người ngoài cuộc luôn sáng suốt hơn. Anh ta chỉ quan sát thôi cũng hiểu được chuyện tình cảm rắc rối giữa ba người. Từ đầu đến cuối anh ta căn bản chỉ là ngồi xem trò vui, xem cô diễn trò. Biết rõ ý định của cô vậy mà vẫn kiên nhẫn đến gặp và ngồi nghe, sự nhẫn nại của con người này quả thật đáng nể.

Bước đầu tiên đã thất bại buộc cô phải dốc toàn lực cho bước còn lại.

Cuộc gặp với Nhất Anh khiến Hải Phong thông suốt nhiều vấn đề. Đúng là trước đây anh không

“ Nghe nói hôm bữa hai bác có ý thúc giục em chuyện bạn trai ?”

“ À. Vâng.” Ân Lan ngạc nhiên . Trước giờ anh chưa bao giờ có hứng thú hay hỏi

cô về những chuyện đại loại như vậy. Được anh quan tâm cô rất vui nhưng dường như quan tâm kiểu này thì không hợp lý cho lắm.

“Thế đã tìm được đối tượng chưa ?”

“Em còn nhỏ mà.”

“Hay là anh giới thiệu cho em vài người nhé. Biết đâu lại hợp nhau đấy.” Lúc anh nói ra câu này vẻ mặt vẫn thản nhiên như mọi ngày khiến cô nghe mà lòng ghen lại.

“Vẫn là nên tha cho con nhà người ta đi anh. A đừng quên, em học tâm lý. Tâm tư đàn ông các anh chỉ cần có chút ta niệm cũng sẽ bị e nhìn thấu ngay.”

“Em thật là.”

Lúc anh nói ra câu nói kia cô biết anh đang có ý định vạch rõ ranh giới với mình. Cô không tin anh không biết tình cảm cô dành cho anh bấy lâu nay , nhưng nếu đã biết mà vẫn ngược mặt anh cô mở giọng nũng nịu, chớp mắt vẻ đáng thương:

“Anh. Anh hãy thương xót phận gái ế bị ruồng bỏ như em mà tặng em đôi giày này đi.”

Nhìn đôi giày trong hình anh khế chau mày nhưng rất nhanh hàng lông mày đã trở lại bình thường. Đó không phải là đôi giống hệt đôi lần trước anh mua cho An nhi sao. Anh phán một câu xanh rờn;

“Không phải trước giờ em vốn không bao giờ đi giày sao ?”

“ Nhưng giờ em thích. Đột nhiên muốn yêu thương đôi chân và xương sống của chính mình. Anh...” Đây là cái cố trắng trợn nhất trong những năm gần đây mà cô nói ra.

Anh biết mỗi lần cô dùng cái giọng điệu này với mình là đảm bảo không đạt mục tiêu thề chết không quay đầu cho nên sau cùng vẫn là thỏa hiệp.

“Được. Chỉ lần này thôi đấy. Kiếm người yêu đi rồi lần sau đi mà bảo người ta mua cho.”

“ Số gì.”

“Chân.”

“ 36. Anh nhớ là 36 đấy.”

“ Lần sau chắc gì đã tới lượt anh mua. Mà thôi, ngày mai có giày cho em là được chứ gì.”

“Được. Cảm ơn anh. Hi hi.”

Muốn đẩy cô ra ư. Còn lâu anh mới làm được. Cô cứ thích ở giữa cản đường, cứ thích giữa đường cướp anh về đấy. Anh làm gì được cô.

31. Chương 31 : Quê

Quả nhiên là ‘người anh trai điển hình’, đúng hôm sau cô đã nhận được giày. Người

“ Cái hộp thôi mà. À đúng rồi. Cậu còn nhớ đôi giày cậu đi hôm chúng ta đi hát không ?”

“Sao vậy ?” Tay An Nhi khẽ run lên, trong lòng dự cảm không hay lại nổi lên.

“ Thực ra hôm đó...nếu cậu...” Cô chính là rung cây dọa khỉ, cố ý kéo dài câu nói của mình ra. Cô muốn biết phản ứng của bạn mình. Không ngoài dự đoán , trong mắt An Nhi quả nhiên hoang mang, lo sợ.

“Nếu “Tèn ten. Nếu cậu nói sớm thì chúng ta có thể cùng nhau đi giày đôi rồi.”

Đôi giày màu đen viền xanh neon trên tay Ấn Lan đúng đưa khiến An Nhi trong lòng khẽ thở hắt ra. Cô ấy làm cô xém chút nữa mà đau tim . Nhưng có cái gì đó không đúng.

“ Không phải cậu nói mình không quen đi giày bệt và giày thể thao sao ?”

“Lần này khác. Là Hải Phong tặng cho mình hôm sinh nhật. Sao mà không đi được chứ. Hi hi.”

Quả nhiên là cô nghĩ linh tinh. Hôm đó sau khi nghe Hỷ Nhi nói cô cứ suy nghĩ mãi về chuyện chiếc vòng cổ và đôi giày, bây giờ không phải đã rõ rồi sao. Chủ nhân thực sự của hai món đó vẫn là Ấn Lan.

”Quả nhiên là sức mạnh của tình yêu.”

“Cậu không phải cũng có một đôi sao. Khác gì nhau đâu mà trêu người ta.”

“ Đôi của tớ không phải là nhờ phúc của cậu sao.” Thôi xong, cái miệng nó hại cái thân rồi. Cái l

“Lắm chuyện.”

Cũng may Ấn Lan không tỏ thái độ gì nên cô cũng thở phào nhẹ nhõm. Nhưng cô đâu biết cô ấy có như vậy chỉ đơn giản là vì mục đích hôm nay của mình đã thành công chứ không phải như cô nghĩ.

Về nhà, mở máy tính lên facebook, lâu lắm rồi cô chưa đăng nhập vào đây. Nhìn những cái tên trên danh sách bạn bè mà An Nhi cũng không thể nhớ nổi họ là ai. Lướt qua bảng tin xem thử có gì hay không được một lúc cô bắt đầu cảm thấy chán. Máy tính báo có tin nhắn mới đến, nhìn ảnh đại diện đó cô nhận ra ngay, đó là anh Khanh - hàng xóm cũ nhà cô. Năm cô học lớp 2 thì cả nhà anh chuyển đến. Nhà anh có bốn anh em trai nên bác Thu – mẹ anh rất quý con gái, chính vì vậy mà hồi nhỏ khi cô và Ngọc Nhi sang chơi rất được chào đón. Khi ấy vì anh chỉ hơn cô có hai tuổi nên hai anh em chơi khá thân nhưng đến khi cô lên lớp sáu thì bố mẹ hai nhà có chút tranh chấp n

Quên đi, cô còn có thể ảo tưởng cái gì được đây. Hôm đó căn bản chỉ là anh tức giận khi cô lạnh nhạt, không để ý đến anh nên mới giả vờ nói như vậy khiến cô khó chịu mà thôi. Nếu yêu cô thì đã không có chuyện sơi dây chuyện và đôi giày kia. Không phải bây giờ chủ nhân của hai món đồ kia là Ấn Lan sao. Xem ra cô có thể an tâm mà gạt bỏ cái tình cảm kia m kia tất cả đều là giả, tất cả chỉ nhằm mục đích trù ố nhắ tin cho cô cũng chỉ có thể giả vờ nhắ tin nhằm cho ai đó rồi ‘tiện thể’ hỏi thăm mấy câu xã giao vu vơ. Nhưng ngay cả cơ hội kiểu ‘tiện thể’ đó cũng nhanh chóng bị cô tìm lí do mà cúp máy hoặc không thì cũng tranh thủ chuyển chủ đề sang Ấn Lan khiến anh không biết nên nói gì.

Về phía Ấn Lan anh cũng không biết nên làm thế nào cho phải. Dù sao bao nhiêu năm nay anh cũng đã coi cô như em gái nên nếu nói thẳng anh sợ cô tổn thương, nhưng anh

32. Chương 32: Tai Nạn

Biết cô thích vẽ và đồ họa nên lần đi công tác này anh cố ý mua hẳn một bộ bút vẽ 3D tặng cô, nhất định cô sẽ thích. Xuống máy bay anh mở máy gọi cho cô dùng bộ bút vẽ mà cô luôn mơ ước này để buộc cô đi đón mình. Sau một thời gian dài mới được nghe giọng cô, sự mệt mỏi suốt thời gian qua nhanh chóng. Lúc anh nói mình mới về cô rất thờ ơ:

“Anh về thì liên quan gì tới em.”

“ Em không thể đến đón anh được à.”

“ Ắn Lan đâu ? Không thì anh có chân, tự bắt taxi mà về.” Bây giờ cô rất mệt, không có hứng mà cãi nhau với người vô duyên này. Về thì về, đâu cần phải hạch hợ người khác như vậy.

“ Xem ra là bộ bút 3D mà anh mới mua không có tác dụng rồi. Nếu em không cần thì...” Anh kéo dài giọng uy hiếp. Cô đang định cúp máy thì nghe thấy mấy từ này liền khựng lại:

“Anh nói gì...? Em...em...em...”

“Rằm.”

Giây tiếp theo chiếc điện thoại trên tay cô rơi xuống , chân cô mềm nhũn, ánh mắt trở nên mơ màng, sau đó cô không còn biết gì hết.

“Cô gì ơi....”

“Có ai không....?”

“Gọi cấp cứu....”

“Nhanh lên, nhanh lên...”

“Anh nói...này, An Nhi, em sao vậy? Sao ồn ào quá vậy, An Nhi, An Nhi... Em đâu rồi ?”

Hải Phong nghe thấy tiếng âm thanh lộn xộn bên kia mà trong lòng hoảng sợ, anh gào tên cô trong điện thoại nhưng ngoài những âm thanh hỗn loạn kia thì không hề có tín hiệu đáp lại nào. Lòng nóng như lửa đốt anh kéo hành lý chạy ra ngoài gọi taxi. Đang cuống lên thì trong điện thoại có âm thanh truyền đến, giọng điệu vô cùng gấp gáp:

“Xin lỗi. Alo. Alo. Có ai không ạ ?”

Ngay lập tức anh đáp lại, trong lòng lại thấy sợ hãi “ Ai vậy ? An Nhi, Cô ấy đâu ?”

“ Cô ấy, Cô ấy...?”

“Tôi hỏi cô ấy đâu ? Cô có nghe thấy không ?” Cái thái độ áp úng của đầu dây bên kia làm anh tức điên lên, giọng nói cũng trở nên tức giận hơn. Ngay cả tài xế taxi cũng bị anh làm cho hoảng sợ.

“ Anh là người thân của cô ấy ? Cô ấy vừa gặp tai nạn xe trên đường. Chúng tôi đang đưa cô ấy tới bệnh viện thành phố. Phiền anh mau chóng....”

Đầu óc anh ong lên, cuống cuống hét lên với tài xế chạy thật nhanh tới bệnh viện, ngoài chuyện đó ra anh không thể nghĩ được gì hết. Mọi thứ đều hỗn loạn, chỉ cần nghĩ đến cô thân thể ốm yếu nằm trên giường bệnh máu me be bét là anh lại cảm thấy hận chính bản thân mình. Cô bị tai nạn, tai nạn trong lúc nói chuyện điện thoại với anh, nếu cô có mệnh hệ gì thì anh làm sao mà sống được đây.

Hết nhìn An Nhi nằm bất động trên giường bệnh, tay chân toàn bông băng lại nhìn Hải Phong mệt mỏi nằm thiếp đi bên cạnh cô ấy mà lòng Ắn Lan chua xót. Bác sĩ nói do cô ấy suy nghĩ, lo lắng suốt một thời gian dài nên dẫn đến suy nhược, có lẽ lúc xảy ra tai nạn do cơ thể quá yếu và bị choáng nên không phản xạ kịp mới bị va chạm. Đầu bị va chạm mạnh vào kính trước xe ô tô, chân tay trong quá trình va đập và rơi xuống đường cũng bị xây xước khá nặng cộng thêm mất máu quá nhiều, tuy đã qua quá trình nguy hiểm nhưng lại rơi vào tình trạng hôn mê. Do chấn thương ở đầu nên cô ấy có thể tỉnh lại bất cứ lúc nào hoặc cũng có thể vĩnh viễn không tỉnh lại. Mọi người vì chuyện này mà ai nấy đều nháo nhào cả lên. Bác gái và Ngọc Nhi cũng đã khóc đến mức ngất lên ngất xuống mấy lần rồi.

Cô ấy nằm ở đó như vậy đồng nghĩa với việc cô sẽ mất đi đối thủ cạnh tranh, theo lý mà nói cô nên vui mừng mới đúng nhưng tại sao nước mắt cứ tuôn rơi. Nam ngồi đó im lặng cho cô một bờ vai vững chắc để tựa vào. Cô hối hận, hối hận thật rồi. Rốt cuộc cô đã làm những gì ? Người đang nằm trên giường bệnh thoi thóp đứng giữa ranh giới sống còn kia là đối thủ nhưng đồng thời cũng là người bạn thân từ thuở ấu

thơ của cô, là người luôn hết lòng vì cô. Với một người vô ưu, vô lo như An Nhi thì có thể vì chuyện gì mà lo lắng, mà mệt mỏi, không phải đáp án đã quá rõ ràng rồi sao. Chắc chắn là chuyện tình cảm giữa cô, An Nhi và Hải Phong. Trong khi cô ấy mệt mỏi suy nghĩ, rồi lại tìm cách né tránh tình cảm của Hải Phong thì cô lại đi bày mưu tính kế lừa gạt cô ấy. Rõ ràng cô ấy không có ý tranh đoạt gì với cô hơn nữa còn có ý định giúp cô và anh đến với nhau nhưng hết lần này đến lần kia cô lại xấp xếp tất cả để gạt chính người luôn yêu quý mình hơn cả người thân. Nhất Anh nói đúng. Là cô không đủ tự tin vào chính mình, là cô ngay từ khi bắt đầu đã cố chấp mà làm tất cả cùng tổn thương, cùng đau khổ dần vặt, là lỗi của cô. Nam cũng vậy, anh đã từng khuyên cô không nên cứ ôm lấy tình cảm đơn phương của chính mình mà tự làm tổn thương mình, tự tay cắt đứt thứ tình cảm bạn bè với Hải Phong và An Nhi. Anh cũng từng bảo cô cho tới tận cùng với Hải Phong chưa chắc đã là yêu mà đơn giản chỉ là đúng lúc cô cần thì anh xuất hiện ở bên cạnh cùng cô vượt qua mọi thứ nên cô lầm tưởng, nên cô tự mình đa tình mà thôi. Cô muốn có bằng được Hải Phong chỉ đơn giản vì sự cố chấp, ích kỷ của bản thân, vì không có được nên lại càng muốn chiếm mà thôi. Đây không hẳn là tình yêu. Người ngoài cũng hiểu mà bản thân cô lại cố tình không hiểu, bây giờ khi mọi chuyện đã rồi thì mới nhận ra.

“Là lỗi của em, tất cả là lỗi của em.. Tai em nên mọi chuyện mới như thế.”

“Chỉ là chuyện ngoài ý muốn. An Nhi sẽ không trách em, em cũng đừng tự trách mình.” Nam vỗ nhẹ bờ vai đang run rẩy của người bên cạnh. Nhìn cô khóc anh còn đau lòng hơn gấp bội. Anh hiểu những gì cô đang nghĩ, anh cũng biết cô đang tự đổ hết mọi lỗi lầm lên chính mình rồi dần vặt bản thân.

“Không. Là vì em nên cô ấy mới vậy. Nếu không vì quá mệt mỏi suy nghĩ chuyện của em cô ấy sẽ không như vậy, sẽ không phải nằm như thế kia.”

Càng an ủi, càng vỗ về cô lại càng xúc động, càng tự trách chính mình nhiều hơn. Nhưng chuyện tình cảm rất khó nói, không ai biết thế nào mới là đúng, mới là sai. Anh nói cô đừng nên cố theo đuổi thứ tình yêu đơn phương kia như bản thân mình lại mãi đuổi theo hình bóng cô suốt gần chục năm qua. Nói thì dễ nhưng làm lại chưa chắc đã dễ như vậy. Không nhẫn tâm nhìn cô như vậy anh quay qua nắm lấy bả lai cô hét lên:

“Em tỉnh lại đi. Khóc lóc thì có ích gì. Cô ấy có khỏe mạnh lại được không?”

“Nhưng là em có lỗi với cô ấy.”

“Nếu thấy có lỗi thì em sửa đi. Thay vì ngồi mà khóc lóc ỉ ôi thì em lo mà ăn uống đi xong rồi lấy sức mà vô kia chăm sóc rồi xin lỗi cô ấy kia. Em làm như bây giờ chỉ khiến cô ấy thấy không yên lòng, thấy thất vọng về em thôi. Biết sai mà không sửa thì làm được gì. Em phải dùng hành động mà sửa đổi nó đi, dùng hành động mà chứng minh cho cô ấy thấy em đã thay đổi đi, như vậy biết đâu cô ấy sẽ tỉnh lại.”

Ấn Lan bị nói đến đỏ cả mặt ra, nhưng cái gì anh nói cũng đúng, không sai chút nào. Nhờ anh mà cô mới ngộ ra hành động vừa nãy của mình nó ngu xuẩn đến mức nào. Đúng phất dậy cô dùng giọng quyết tâm nhất có thể mà nói với anh.

“Đúng. Biết sai thì phải sửa. Em phải ăn, em phải sống, phải chăm sóc, phải đền bù cho cô ấy. Cơm...Cơm...em muốn ăn cơm, ngay bây giờ.”

“Được. Chúng ta đi ăn.”

Quả nhiên những lúc như vậy càng mềm mỏng, an ủi càng phản tác dụng, vẫn là nên dùng biện pháp cứng rắn, mắng cho cô ấy tỉnh ra thì mới có thể giải quyết được.

33. Chương 33 : An Nhi, Em Biết Không ? Em Ác Lắm.

Hải Phong bước tới cửa sổ, hai tay mở toang rèm cửa qua hai bên, những tia nắng yếu ớt sớm mai len lỏi vào căn phòng trắng xóa, nồng mùi thuốc sát trùng. Đã một tuần rồi, cô vẫn nằm trên chiếc giường lạnh lẽo kia, vẫn mê man bất tỉnh. Ngồi xuống bên cạnh anh nắm chặt bàn tay cô khẽ nở nụ cười:

“Chào buổi sáng An Nhi. Em đã ngủ suốt một tuần rồi, đã đến lúc thức dậy rồi chứ! Nào dậy đi nào.”

Mặc cho anh hờn giận hay trách móc cô vẫn vậy, hai mắt vẫn nhắm lại, đôi lông mi rủ xuống, khuôn mặt bình thản đến đáng sợ.

“Anh biết là em đang trách anh, đang trừng phạt anh đúng không ? Là do cuộc điện thoại của anh nên em mới bị tai nạn đúng không ? Nếu biết trước hôm đó anh sẽ không gọi điện cho em, như vậy em sẽ không... Là anh làm cho em mệt mỏi , khổ sở , làm em bị kẹt giữa anh và Ân Lan, tất cả là tại anh. Đúng rồi chỉ cần em tỉnh lại, em muốn anh làm gì cũng khiến anh rất thích, chỉ muốn sờ vào nó mà vuốt ve. Anh còn nhớ lúc đó em để tóc tết và mỗi lần em càng cắt nó lại càng xù và bông hơn và sau dần còn ngã sang màu hung hung , mỗi lần gió thổi qua từng ngọn tóc tung bay trong gió, trông em khi ấy giống hệt búp bê, rất đáng yêu. Ấy vậy mà có lần chúng ta chơi đồ hàng anh nhóm bếp nhưng vô ý làm cháy mất ít tóc em thế là em khóc văng lên, đánh cho anh một trận rồi giận anh cả tuần liền. Thực ra lúc nhỏ anh ít nói chuyện với em không phải vì anh không thích em đâu. Đơn giản là chính vì thích em nên khi đứng trước anh ngốc không ? Chỉ vì câu nói ngây ngô khi còn nhỏ của em mà để trong lòng suốt bao nhiêu năm. Không phải em từng nói anh đã là gió thì em sẽ là mây , Phong là gió, Vân là mây, chúng ta sẽ vui vẻ bên nhau mãi sao ? Bao nhiêu năm nay trong tim anh vẫn chỉ có mình em, anh vẫn luôn giữ trọn lời hứa đó, vậy mà bây giờ em nữ không chịu trách nhiệm mà bỏ mặc anh, bỏ mặc lời ước hẹn khi đó của chúng ta sau đó yên tâm nằm đó ngủ ngon lành như vậy sao. An Nhi , em biết không ? Em ác lắm !”

cuộc thi giữa học kì một năm lớp 12 thì ba anh nói muốn anh sau khi tốt nghiệp lập tức đi du học hơn nữa còn là học về quản trị kinh doanh nữa. Hôm đó anh không đồng ý nên đã cãi nhau với ông một trận rất to, sau đó anh tức giận chạy ra bờ sông ngồi, ném đá trên mặt nước cho bớt khó chịu. À, em có biết tại sao anh lại không học ngành gì khác mà lại chọn học kiến trúc sư không ? Là vì em đấy ! Chắc em đang thắc mắc đúng không ? Thực ra hôm đấy anh đang ném đá trên mặt nước thì em chạy đến cứ đòi ném thì với anh, lúc ấy anh còn hỏi em thích chồng tương lai của mình làm gì, em còn nhớ mình đã nói gì không ? Chắc em quên rồi , nhưng anh thì nhớ rất rõ. Em nói : “E? Đúng rồi ngôi nhà kia anh cũng đã thiết kế xong rồi, em tỉnh dậy đi rồi anh dắt em đi xem nhé ! Em yên tâm ,căn nhà này là anh thiết kế cho riêng em, em có quyền chọn cho mình một ông chồng có thể khiến em hạnh phúc mặc dù người đó không phải là anh anh cũng sẽ không oán thán nửa lời. Cho nên, em hãy tỉnh lại đi An Nhi .”

Nước mắt lăn dài , anh vùi đầu vào tay cô nghẹn ngào rơi lệ. Vì anh cúi xuống nên không biết giây phút nghe anh gọi tên mình cô đã rơi lệ, mắt tuy nhắm nhưng lòng cô, tai cô chưa bao giờ đóng , chỉ là dù có cố gắng đến đâu cũng không thể nhấc mí mắt lên , đầu chỉ một cái nhú mày cô cũng bất lực không làm được.

34. Chương 34: Cậu M

Ngoài cửa phòng bệnh Ân Lan cũng mím chặt môi mà khóc, cô không cho phép mình tạo ra tiếng động nào để Hải Phong trông thấy mà khổ tâm hơn nữa. Một tuần nay anh luôn ở bên An Nhi , chẳng thiết ăn uống, râu đã bắt đầu mọc lởm chởm, người vì quá đau buồn mà gầy xẹp đi, ai nhìn cũng xót xa.

Đáng lẽ ra bây giờ An Nhi phải đang vui cười rạng rỡ chạy nhảy khắp nơi thì bây giờ cô ấy lại phải nằm bất động trên chiếc giường lạnh lẽo đến đáng sợ kia. Sự tình này không ai muốn cả.

Nghe Hải Phong nghẹn ngào ngồi kể cho An Nhi nghe những mẫu chuyện kia cô mới biết thì ra trước giờ mình chỉ mãi đắm chìm vào thế giới của chính mình mà không hiểu gì về anh cả. Một người mà ngay cả suy nghĩ hay tâm tư của đối phương như thếch , cũng may nhờ vào hành động ngu ngốc ấy mà cô lại tìm được một bờ vai tốt để lúc cần có thể mượn dùng . Nhưng rốt cuộc mối quan hệ giữa hai người là gì cô cũng không biết, một mối quan hệ chẳng thể gọi tên, chỉ đơn giản là lúc vui hay buồn cũng muốn ở bên đối phương mà chia sẻ hay đơn giản chỉ là uống rượu giải sầu.

“Anh về tắm rửa nghỉ ngơi một lát đi. Ở đây cứ giao cho em.” Ân Lan vỗ nhẹ bả vai của Hải Phong.

“Cứ kệ anh.”

“ Thôi nào, cho em mượn cô ấy tâm sự một chút không được à ? Dù sao cô ấy cũng là chị em tốt của anh đây

nhé !” Cô nháy mắt cười với anh.

“ Vậy, anh về một lát. Chiều anh sẽ vào lại.”

“Ok, Ok. Anh thích vào lúc nào cũng được. Bây giờ thì nhường lại chiếc ghế kia cho em.” Vừa nói cô vừa lôi anh dậy sau đó mau chóng ngồi thế vào chỗ anh vừa ngồi mà cười toe toét tiểu thuyết Bên nhau trọn đời của Cổ Mạn rồi bắt đầu đọc nốt những trang cuối cùng của cuốn sách. Khép lại những trang truyện cô ngừng lên nhìn An Nhi cười ngốc nghếch:

“Cậu thấy mình có giống cái cô Dĩ Văn kia không ? Mình đem lòng đi yêu Hải Phong người luôn coi mình như em gái suốt bao nhiêu năm. Mình từng nghĩ so với thứ tình cảm nhất thời anh ấy dành cho cậu kia thì tình cảm gắn bó giữa mình và anh ấy sẽ chiến thắng, nhưng mình sai rồi. Mình sai vì không hiểu anh ấy, không biết anh ấy yêu và chờ đợi cậu như thế nào. Từ khi mình chưa xuất hiện thì hình bóng cậu đã ăn sâu vào từng góc ngách trong tâm trí anh ấy mất rồi. Dĩ Văn thua vì không thể kiên nhẫn chờ đợi trong vô vọng như nam chính, mình cũng vậy. Mình không thua cậu mà thua chính cái tính cố chấp, thâm tình của Hải Phong. Anh ấy có thể yêu cậu, có thể vì cậu mà dằn vặt, chờ đợi suốt bao nhiêu năm rồi lại kiên nhẫn theo đuổi cậu từ đầu, mình thì không thể dửng dưng cảm như thế được đâu. Cậu có biết ngay cả chậu xương rồng mà trước đây cậu tặng anh ấy vào dịp sinh nhật anh ấy còn giữ lại và nâng niu nó như bảo vật, thậm chí bây giờ nó đang nằm ở trên bàn làm việc của anh ấy kìa. Tình cảm anh ấy giành cho cậu khiến mình ghen tị chết đi được. Cậu biết không chuyện anh ấy quan tâm mình mà mình hay kể với cậu tất cả chỉ là giả , là giả thôi, đều do mình phóng đại lên đấy, anh ấy chỉ xem mình như em gái mà thôi.”

Cô đưa tay lên tháo sợi dây chuyền trên cổ xuống sau đó từ từ nhẹ nhàng đeo nó vào cổ An Nhi rồi mỉm cười nhẹ nhõm.

mình rất tỉnh táo là đằng khác. Mà này, cậu đừng trách Nam nhé, cậu ấy cũng là bị mình ép thôi. Mình giả dối lắm đúng không ? Xin lỗi, mình thực sự xin lỗi cậu. Mình không mong nhận được sự tha thứ từ cậu nhưng mình chỉ mong cậu tỉnh lại mà thôi. Tỉnh lại đi rồi hận mình, ghét mình, đánh hay chửi gì cũng được. Cậu cứ nằm đó như vậy mình đau khổ lắm, day dứt lắm. Nhưng lúc trước mình vẫn cứ nghĩ cậu với anh ấy chỉ có hạnh phúc của người ta rồi.” Cô mắng yêu bạn mình một cái rồi bước vào nhà vệ sinh rửa mặt. Nói hết ra rồi lòng cũng nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Vì quay lưng đi nên cô không nhìn thấy ngón áp út của An Nhi khẽ động đấy nhưng rất nhanh nó lại bất động như cũ.

Có lẽ cô đang mơ, gần đây nhìn thấy được. Trong vô thức cô lại đang tìm kiếm lại những mảnh kí ức đã bị lãng quên trước đây của chính mình.

35. Chương 35: Kí Ức Tư

Tuy nằm hôn mê trên giường nhưng nhiều khi cô có một cảm giác rất lạ. Cô mơ màng cảm nhận được có một đôi mắt luôn dõi theo mình từ bên ngoài căn phòng – một ánh mắt tuy lạ mà lại rất quen, nhưng cô không thể nhớ ra là ai được. Từ trong ánh nhìn ấy cô luôn cảm nhận được sự quan tâm, yêu thương nhưng cũng rất đau buồn. Cô mơ màng gọi: “ Anh ơi, anh gì ơi ” , sau đó còn gọi rất to nhưng anh vẫn đứng đó , than hình mờ ảo, mãi cho đến khi cô chạy đến tò mò muốn nhìn kĩ gương mặt ấy thì anh lại biến mất.

Mở mắt ra An Nhi thấy mình đang ở trước cửa nhà. Trước mắt cô là một cặp trai gái đang nói ước. Nhìn cô gái tựa vào vai chàng trai mà vô tư ngủ như vậy thật đẹp, thật bình dị biết bao. Nhưng điều cô không ngờ tới cũng như không nhớ ra là khi đó anh lại cúi xuống hôn lên mái tóc cô. Hải Phong thật sự hôn cô, thật sự đã hôn cô. Tận mắt trông thấy mà cô còn bị dọa cho hoảng hồn, miệng sớm đã há to tới mức nhét được cả quả trứng gà rồi. Sau đó cô còn nghe được anh thì thầm nói với cô gái trên vai mình về suy tư :

“ Đợi anh quay lại, anh sẽ theo đuổi em nhé ! Hi vọng lúc đó em sẽ yêu anh như anh vẫn luôn yêu em.”

Hóa ra trong quá khứ cô đã từng được tỏ tình như thế đấy. Nhưng biết trách ai được, lúc ấy cô còn đang say giấc nồng làm sao mà biết, mà nghe được những lời nói kia. Vấn đề này sau khi tỉnh lại cô nhất định sẽ xác thực lại cho kĩ, không thể để bản thân chịu thiệt được.

Chớp mắt một cái khung cảnh xung quanh lại thay đổi. Lần này vẫn là cửa nhà cô nhưng mà lại không phải căn nhà cô đang ở mà lại là căn nhà gỗ trước kia lúc chưa gỡ bỏ để xây nhà. Cô dễ dàng nhận ra chính mình, mái tóc tém bồng bênh, xù lên như tổ quạ kia có đánh c

Lần tiếp theo cô mở mắt ra lại là khung cảnh quen thuộc ngoài bờ sông nhưng không còn bóng dáng của đôi nam nữ ngồi tựa vào nhau mà thay vào đó là một bé gái và hai cậu nhóc đang đuổi theo nhau. Họ cùng nhau thả diều, cùng nhau vui đùa thậm chí là rượt ở cô mới nhận ra trước khi gặp Hai Phong cô cũng từng có quãng thời gian vui vẻ, hạnh phúc, từng có người bạn, người anh quan tâm, yêu thương mình, chỉ là thời gian sau đó cô đã vô tình lãng quên mà thôi. Cũng lâu lắm rồi ngoài việc thi thoảng nhận vài tin nhắn thì cô cũng chưa gặp lại hai người.

Hôm nay có hai người rất lạ tới thăm, nghe giọng họ nhưng cô không thể đoán ra người tới thăm mình rốt cuộc là ai. Lúc sau khi nghe mọi người nói chuyện cô mới biết đó là Khanh và Hạnh. Phải chăng Chúa Trời nghe được hi vọng của cô mà cho cô gặp lại hai anh em họ, gặp lại những người mà cô từng yêu mến trong kí ức tuổi thơ chấp vá lâu ngày.

Nhưng sao một trong hai người họ cô lại có cảm giác thân quen đến khó tả, có cảm giác giống với người trong mộng mà cô hay đuổi theo vậy. Cố nâng mí mắt lên để nhìn cho kĩ nhưng dù cô cố gắng hay dùng hết sức lực thì vẫn không thể nâng nó lên, cuối cùng vẫn là nằm im nghe mọi người nói chuyện.

Toàn thân bất động, tay chân không thể cử động lại càng không thể làm gì cô bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ về chuyện của chính mình trong suốt thời gian qua. Cô tự hỏi nếu bây giờ mình tỉnh lại thì sẽ làm sao. Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, quá bất ngờ. Nếu khi tỉnh lại cô đáp ứng Hải Phong liệu có cố gượng ép, có quá đường đột. Cô biết Ấn Lan nói những lời kia với mình là vì cô ấy nghĩ vì cô ấy nên cô mới bị tai nạn, cô ấy muốn đền bù tổn thất cho cô nhưng trong chuyện này cô ấy đâu có lỗi, là do cô không chú ý nên mới bị tai nạn mà thôi. Kiểu đền bù của cô ấy khiến cô khó chịu.

Về phía Hải Phong, cứ cho là anh yêu cô đi nhưng trong suốt thời gian qua anh đã làm gì, anh đã bao giờ thật sự nghiêm túc về mọi thứ hay chưa. Anh luôn khiến cho người khác không thể hiểu anh đang nghĩ gì và làm gì, khiến người ta hoang mang và bối rối khi đứng đối diện. Anh làm cô và Ấn Lan khổ như vậy trong suốt thời gian dài, khiến tình cảm chị em tốt bao năm bị phá vỡ cho nên.... tội anh chung quy lại là rất lớn. Nếu cô dễ dàng tiếp nhận không phải là quá dễ dàng hay sao. Hơn nữa với anh cô cũng không biết là yêu hay không yêu mà cô chỉ là cảm thấy khó chịu khi nghĩ đến việc anh sẽ yêu một ai khác mà thôi. Tình cảm chưa đủ lớn, chưa chắc chắn thì tại sao cô phải mạo hiểm. Vẫn là nên thử thách đôi chút là hơn. Coi như để cô dành thời gian cho mọi thứ trở về quỹ đạo ban đầu của nó cũng như cho bản thân thời gian tìm hiểu về người đàn ông bí ẩn kia.

36. Chương Chương 36 : Tỉnh Lại Sau CƠ MÊ DÀI.

Sau nhiều lần cố gắng cử động và tỉnh lại không thành cô rơi vào trạng thái chán nản. Nhiều khi cô lại nghĩ hay là ông trời để mình nằm như vậy để khiến mọi chuyện bớt rắc rối hơn. Nếu cô không xuất hiện có lẽ mọi thứ đã êm xuôi chẳng. Nhưng rồi cô nhớ đến câu nói kia của Ấn Lan, cô lại muốn thức dậy ‘chịu trách nhiệm’ cũng như báo đáp lại sự quan tâm mà mọi người luôn dành cho cô trong suốt thời gian qua. Cô còn ba mẹ, con Ngọc Nhi, còn cu Hên, còn Hải Phong, Ấn Lan và còn người đàn ông bí ẩn luôn nhìn theo mình cô không thể khiến họ cứ lo lắng mãi như thế được.

Gần đây việc trở lại quá khứ đã không còn xảy ra, cô hàng ngày , hằng giờ đều thu mình ngồi trên chiếc giường trong căn phòng trống không. Xung quanh căn phòng được bao bọc kín mít khiến cô không thể nhìn thấy mọi thứ bên ngoài mà chỉ có thể ngồi nghe những âm thanh của mọi người truyền đến từ nóc căn nhà truyền đến . Ai đến thăm và nói những gì cô đều nghe thấy nhưng cho dù cô có cố hét lên , hay là gào thét to thì cũng không ai đáp lại.

Một hôm cô lại thiếp đi. Trong mơ cô đi đến khuôn viên thành phố, cô nghe thấy có người nghêu ngao hát theo giai điệu bài Em là lẽ sống đời anh của Lý Hào Nam, cô bất giác quay đầu nhìn lại quả nhiên là Hải Phong. Anh vẫn đứng đó, vẫn ngân nga từng ca từ của bài hát:

Anh là gió, em là mây, em là cây để anh là rừng!

Anh với em Anh Đà - Sơn Bá.

Anh với người là một cặp trời sinh.

Em đã đến như bình minh

Xua màn đêm tối quanh đời anh.

Em dấu yêu ta bên nhau mãi nhé!

Em sẽ là lẽ sống của đời anh.

Ngày mai nếu như ánh dương sáng soi không còn.

Ngày mai nếu như thế gian không còn hơi ấm

Thì hơi ấm anh sẽ xua hết bao giá lạnh

Và anh sẽ là ánh sáng của đời em

Người yêu dấu ơi nếu yêu hãy yêu hết mình

Buồn vui có nhau chúng ta muôn đời hạnh phúc

Dù cho nắng mưa bão giông vẫn yêu hết lòng

Mình luôn sẽ là lẽ sống của đời nhau

Thấy anh cô vui mừng như một đứa trẻ , tươi cười nhìn về phía anh. Bài hát kết thúc cũng là lúc cô nghe thấy anh gọi cô : “Đám mây nhỏ của anh, lại đây với anh nào ! Cô vui mừng chạy đến bên anh nhưng mới chạy được vài bước cô lại nghe thấy giọng điệu thần bí kia gọi mình :

“An Nhi, An Nhi đừng chạy về phía đó. Anh ta sẽ chỉ khiến em đau khổ mà thôi. Hãy qua đây với anh. Anh em mình sẽ lại vui vẻ như xưa.”

Hết nhìn trước rồi lại nhìn sau, hai người ai cũng gọi cô. Vừa muốn chạy về phía Hải Phong lại vừa muốn chạy về phía người kia để xem anh rốt cuộc là ai, là ai mà có thể gọi tên cô tự nhiên mà thân quen đến thế, rốt cuộc là ai mà trong suốt thời gian qua cô luôn muốn đuổi theo nhưng không được.

“An Nhi...”

“Qua đây...”

“Qua đây...”

Cô bối rối , đứng tại chỗ ôm đầu kêu lên.

“An Nhi Tỉnh lại đi. Em tỉnh lại đi.”

“An Nhi, An Nhi...”

“Bác sĩ, bác sĩ, y tá , y tá đâu ...”

Hải Phong và Hạnh thấy trán cô vã mồ hôi ra liên tục, hàng lông mày thì chau lại vẻ chật vật mà hoảng sợ. Hai người thì nhau gọi tên cô rồi lại cuống lên gọi bác sĩ và y tá.

Khẽ mở mắt ra An Nhi lại trông thấy cái trần nhà trắng xóa, nhưng khác với mọi lần vì lần này cô cùng lúc trông thấy khuôn mặt của hai người đàn ông hai bên giường, tuy nhiên mọi thứ với cô vẫn rất mờ ảo. Xem ra lần này cô thành công rồi. Mất bao công sức không thể tỉnh lại được vậy mà cuối cùng bản thân lại vì sợ hãi quá độ mà tỉnh lại, đúng là nực cười. Nhưng còn tại sao hoảng sợ thì cô lại không rõ lắm .

“An Nhi, em tỉnh rồi, tỉnh thật rồi.”

“Bác sĩ, cô ấy tỉnh rồi.”

“Để tôi xem thế nào. Mọi người tránh ra. “

Sau một hồi làm những thao tác khám tổng quan ông nở nụ cười : “Chúc mừng mọi người. Cô ấy đã bình phục trở lại. Tuy nhiên tôi đề nghị vẫn nên chụp cti lại phần đầu xem có còn vấn đề gì đáng lo ngại hay không. Tạm thời cô ấy cần nghỉ ngơi. Đừng làm phiền cô ấy quá nhiều, sẽ không tốt đâu.”

“Cảm ơn, cảm ơn bác sĩ.”

Tin An Nhi tỉnh lại mau chóng được truyền đi, rất nhanh sau đó mọi người đã có mặt đông đủ, phòng bệnh chật cứng cả người. Cũng may đây là phòng bệnh riêng nếu không e là tất cả đã bị tống hết ra ngoài rồi.

Tin vui này khiến ai cũng hơn hớn vì cuối cùng sau gần một tháng chờ mong thì cuối cùng cô cũng đã tỉnh lại, nỗi lo trong lòng họ cũng tan dần đi. Mẹ cô sợ đầu cô có vấn đề nên cứ liên tục hỏi mình là ai rồi hỏi cô cái này , cái kia khiến cô đến bật cười vì bà. Xem ra bà bị nhiễm phim truyền hình quá nhiều rồi.

“Nhìn anh Hạnh ngoài đời có vẻ đẹp trai hơn trên facebook đấy nhĩ ! Xem ra nhờ chuyện lần này mà em được anh đại giá đến thăm rồi. Vinh hạnh quá đi.”

“Em thật là. Làm cho mọi người một phen kinh hãi . Còn cười được. “

“Em xin lỗi”. An Nhi cúi đầu, giọng lí nhí như muỗi kêu vậy.

“Cơ mà không sao còn đùa được chứng tỏ còn khỏe, còn tỉnh táo lắm , thậm chí còn tỉnh ranh, ma quái ý chứ!” Anh mỉm cười nói chuyện với cô mặc kệ ánh mắt chứa toàn tia lửa bên phía Hải Phong bắn tới.

Hải Phong nhìn cảnh tượng kia mà lửa ghen bốc lên ngàn ngút. An Nhi từ khi nào lại nhảy ra một ông anh thân thiết đến như vậy , thật là không thể ưa cho được.

“An Nhi này, lần trước đi công tác anh có mua cho em bộ bút vẽ 3D đấy. Mai anh mang đến cho em nhé !”

Cô vui mừng hơn hớn khi nghĩ đến bộ bút vẽ kia vì nó là ước ao của cô từ trước đến giờ nhưng cô cũng không quên nói ra thắc mắc với người trước mặt.

“ Thật không ạ. Mà...Anh là ai ý nhĩ ?”

“Em, em vừa nói cái gì ?”

“Em hỏi anh là ai . Trông anh lạ lắm.” Cô cười vui vẻ nhắc lại câu hỏi của mình một lần nữa, vẻ mặt rất vô tội.

Cơ mặt Hải Phong căng cứng, vẻ mặt khó tin, anh cứ nhìn cô như vậy không nói được tiếng nào. Không những anh mà ngay cả mọi người có mặt ở đây đều rất bất ngờ, bầu không khí trở nên im ắng lạ thường. Ân Lan tiến lên vỗ vai cô vừa cười vừa nói :

“Này , Súp Lơ, cậu đùa đấy à. Trò đùa này nhạt thật đấy. Mọi người nói có phải không ?”

Tất cả đồng loạt gật đầu.

“Ồ. Thật sự em có quen anh à ? Mà cô là ai vậy. Hình như chúng ta cũng không quen nhau .” Cô đưa anh mắt ngạc nhiên nhìn đối phương đầy dò hỏi. Lần này đến lượt Ân Lan chết lặng, ngay cả cô mà cô ấy cũng không nhận ra.

“Con thật sự không đùa chứ ? Đây là Hải Phong và Ân Lan mà, sao con không quen hai đứa nó được.” Mẹ cô lao lên lắc tay cô hỏi, vẻ mặt hoảng hốt.

“Hải Phong là ai ? Ân Lan là ai ? Nghe tên lạ quá. Con đã nói không quen là không quen mà. Mọi người hôm nay lạ quá.”

“Thế em có biết chị là ai không?”

“Chị bị làm sao vậy. Chị là Ngọc Nhi chị gái em.”

“Thế còn thằng nhóc này, còn người này, người này và người này nữa, em có biết họ không ?” Ngọc Nhi chỉ một vài người bên cạnh mình mà hỏi cô.

“Thật là. Đây là con trai chị, tên nó do chính em đặt – Bùi Bảo Bình, người này là Tùng Lâm –ba nó. Đây là ba, là mẹ, là anh Hạnh con bác Thu,... Chị còn gì muốn hỏi nữa không ?”

“Em chắc là mình hoàn toàn tỉnh táo chứ ?”

“Vâng.” Cô vỗ ngực đầy tự tin khẳng định.

“Bác sĩ, bác sĩ.” Ngọc Nhi thất thanh gọi với tìm bác sĩ.

37. Chương 37: Ô. Thì

Hải Phong ngồi trên sân thượng bệnh viện thất thần nhìn lên bầu trời, lòng càng ngày càng lạnh lẽo hơn. Phải chăng việc cô quên anh là cái giá anh phải trả cho việc anh làm cô tổn thương bằng chính sự hèn nhát, nhu nhược của bản thân mình. Ông trời nhiều khi cũng công bằng đến đáng sợ thật. Thấy có tiếng bước chân, anh đoán là Ngọc Nhi, khi này anh có dặn cô nếu có kết quả thì lên đây nói cho anh biết.

“Là có thể con bé chỉ tạm thời quên đi hoặc là vĩnh viễn quên đi kí ức của nó với hai người.”

Mi mắt anh rũ xuống, ly cà phê trên tay sớm đã bị biến dạng bởi sức mạnh từ tay chủ nhân của nó truyền đến. Anh hối hận thật rồi. Tại sao cái gì cũng không dám nói ra mà chỉ cất ở trong lòng rồi khiến cô phải tổn thương đến độ muốn quên đi những kí ức trong suốt quãng thời gian dài đó. Mất đi kí ức, mất đi những kỉ niệm và tình cảm vậy thì anh biết lấy tư cách gì mà đứng trước cô, biết phải làm sao với cô đây.

“Từ đầu mình đã nói rồi, nên sớm làm rõ mọi chuyện đi thì không nghe. Giờ thì hay rồi. Xem ra từ giờ trở đi cậu còn phải vất vả dài dài. Chúc đồng chí thành công.” Ngọc Nhi vỗ vai anh tỏ vẻ đồng cảm rồi rời đi bỏ lại anh một mình ngồi đó rơi vào trầm mặc.

Từ sau khi An Nhi tỉnh lại, ngày nào Hạnh cũng đến thăm cô. Dường như giữa hai người lúc nào cũng có chuyện để nói hết vậy. Lúc anh đến thì cô chẳng nói năng gì nhưng chỉ cần anh ta đến là hai người lại nói hết chuyện này đến chuyện kia, hết cười rồi lại nói khiến anh trở thành người vô hình mà dư thừa mang trong bụng đầy oan ức, tức giận. Khó khăn lắm anh mới bớt đi một tình địch là Nhất Anh vậy mà giờ tự dưng Hạnh lại nhảy ra tiếp tục cản đường anh.

Mấy hôm n

“Đúng rồi, nếu có việc anh cứ đi đi. Anh Hạnh cũng sắp đến rồi..” Trong đầu anh chợt hiện lên suy nghĩ sao anh ta đi luôn thì tốt biết bao, còn quay trở về ngáng đường anh làm gì.

“Anh ta không phải đi công tác sao. Anh vẫn là nên ở lại với em thì hơn.”

“Không cần. Hôm nay anh ấy về. Anh ấy nhất định sẽ đến. Dù sao so với anh anh ấy vẫn thân quen hơn nhiều.

“Anh quen em hơn chục năm nay mà cũng không bằng anh ta sao.”

“Anh đã là gì. Tụi em còn quen nhau từ khi em mới tám tuổi đó !”

“Em...”

Tự nhủ với mình phải nhẫn nhịn, anh cố nén tức giận xuống nhưng bụng đầy oán khí nên vẫn

“Điên mất thôi.” Anh vò đầu, bứt tai, hoàn toàn bất lực trước thái độ của đối phương. Trong lúc bí bách cuối cùng lại đành đưa ra hạ sách khác : “Không nói nữa. Tóm lại anh không đi, đánh chết cũng không đi.”

An Nhi nhún vai về bó tay nhìn anh.

Ngày nào cũng ng chảnh xong, giận đến ứa gan mà không biết làm gì. Cố gắng bao nhiêu vậy mà cuối cùng lại không đem lại kết quả gì.

Có điều anh không hiểu và vẫn luôn thắc mắc đó là vì sao cùng bị cô lãng quên nhưng Ấn Lan lại nhanh chóng được cô thừa nhận mà coi như bạn thân còn anh thì lại không được. Anh vẫn nhớ lúc cô hỏi anh là ai thì tất cả mọi người nhìn nhau không biết nên nói thế nào cho cô hiểu, cuối cùng thay vì nói anh là người rất yêu cô, đang một lòng theo đuổi cô thì anh đành ngậm ngùi nói ra câu mà chính mình không muốn nói nhất: “Anh là Hải Phong, hơn em hai tuổi, chúng ta chơi với nhau từ năm em mười tuổi.” Khi ấy cô chỉ trợn mắt thản nhiên nói ra một câu khiến anh hiểu sâu sắc thế nào gọi là ‘ tự lấy nh em tốt vẫn hơn. Tiếc là mọi sự lại đi chệch khỏi quỹ đạo mà anh đã vẽ ra.

38. Chương 38 : Tin Bất Ngờ.

Dự án thi công bên Quận 7 có vấn đề nên thân là kiến trúc sư chính của dự án Hải Phong phải chạy qua đó xem tình hình thế nào. Mãi cho tới chiều công việc mới giải quyết xong, anh chạy thẳng đến bệnh viện xem cô thế nào vậy mà khi đến nơi mới biết cô đã xuất viện. Mặt anh tối sầm, tức tốc gọi cho An Nhi thì mới nghe cô thông báo là mới xuất viện trưa nay và không ngoài dự đoán trong số những người đưa cô về quả nhiên có tên Hạnh kia. Dám tranh thủ lúc anh không có mặt mà nhân cơ hội tiếp cận cô. Còn Ngọc Nhi nữa, biết hôm nay cô xuất viện mà không nói gì, tức chết đi được.

Biết cô đã về nhà nên anh yên tâm hơn. Lết tắm thân mệt mỏi về nhà tắm rửa, gột bỏ lớp bụi bẩn và mồ hôi trên người tâm trạng anh trở nên thoải mái hơn. Lúc đi ngang qua phòng khách lại vô tình trông thấy bể cá trên bàn, anh khựng lại. Anh nhớ lúc trước chú cá này là do An Nhi mua, không ngờ bỏ bê lâu như vậy nó vẫn sống. Có lẽ là do Linh ng

Mấy lần trước anh có đến nhà cô nhưng dường như thái độ của cô vẫn trước sau như một- không gần cũng chẳng xa. Cả tháng nay rồi mọi thứ vẫn cứ không thay đổi được chút gì. Cứ tốc độ này thì không biết bao giờ cô mới có thể nhớ lại đây.

Suy cho cùng có em gái chơi thân với người mình thích để làm gì ? Không phải nhờ vào mối quan hệ đó để kéo gần khoảng cách giữa người yêu mình với mình sao. Cho nên lần này anh tuyệt đối không thể không dùng đến nước cờ này được.

“ Ngoài rạp có phim mới, mai chủ nhật chúng ta đi xem, anh mời.”

Được anh trai rủ đi xem phim mà Linh bàng hoàng đến nỗi dúi gà vừa đưa đến cửa miệng liền vô cùng đứt khoát mà rơi ‘bộp’ xuống mặt bàn. Lần đầu tiên từ khi về nước đến giờ anh chủ động mời cô đi xem phim, chuyện này khác thường, tuyệt đối khác thường. Đứng dậy, chạy qua sờ chán anh mình xong, cô xác định anh quả thật bị ‘ấm đầu’.

“Anh xác định mời em đi xem phim.”

“Đúng !”

“Sao em cứ nghĩ thấy mùi âm mưu ở đây ý nhờ ?”

“Quyết định thế đi. Ngày mai không những đúng giờ em dắt người đến mà còn sẽ cho hai người một bất ngờ lớn.” Linh nháy mắt với anh về thân bí sau đó tiếp tục công cuộc chinh phục dúi gà của mình một cách dũng mãnh.

Linh đột nhiên muốn mời cô đi xem phim, trong chuyện này cô cảm thấy nhất định có vấn đề, khả năng liên quan mật thiết đến Hải Phong là rất lớn. Nhưng dù sao cũng chỉ bỏ chút thời gian đi xem phim, hơn nữa còn là xem bộ phim mà mình thích thì tại sao lại không đi. Đó là lí do tại sao bây giờ cô lại đứng trước cửa rạp chiếu phim đợi cô ấy.

“Chị, em ở đây.” Linh vừa chạy vụt vẩy tai với cô, tới nơi miệng còn không ngừng thở dốc vì chạy quá nhanh.

“Từ từ thôi, nửa tiếng nữa mới đến giờ chiếu mà.”

Cô đưa chai nước trên tay mình cho Linh vẻ buồn cười, đúng là hết cách với cô gái này. Ngược lên đứng lúc trông thấy Hải Phong vừa bước đến và đang đứng ở phía sau Linh, cô cũng không quá ngạc nhiên mà chỉ gật đầu chào hỏi lấy lệ. Cô biết ngay thể nào hôm nay anh cũng tới. Thì ra bất ngờ mà Linh nói với cô lại chính là việc gặp người trước mặt này. Sự xấp xếp này cũng ‘trùng hợp’ quá đi.

Thái độ này làm anh khó hiểu. Sah vẻ hờn hờ. Hành động này khiến hai người còn lại phải tròn mắt kinh ngạc, Linh và Nhất anh từ khi nào lại thân mật như vậy.

“Không phải trùng hợp, anh ấy đến đây để xem phim cùng chúng ta.”

An Nhi thốt lên vẻ kinh ngạc: “Em đừng nói với chị là...là...”

“Đúng như chị đang nghĩ. Chúng em chính thức quen nhau được một tháng rồi.” Nói xong Linh rướn người về phía An Nhi thủ thỉ thêm một câu; “Em theo đuổi anh ấy một muốn chết luôn ý. Sao tin này có đủ làm chị bất ngờ như em thông báo từ trước không?”

An Nhi và Hải Phong bất động tròn mắt nhìn hai người mất mấy giây mới có thể chúc mừng họ.

“Ý. Gần tới giờ rồi. Em nhường quyền đi mua nước ngọt và bỏng ngô cho hai anh, hai chị em em vào trước i mình.”

“Chúng ta từ tình

39. Chương 39: Phải, Anh Bị Điên, Bị Điên Mới Yêu Người Vô Tình Như Em.

Lúc cả bốn người ngồi vào vị trí của mình An Nhi mới thầm cảm thán, Hải Phong có cô em gái ‘chu đáo’ thật. Không những tạo cơ hội cho anh gặp cô còn có thể khéo léo xấp xếp chỗ ngồi hợp lí vô cùng. Cô và cô ấy ngồi giữa thì đương nhiên hai người còn lại sẽ ngồi hai bên, mà thử hỏi có ai lại không muốn ngồi cùng bạn gái mình, cho nên tất nhiên Nhất Anh sẽ ngồi cạnh cô ấy và ghế còn lại bên cạnh cô dù muốn hay không Hải Phong cũng sẽ phải ngồi.

Trên màn hình đang chiếu bộ phim ‘mỹ nhân ngư’ của đạo diễn Châu Tinh Trì, tất cả mọi ánh mắt đều hướng về phía đó còn riêng anh lại hướng về An Nhi. Mọi người đến đây là vì muốn coi phim còn anh đến đây căn bản đâu phải để xem phim mà chỉ là muốn nhân cơ hội ở cùng cô mà thôi. Nghĩ cũng buồn cười lần đầu tiên cùng người mình yêu đi xem phim mà lại phải nhờ em gái mình làm cầu nối tạo cơ hội e cũng chỉ có mình anh.

Ra khỏi rạp chiếu phim, Linh nhanh chóng kéo Nhất Anh rời đi để lại không gian riêng cho hai người còn lại, dù sao nhiệm vụ hôm nay của cô cũng hoàn thành rồi. An Nhi và Hải Phong đứng đó, hai người nhìn nhau, cả hai cùng im lặng không biết nên nói gì. Khó khăn lắm mới vượt qua năm xưa. Và anh cũng không còn là cậu thiếu niên bồng bột, nhút nhát chỉ dám thổ lộ khi người trên vai mình đã ngủ năm đó nhưng có điều tình cảm của anh dành cho cô không hề phai nhòa mà chỉ sâu đậm theo thời gian mà thôi.

“Anh kể chuyện cho em nghe nhé!”

“Dạ.”

“Đúng là ngốc.”

“Hả ?”

“Em nói trên đời này sao có người ngốc như cậu ta.”

“Sao em lại nói vậy?”

“Vì không có cô gái nào lại tựa vào vai một người con trai mà có thể ngủ một cách ngon lành, không chút suy

nghĩ nếu như cô ấy không thích anh ta đâu.”

Ánh mắt anh vụt sáng, cả khuôn mặt bừng lên, vẻ u ám, bi thương trước đó đã được thay bằng ý cười ngập tràn trên ánh mắt và nụ cười.

“Thôi muộn rồi, anh đưa em về.”

Trên đường về hai người mỗi người tự đắm chìm vào suy nghĩ của chính mình, không ai nói với ai câu nào. Lúc cô chuẩn bị bước vào nhà anh đột nhiên hét lên:

“An Nhi, cô bé kia chính là em, và cái tên mà em luôn nói rằng ngốc kia chính là anh, là cái người tên Hải Phong luôn đeo bám em suốt thời gian qua đây. Anh không muốn làm anh trai của em, cái anh muốn là làm người yêu, làm chồng của em kìa. Anh sẽ làm cho em nhớ lại tất cả, kể từ bây giờ mặc kệ em có đồng ý hay không , anh sẽ bắt đầu theo đuổi em.”

Tay đang tháo giày của An Nhi khựng lại, cô bị anh dọa cho đến ngẩn cả người , lúc tỉnh lại thì hàng xóm cũng bắt đầu rục rịch tò mò ngó ra xem, cuống quá cô chạy lại bịt miệng anh khẽ rít lên:

“Anh bị điên à ? Tự nhiên nói năng lung tung, chả hiểu gì hết.”

Gạt tay cô ra khỏi miệng anh cũng rít lên: “Phải, anh bị điên rồi, bị điên mới yêu người vô tình như em.”

“Anh..”

“Anh mặc kệ, từ mai em đừng hòng trốn được anh.”

“Đồ thần kinh. Mặc xác anh, tôi không quan tâm.” An Nhi luống cuống bước thật nhanh về phía cửa nhà mình.

“Giày giày em bị tuột kìa.” Anh nhìn theo bóng lưng giận dữ, ngượng ngùng đến luống cuống của cô mà phì cười.

Quay lại nguyệt anh một cái thật dài cô hắng giọng :“Kệ tôi. Tôi thích thế đấy.”

Một màn này toàn bộ đều lọt vào mắt của cả nhà năm người phía trong. Ba mẹ cô cùng Ngọc Nhi và Nhật thậm chí ngay cả cu Hên khi nghe anh hét lên đã sớm chạy ra xem trò vui, tiếc là chưa được bao lâu thì đã bị kẻ nào phẳng như An Nhi một tay kết thúc không chút do dự rồi. Thấy cô bước vào tất cả đều giả vờ lảng sang chuyện khác nhưng có một kẻ lại vô cùng không biết điều mà tốt bụng nhắc nhở bằng cái giọng bập bẹ, ngây thơ vô số tội:

“Mẹ An Nhi...giày giày,...giày giày kìa...” Ngọc Nhi nhanh chóng lao tới bịt miệng cu Hên lại nhưng tiếc là cái gì nên nghe An Nhi cũng đã nghe cả rồi. Bực bội cô liếc cả nhà năm người một cái sau đó ba chân bốn cẳng tháo giày chạy một mạch lên lầu bỏ lại mấy cái lưng đang không lạnh mà rét run dưới nhà.

40. Chương 40 : Duyên Phận Đúng Là Thứ Kì Diệu.

Một màn trước nhà khi nãy khiến An Nhi xấu hổ vô cùng. Thẹn quá hóa giận, lên phòng tắm r

[Mong Một Ngày] : Giờ em tính sao ?

[Súp Lợ] Em cũng không biết nữa. Nhưng dường như em vô tình kéo thêm một người vô tội vào chuyện này rồi.

[Mong Một Ngày] : Còn có ai nữa ?

[Súp Lơ] : Thực ra khi em nằm viện em luôn cảm nhận được có một người luôn đứng từ xa dõi theo em. Còn nữa trong mơ anh ấy còn nói em đừng chạy về phía người mà em thích vì người ấy chỉ mang đến đau khổ cho em. Khi tỉnh lại em mới biết anh ấy chính là người anh trai hồi bé em chơi cùng. Bây giờ ngày nào anh ấy cũng quan tâm em, tuy anh ấy không nói ra nhưng em cũng cảm nhận được tình cảm anh ấy dành cho em. Em ác quá phải không anh ? Tự đứng lại lời anh ấy vào cái mớ bòng bong này.”ng hờn.

“Em cho rằng người nhà không ai biết. Đừng quên chị là chị gái em đấy, em gái ạ.” Ngọc Nhi vừa nói vừa lắc lắc cái điện thoại trên tay mình về đặc thăng.

“Chị...chị...”

“Chị cái gì.” Ngọc Nhi bước đến ngồi xuống chiếc giường bên hông cô.

“Chị ...Chị...” Cô hết nhìn chị mình rồi lại nhìn màn hình máy tính mặt mờ mịt ,không thể tin nổi

“Không sao, em có thể tiếp tục gọi chị bằng anh như trước đây, chị không để ý đâu.”

“ Không thể nào... Chị và anh ấy...”

“ Là một. Cho nên cái gì cần biết và cái gì nên biết chị cũng đã biết hết rồi nhé. Đừng hòng chối cãi. Bằng chứng còn chằng ềnh ra đây này.” Ngọc Nhi giơ điện thoại ra trên tay chỉ cô xem khung chat của hai người.

Cô rơi vào trạng thái ngưng ngừng, xấu hổ. Giờ thì cô đã hiểu tại sao cô lại thấy thân quen với Mong Một Ngày như vậy và điều quan trọng là chuyện về Tùng Lâm cô luôn cảm thấy dường như từ đầu Ngọc Nhi đã biết trước tất cả ,chỉ là cô ấy cố tình làm theo những việc cô vẽ ra mà thôi. Rốt cuộc ban đầu không muốn cho cô ấy biết vì sợ cô ấy sẽ sốc vậy mà cuối cùng cô lại tự mình nói cho cô ấy biết, đúng là buồn cười, xem ra những việc kia của cô tương đối dư thừa.

“Đúng . Chị, em, Ân Lan và Hải Phong. Vì chuyện của em hai người kia cũng đã đau đầu rất nhiều.”

“Em biết chứ. Tuy hôn mê nhưng những gì mọi người nói em đều nghe thấy hết mà. Họ đã nói , đã kể cho em nghe rất nhiều, bao

gồm cả những chuyện trước đây em chưa biết. Hơn nữa em không ngờ sau vụ tai nạn anh Hạnh lại một lần nữa xuất hiện trong cuộc sống của em. Bản thân biết quá nhiều cuối cùng lại không biết làm thế nào.”

“Em vẫn đang làm rất tốt đấy thay.”

“ Hả? Em còn chả biết mình đang làm gì và sẽ làm gì nữa kia.”

còn có rất nhiều anh khác đang trồng cây si nữa thì sao. Sao chị không được một phần cái đào hoa đấy của em nhỉ ?”

Câu đùa giỡn kiểu trẻ con này khiến cô bật cười khúc khích.

“Này. Chị đã là mẹ trẻ con rồi đấy. Em tin Tùng Lâm mà nghe được câu này anh ấy không tức nổ đom đóm mắt mới là lạ.”

Duyên phận đúng là thứ kì diệu, từng người, từng người đi qua cuộc đời cô mang đến bao nhiêu là niềm vui cũng như cuộc đời nhưng rồi cũng nhờ họ mà cô trưởng thành hơn rất nhiều. Thượng Đế cũng thật khéo sắp xếp, những người cô quen ai nấy đều có mối quan hệ chặt chẽ với nhau, có thể hôm nay họ còn là những người xa lạ nhưng biết đâu chớp mắt một cái ngày mai họ lại trở thành một phần không thể thiếu của nhau. Nhất Anh và Linh hoặc là Ân Lan và Nam không phải là minh chứng rõ ràng nhất cho điều cô vừa nghĩ hay sao.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-chap-van-thi>